

per la Tresoreria General de la Seguretat Social, en qualsevol altre cas, llevat que es provi que s'havien produït anteriorment, cas en què tenen efectes des del mes següent al mes en què van tenir lloc, sense perjudici de les sancions i altres efectes que siguin procedents.»

3. Es modifica l'apartat 4 de l'article 46 que queda redactat en els termes següents:

«4. Els treballadors que han optat per la protecció a què es refereix l'apartat anterior han de formalitzar la cobertura d'aquesta prestació econòmica per incapacitat temporal amb una mútua d'accidents de treball i malalties professionals de la Seguretat Social, en els termes i amb els efectes que estableixen aquest article i altres disposicions complementàries, i aquella l'ha d'acceptar obligatòriament, en els termes que preveuen els articles 74 i 75 del Reglament sobre col·laboració de les mútues d'accidents de treball i malalties professionals de la Seguretat Social, aprovat pel Reial decret 1993/1995, de 7 de desembre.»

Article segon. *Modificació de l'apartat 1 de l'article 39 i addició d'un nou paràgraf a l'apartat 5 de l'article 42 així com d'un nou apartat 3 a l'article 70 del Reglament general sobre cotització i liquidació d'altres drets de la Seguretat Social, aprovat pel Reial decret 2064/1995, de 22 de desembre.*

1. L'apartat 1 de l'article 39 queda redactat en els termes següents:

«1. El naixement, la durada i l'extinció de l'obligació de cotitzar dels treballadors per compte propi i d'altri del règim especial agrari de la Seguretat Social es regeixen pel que disposen els articles 12, 13 i 14 d'aquest Reglament, sense més especialitats que les següents:

1a L'obligació de cotitzar a aquest règim especial neix el dia primer del mes natural en què es produeix l'alta i s'inicia l'activitat i s'extingeix quan venç l'últim dia del mes natural en què sigui baixa en el règim esmentat, excepte en el cas a què fa referència l'article 45.1.5a del Reglament general sobre inscripció d'empreses i afiliació, altes, baixes i variacions de dades de treballadors en la Seguretat Social, cas en què la quota fixa mensual es divideix per trenta en tots els mesos.

2a Els treballadors inclosos en aquest règim especial que fan treballs que donen lloc a incloure'ls en un altre règim de la Seguretat Social, per un període superior a tres mesos, naturals i consecutius, a part d'haver de sol·licitar la baixa en el règim especial agrari de la Seguretat Social, no tenen obligació de cotitzar-hi en les mensualitats naturals i completes que acreditin haver prestat ininterrompudament i amb caràcter exclusiu els serveis determinants de la seva inclusió en l'altre règim. Els treballadors que estiguin en aquesta situació, mentre aquesta subsisteixi, no tenen dret a percebre prestacions d'aquest règim.»

2. S'afegeix el paràgraf següent a l'apartat 5 de l'article 42:

«A aquests efectes, als documents de cotització o a la transmissió per mitjans tècnics de les dades que hi figuren s'hi indica el nombre de jornades fetes durant el mes a què es refereix la liquidació.»

3. S'afegeix un nou apartat 3 a l'article 70 en els termes següents:

«3. En el cas dels treballadors per compte d'altri de caràcter fix inclosos en el règim especial agrari de la Seguretat Social, l'entitat gestora, durant la percepció de les prestacions per desocupació, té al seu càrrec la quota fixa vigent que correspongui al grup de cotització del treballador en el moment de la situació legal de desocupació minorada en un 28 per 100. Durant la percepció del subsidi per desocupació té al seu càrrec la cotització de conformitat amb el que preveu l'apartat 1.3 d'aquest article.

L'entitat gestora abona als beneficiaris de les prestacions i subsidis per desocupació, al costat de les percepcions econòmiques corresponents, l'import de la cotització al seu càrrec, i aquests estan obligats a cotitzar al règim especial agrari de la Seguretat Social per la totalitat de la quota fixa que correspongui.»

Disposició final única. *Entrada en vigor.*

El que disposa aquest Reial decret entra en vigor el dia primer del sisè mes següent al de la seva publicació en el «Butlletí Oficial de l'Estat».

Madrid, 24 de maig de 2002.

JUAN CARLOS R.

El ministre de Treball i Afers Socials,
JUAN CARLOS APARICIO PÉREZ

CAP DE L'ESTAT

10139 *INSTRUMENT de ratificació de l'Estatut de Roma del Tribunal Penal Internacional, fet a Roma el 17 de juliol de 1998. («BOE» 126, de 27-5-2002.)*

JUAN CARLOS I

REI D'ESPANYA

Concedida l'autorització per a la prestació del consentiment de l'Estat mitjançant la Llei orgànica número 6/2000, de 4 d'octubre, d'acord amb el que preveu l'article 93 de la Constitució espanyola i, per tant, complets els requisits que exigeix la legislació espanyola, estenc aquest Instrument de ratificació pel Regne d'Espanya de l'Estatut de Roma del Tribunal Penal Internacional, fet a Roma el 17 de juliol de 1998, amb la següent Declaració a efectes del que preveu l'apartat b) del paràgraf 1 de l'article 103 de l'Estatut:

«Espanya declara que, en el seu moment, està disposada a rebre persones condemnades pel Tribunal Penal Internacional, amb la condició que la durada de la pena imposable no passi del màxim més elevat previst per a qualsevol delictes d'acord amb la legislació espanyola.»

perquè mitjançant el seu dipòsit davant del secretari general de les Nacions Unides, de conformitat amb el

que disposa l'article 125, el Regne d'Espanya passi a ser part de l'Estatut esmentat.

Per donar fe de tot això signo aquest Instrument, degudament segellat i ratificat pel sotasignat ministre d'Afers Exteriors.

Fet a Madrid, el 19 d'octubre de 2000.

JUAN CARLOS R.

El ministre d'Afers Exteriors,
JOSEP PIQUÉ I CAMPS

Nova York, 25 d'octubre de 2000. Número 289.

Senyor Secretari General:

Adjunt remeto a Vostra Excel·lència, per al seu registre i publicació, l'Instrument de ratificació per part del Regne d'Espanya de l'Estatut de Roma del Tribunal Penal Internacional, fet a Roma el 17 de juliol de 1998, amb la Declaració següent a efectes del que preveu l'apartat b) del paràgraf 1 de l'article 103 de l'Estatut:

«En relació amb el paràgraf 1 de l'article 87 de l'Estatut, el Regne d'Espanya declara que, sense perjudici de les competències del Ministeri d'Afers Exteriors, el Ministeri de Justícia és l'autoritat competent per tramitar les sol·licituds de cooperació que formuli el Tribunal i les que s'adreïn al Tribunal.

En relació amb el paràgraf 2 de l'article 87 de l'Estatut, el Regne d'Espanya declara que les sol·licituds de cooperació que li adreïn el Tribunal i els documents que les justifiquin han d'estar redactats en espanyol o acompanyats d'una traducció a l'espanyol.»

Demano a V. E. que em remeti el certificat corresponent de dipòsit; un exemplar del text autèntic en tots els idiomes oficials, incloent les correccions efectuades als textos; i una relació actualitzada —amb dates— dels estats que han signat i ratificat l'Estatut, amb el text de les declaracions que hagin realitzat.

Aprofito aquesta oportunitat per reiterar-li, senyor secretari general, el testimoni de la meua més alta i distingida consideració.

INOCENCIO F. ARIAS

Excm. Sr. Kofi Annan, Secretari General de les Nacions Unides. Nova York.

ESTATUT DE ROMA DEL TRIBUNAL PENAL INTERNACIONAL

PREÀMBUL

Els estats part en aquest Estatut

Conscients que tots els pobles estan units per estrets llaços i les seves cultures configuren un patrimoni comú i observant amb preocupació que aquest delicat mosaic pot trencar-se en qualsevol moment;

Tenint present que, en aquest segle, milions de nens, dones i homes han estat víctimes d'atrocitats que desafien la imaginació i commouen profundament la consciència de la humanitat;

Reconeixent que aquests greus crims constitueixen una amenaça per a la pau, la seguretat i el benestar de la humanitat;

Afirmant que els crims més greus de transcendència per a la comunitat internacional en el seu conjunt no han de quedar sense càstig i que, amb aquesta finalitat, s'han d'adoptar mesures en el pla nacional i intensificar la cooperació internacional per assegurar que siguin efectivament sotmesos a l'acció de la justícia;

Decidits a posar fi a la impunitat dels autors d'aquests crims i a contribuir així a la prevenció de nous crims;

Recordant que és deure de qualsevol Estat exercir la seva jurisdicció penal contra els responsables de crims internacionals;

Reafirmant els propòsits i els principis de la Carta de les Nacions Unides i, en particular, que els estats s'han d'abstenir de recórrer a l'amenaça o a l'ús de la força contra la integritat territorial o la independència política de qualsevol Estat o en qualsevol altra forma incompatible amb els propòsits de les Nacions Unides;

Destacant, en aquest context, que res del que disposa aquest Estatut s'ha d'entendre en el sentit que autoritzi un Estat part a intervenir en una situació de conflicte armat o en els assumptes interns d'un altre Estat;

Decidits, als efectes de la consecució d'aquestes finalitats i en interès de les generacions presents i futures, a establir un Tribunal Penal Internacional de caràcter permanent, independent i vinculat amb el sistema de les Nacions Unides que tingui competència sobre els crims més greus de transcendència per a la comunitat internacional en el seu conjunt;

Destacant que el Tribunal Penal Internacional establert en virtut d'aquest Estatut és complementari de les jurisdiccions penals nacionals;

Decidits a garantir que la justícia internacional sigui respectada i posada en pràctica de forma duradora,

Han convingut:

PART I. DE L'ESTABLIMENT DEL TRIBUNAL

Article 1

El Tribunal

S'institueix mitjançant aquest Estatut un Tribunal Penal Internacional («el Tribunal»). El Tribunal és una institució permanent, està facultat per exercir la seva jurisdicció sobre persones respecte dels crims més greus de transcendència internacional de conformitat amb aquest Estatut i té caràcter complementari de les jurisdiccions penals nacionals. La competència i el funcionament del Tribunal es regeixen per les disposicions d'aquest Estatut.

Article 2

Relació del Tribunal amb les Nacions Unides

El Tribunal està vinculat amb les Nacions Unides per un acord que ha d'aprovar l'Assemblea dels estats part en aquest Estatut i concloure després el president del Tribunal en nom d'aquest.

Article 3

Seu del Tribunal

1. La seu del Tribunal és a l'Haia, Països Baixos («l'Estat amfitrió»).

2. El Tribunal concerta amb l'Estat amfitrió un acord relatiu a la seu que ha d'aprovar l'Assemblea dels estats part i concloure després el president del Tribunal en nom d'aquest.

3. El Tribunal pot celebrar sessions en un altre lloc quan ho consideri convenient, de conformitat amb el que disposa aquest Estatut.

Article 4

Condicció jurídica i atribucions del Tribunal

1. El Tribunal té personalitat jurídica internacional. També té la capacitat jurídica que sigui necessària per

a l'acompliment de les seves funcions i la realització dels seus propòsits.

2. El Tribunal pot exercir les seves funcions i atribucions de conformitat amb el que disposa aquest Estatut al territori de qualsevol Estat part i, per acord especial, al territori de qualsevol altre Estat.

PART II. DE LA COMPETÈNCIA, L'ADMISSIBILITAT I EL DRET APLICABLE

Article 5

Crim de la competència del Tribunal

1. La competència del Tribunal es limita als crims més greus de transcendència per a la comunitat internacional en el seu conjunt. El Tribunal té competència, de conformitat amb aquest Estatut, respecte dels crims següents:

- a) El crim de genocidi;
- b) Els crims de lesa humanitat;
- c) Els crims de guerra;
- d) El crim d'agressió.

2. El Tribunal exerceix competència respecte del crim d'agressió una vegada que s'aprovi una disposició de conformitat amb els articles 121 i 123 en què es defineix el crim i s'enuncien les condicions en les quals ho fa. Aquesta disposició és compatible amb les disposicions pertinents de la Carta de les Nacions Unides.

Article 6

Genocidi

Als efectes d'aquest Estatut, s'entén per «genocidi» qualsevol dels actes esmentats a continuació, perpetrats amb la intenció de destruir totalment o parcialment un grup nacional, ètnic, racial o religiós com a tal:

- a) Matança de membres del grup;
- b) Lesió greu a la integritat física o mental dels membres del grup;
- c) Submissió intencional del grup a condicions d'existència que hagin de portar la seva destrucció física, total o parcial;
- d) Mesures destinades a impedir naixements al si del grup;
- e) Trasllat per la força de nens del grup a un altre grup.

Article 7

Crim de lesa humanitat

1. Als efectes d'aquest Estatut, s'entén per «crim de lesa humanitat» qualsevol dels actes següents quan es cometi com a part d'un atac generalitzat o sistemàtic contra una població civil i amb coneixement de l'atac esmentat:

- a) Assassinat;
- b) Extermini;
- c) Esclavatge;
- d) Deportació o trasllat forçós de població;
- e) Empresonament o una altra privació greu de la llibertat física en violació de normes fonamentals de dret internacional;
- f) Tortura;
- g) Violació, esclavatge sexual, prostitució forçada, embaràs forçat, esterilització forçada o qualsevol altra forma de violència sexual de gravetat comparable;
- h) Persecució d'un grup o col·lectivitat amb identitat pròpia fundada en motius polítics, racials, nacionals,

ètnics, culturals, religiosos, de gènere definit en el paràgraf 3, o altres motius universalment reconeguts com a inacceptables d'acord amb el dret internacional, en connexió amb qualsevol acte esmentat en aquest paràgraf o amb qualsevol crim de la competència del Tribunal;

- i) Desaparició forçada de persones;
- j) El crim d'apartheid.
- k) Altres actes inhumans de caràcter similar que causin intencionalment grans sofriments o atemptin greument contra la integritat física o la salut mental o física.

2. Als efectes del paràgraf 1:

a) Per «atac contra una població civil» s'entén una línia de conducta que impliqui la comissió múltiple d'actes esmentats en el paràgraf 1 contra una població civil, de conformitat amb la política d'un Estat o d'una organització de cometre aquest atac o per promoure aquesta política;

b) L'«extermini» comprèn la imposició intencional de condicions de vida, entre altres, la privació de l'accés a aliments o medicines encaminades a causar la destrucció de part d'una població;

c) Per «esclavatge» s'entén l'exercici dels atributs del dret de propietat sobre una persona, o d'alguns d'ells, inclòs l'exercici d'aquests atributs en el tràfic de persones, en particular dones i nens;

d) Per «deportació o trasllat forçós de població» s'entén el desplaçament forçós de les persones afectades, per expulsió o altres actes coactius, de la zona en la qual siguin legítimament presents, sense motius autoritzats pel dret internacional;

e) Per «tortura» s'entén causar intencionalment dolor o sofriments greus, ja siguin físics o mentals, a una persona que l'acusat tingui sota la seva custòdia o control; tanmateix, no s'entén per tortura el dolor o els sofriments que derivin únicament de sancions lícites o que siguin conseqüència normal o fortuïta de les sancions;

f) Per «embaràs forçat» s'entén el confinament il·lícit d'una dona a la qual s'ha deixat embarassada per la força, amb la intenció de modificar la composició ètnica d'una població o de cometre altres violacions greus del dret internacional. De cap manera s'entén que aquesta definició afecta les normes de dret intern relatives a l'embaràs;

g) Per «persecució» s'entén la privació intencional i greu de drets fonamentals en contravenció del dret internacional per raó de la identitat del grup o de la col·lectivitat.

h) Pel crim d'«apartheid» s'entenen els actes inhumans de caràcter similar als que esmenta el paràgraf 1 comesos en el context d'un règim institucionalitzat d'opressió i dominació sistemàtiques d'un grup racial sobre un o més grups racials i amb la intenció de mantenir aquest règim;

i) Per «desaparició forçada de persones» s'entén l'aprehensió, la detenció o el segrest de persones per un Estat o una organització política o amb la seva autorització, suport o aquiescència, seguit de la negativa a admetre tal privació de llibertat o donar informació sobre l'estat o el parador d'aquestes persones, amb la intenció de deixar-les fora de l'emparament de la llei per un període prolongat.

3. Als efectes d'aquest Estatut, s'entén que el terme «gènere» es refereix als dos sexes, masculí i femení, en el context de la societat. El terme «gènere» no té més accepció que aquesta.

Article 8

Criminals de guerra

1. El Tribunal té competència respecte dels crims de guerra, en particular, quan es cometin com a part d'un pla o política o com a part de la comissió en gran escala d'aquests crims.

2. Als efectes d'aquest Estatut, s'entén per «crims de guerra»:

a) Infraccions greus dels convenis de Ginebra de 12 d'agost de 1949, a saber, qualsevol dels següents actes contra persones o béns protegits per les disposicions del Conveni de Ginebra pertinent:

- i) L'homicidi intencional;
- ii) La tortura o els tractes inhumans, inclosos els experiments biològics;
- iii) El fet de causar deliberadament grans sofriments o d'atemptar greument contra la integritat física o la salut;
- iv) La destrucció i l'apropiació de béns, no justificades per necessitats militars i efectuades a gran escala, il·lícitament i arbitràriament;
- v) El fet de forçar un presoner de guerra o altres persones protegides a servir a les forces d'una potència enemiga;
- vi) El fet de privar deliberadament un presoner de guerra o una altra persona protegida del seu dret a ser jutjat legítimament i imparcialment;
- vii) La deportació o el trasllat il·legal, o el confinament il·legal;
- viii) La presa d'ostatges;

b) Altres violacions greus de les lleis i usos aplicables en els conflictes armats internacionals dins del marc establert de dret internacional, a saber, qualsevol dels actes següents:

- i) Dirigir intencionalment atacs contra la població civil com a tal o contra persones civils que no participin directament en les hostilitats;
- ii) Dirigir intencionalment atacs contra béns civils, és a dir, béns que no són objectius militars;
- iii) Dirigir intencionalment atacs contra personal, instal·lacions, material, unitats o vehicles participants en una missió de manteniment de la pau o d'assistència humanitària de conformitat amb la Carta de les Nacions Unides, sempre que tinguin dret a la protecció atorgada a civils o béns civils d'acord amb el dret internacional dels conflictes armats;
- iv) Llançar un atac intencionalment, sabent que causarà pèrdues incidentals de vides, lesions a civils o danys a béns de caràcter civil o danys extensos, duradors i greus al medi ambient natural que serien manifestament excessius en relació amb l'avantatge militar concret i directe de conjunt que es prevegi;
- v) Atacar o bombardejar, per qualsevol mitjà, ciutats, llogarrets, habitatges o edificis que no estiguin defensats i que no siguin objectius militars;
- vi) Causar la mort o lesions a un combatent que hagi depositat les armes o que, perquè no té mitjans per defensar-se, s'hagi rendit a discreció;
- vii) Utilitzar de manera indeguda la bandera blanca, la bandera nacional o les insígnies militars o l'uniforme de l'enemic o de les Nacions Unides, així com els emblemes distintius dels convenis de Ginebra, i causar així la mort o lesions greus;
- viii) El trasllat, directament o indirectament, per la potència ocupant de part de la seva població civil al territori que ocupa o la deportació o el trasllat de la totalitat o part de la població del territori ocupat, dins o fora d'aquest territori;

ix) Dirigir intencionalment atacs contra edificis dedicats a la religió, l'educació, les arts, les ciències o la beneficència, els monuments històrics, els hospitals i els llocs en què s'agrupen malalts i ferits, sempre que no siguin objectius militars;

x) Sotmetre persones que estiguin en poder d'una part adversa a mutilacions físiques o a experiments mèdics o científics de qualsevol tipus que no estiguin justificats per raó d'un tractament mèdic, dental o hospitalari, ni es duguin a terme per al seu interès, i que causin la mort o posin greument en perill la seva salut;

xi) Matar o ferir a traïció persones pertanyents a la nació o a l'exèrcit enemic;

xii) Declarar que no es donarà caserna;

xiii) Destruir o apoderar-se de béns de l'enemic, llevat que les necessitats de la guerra ho facin imperatiu;

xiv) Declarar abolits, suspesos o inadmissibles davant d'un tribunal els drets i les accions dels nacionals de la part enemiga;

xv) Obligar els nacionals de la part enemiga a participar en operacions bèl·liques dirigides contra el seu propi país, encara que haguessin estat al servei del bel·ligerant abans de l'inici de la guerra;

xvi) Saquejar una ciutat o una plaça, fins i tot quan és presa per assalt;

xvii) Fer servir metzina o armes emmetzinades;

xviii) Fer servir gasos asfixiants, tòxics o similars o qualsevol líquid, material o dispositiu anàlegs;

xix) Fer servir bales que s'eixamplen o s'aixafen fàcilment al cos humà, com són les bales de camisa dura que no recobreixi totalment la part interior o que tingui incisions;

xx) Fer servir armes, projectils, materials i mètodes de guerra que, per la seva pròpia naturalesa, causin danys superflus o sofriments innecessaris o tinguin efectes indiscriminats en violació del dret internacional dels conflictes armats, a condició que aquelles armes o aquells projectils, materials o mètodes de guerra, siguin objecte d'una prohibició completa i estiguin inclosos en un annex d'aquest Estatut en virtut d'una esmena aprovada de conformitat amb les disposicions que, sobre el particular, figuren en els articles 121 i 123;

xxi) Cometre atemptats contra la dignitat personal, especialment els tractes humiliants i degradants;

xxii) Cometre actes de violació, esclavatge sexual, prostitució forçada, embaràs forçat, que defineix l'apartat f) del paràgraf 2 de l'article 7, esterilització forçada i qualsevol altra forma de violència sexual que també constitueixi una infracció greu dels convenis de Ginebra;

xxiii) Utilitzar la presència d'una persona civil o una altra persona protegida per posar certs punts, zones o forces militars a cobert d'operacions militars;

xxiv) Dirigir intencionalment atacs contra edificis, material, unitats i mitjans de transport sanitaris, i contra personal que utilitzi els emblemes distintius dels convenis de Ginebra de conformitat amb el dret internacional;

xxv) Fer patir intencionalment gana a la població civil com a mètode de fer la guerra, privant-la dels objectes indispensables per a la seva supervivència, inclosos el fet d'obstaculitzar intencionalment els subministraments de socors de conformitat amb els convenis de Ginebra;

xxvi) Reclutar o allistar nens menors de quinze anys en les forces armades nacionals o utilitzar-los per participar activament en les hostilitats;

c) En cas de conflicte armat que no sigui d'índole internacional, les violacions greus de l'article 3 comú als quatre convenis de Ginebra de 12 d'agost de 1949, a saber, qualsevol dels actes següents comesos contra persones que no participin directament en les hostilitats, inclosos els membres de les Forces Armades que hagin

deposat les armes i les persones posades fora de combat per malaltia, ferida, detenció o per qualsevol altra causa:

- i) Els atemptats contra la vida i la integritat corporal, especialment l'homicidi en totes les seves formes, les mutilacions, els tractes cruels i la tortura;
- ii) Els ultratges contra la dignitat personal, especialment els tractes humiliants i degradants;
- iii) La presa d'ostatges;
- iv) Les condemnes dictades i les execucions sense previ judici davant d'un tribunal regularment constituït, amb totes les garanties judicials generalment reconegudes com a indispensables.

d) El paràgraf 2.c) d'aquest article s'aplica als conflictes armats que no són d'índole internacional, i per tant, no s'aplica a les situacions de tensions internes i de disturbis interiors, com ara els motins, els actes esporàdics i aïllats de violència o altres actes anàlegs.

e) Altres violacions greus de les lleis i els usos aplicables en els conflictes armats que no siguin d'índole internacional, dins del marc establert de dret internacional, a saber, qualsevol dels actes següents:

- i) Dirigir intencionalment atacs contra la població civil com a tal o contra civils que no participin directament en les hostilitats;
- ii) Dirigir intencionalment atacs contra edificis, material, unitats i mitjans de transport sanitaris i contra el personal que utilitzi els emblemes distintius dels convenis de Ginebra de conformitat amb el dret internacional;
- iii) Dirigir intencionalment atacs contra personal, instal·lacions, material, unitats o vehicles participants en una missió de manteniment de la pau o d'assistència humanitària de conformitat amb la Carta de les Nacions Unides, sempre que tinguin dret a la protecció atorgada a civils o béns civils d'acord amb el dret internacional dels conflictes armats;
- iv) Dirigir intencionalment atacs contra edificis dedicats a la religió, l'educació, les arts, les ciències o la beneficència, els monuments històrics, els hospitals i altres llocs en què s'agrupa malalts i ferits, a condició que no siguin objectius militars;
- v) Saquejar una ciutat o plaça, fins i tot quan és presa per assalt;
- vi) Cometre actes de violació, esclavatge sexual, prostitució forçada, embaràs forçat, que defineix l'apartat f) del paràgraf 2 de l'article 7, esterilització forçada o qualsevol altra forma de violència sexual que constitueixi també una violació greu de l'article 3 comú als quatre convenis de Ginebra;
- vii) Reclutar o allistar nens menors de quinze anys en les Forces Armades o grups o utilitzar-los per participar activament en hostilitats;
- viii) Ordenar el desplaçament de la població civil per raons relacionades amb el conflicte, llevat que així ho exigeixi la seguretat dels civils de què es tracti o per raons militars imperatives;
- ix) Matar o ferir a traïció un combatent adversari;
- x) Declarar que no es donarà caserna;
- xi) Sotmetre les persones que estiguin en poder d'una altra part en el conflicte a mutilacions físiques o a experiments mèdics o científics de qualsevol tipus que no estiguin justificats per raó del tractament mèdic, dental o hospitalari de la persona de què es tracti ni es duguin a terme en el seu interès, i que provoquin la mort o posin greument en perill la seva salut;
- xii) Destruir o apoderar-se de béns d'un adversari, llevat que les necessitats de conflicte ho facin imperatiu.

f) El paràgraf 2.e) d'aquest article s'aplica als conflictes armats que no són d'índole internacional i, per tant, no s'aplica a les situacions de tensions internes

i de disturbis interiors, com ara els motins, els actes esporàdics i aïllats de violència o altres actes anàlegs. S'aplica als conflictes armats que tenen lloc al territori d'un Estat quan hi ha un conflicte armat prolongat entre les autoritats governamentals i els grups armats organitzats o entre aquests grups.

3. Res del que disposen els paràgrafs 2.c) i e) afecta la responsabilitat que incumbeix a tot govern de mantenir o restablir l'ordre públic a l'Estat o de defensar la unitat i la integritat territorial de l'Estat per qualsevol mitjà legítim.

Article 9

Elements dels crims

1. Els elements dels crims, que ajuden el Tribunal a interpretar i aplicar els articles 6, 7 i 8 d'aquest Estatut, s'aproven per una majoria de dos terços dels membres de l'Assemblea dels estats part.

2. Poden proposar esmenes als elements dels crims:

- a) Qualsevol Estat part;
- b) Els magistrats, per majoria absoluta;
- c) El fiscal.

Les esmenes s'aproven per una majoria de dos terços dels membres de l'Assemblea dels estats part.

3. Els elements dels crims i les seves esmenes són compatibles amb el que disposa aquest Estatut.

Article 10

Res del que disposa aquesta part s'interpreta en el sentit que limiti o menyscabi d'alguna manera les normes existents o en desplegament del dret internacional per a finalitats diferents d'aquest Estatut.

Article 11

Competència temporal

1. El Tribunal té competència únicament respecte de crims comesos després de l'entrada en vigor d'aquest Estatut.

2. Si un Estat es fa part en aquest Estatut després de la seva entrada en vigor, el Tribunal pot exercir la seva competència únicament respecte als crims comesos després de l'entrada en vigor d'aquest Estatut respecte d'aquest Estat, llevat que aquest hagi fet una declaració de conformitat amb el paràgraf 3 de l'article 12.

Article 12

Condicions prèvies per a l'exercici de la competència

1. L'Estat que passi a ser part en aquest Estatut accepta per ser-ne la competència del Tribunal respecte als crims a què es refereix l'article 5.

2. En el cas dels apartats a) o c) de l'article 13, el Tribunal pot exercir la seva competència si un o diversos dels estats següents són part en aquest Estatut o han acceptat la competència del Tribunal de conformitat amb el paràgraf 3:

- a) L'Estat en el territori del qual hagi tingut lloc la conducta de què es tracti, o si el crim s'ha comès a bord d'un vaixell o d'una aeronau, l'Estat de matrícula del vaixell o l'aeronau;
- b) L'Estat del qual sigui nacional l'acusat del crim.

3. Si l'acceptació d'un Estat que no sigui part en aquest Estatut fos necessària de conformitat amb el parà-

graf 2, aquest Estat pot, mitjançant declaració dipositada en poder del secretari, consentir que el Tribunal exerceixi la seva competència respecte del crim de què es tracti. L'Estat acceptant coopera amb el Tribunal sense demora ni excepció de conformitat amb la part IX.

Article 13

Exercici de la competència

El Tribunal pot exercir la seva competència respecte de qualsevol dels crims a què es refereix l'article 5 de conformitat amb les disposicions d'aquest Estatut si:

- a) Un Estat part remet al fiscal, de conformitat amb l'article 14, una situació en la qual sembli que s'hagin comès un o diversos d'aquests crims;
- b) El Consell de Seguretat, actuant d'acord amb el que disposa el capítol VII de la Carta de les Nacions Unides, remet al fiscal una situació en la qual sembli que s'hagin comès un o diversos d'aquests crims; o
- c) El fiscal ha iniciat una investigació respecte d'un crim d'aquest tipus de conformitat amb el que disposa l'article 15.

Article 14

Remissió d'una situació per un Estat part

1. Qualsevol Estat part pot remetre al fiscal una situació en la qual sembli haver comès un o diversos crims de la competència del Tribunal i demanar al fiscal que investigui la situació per tal de determinar si ha d'acusar de la comissió d'aquests crims una o diverses persones determinades.

2. En la mesura que sigui possible, en la remissió s'especifiquen les circumstàncies pertinents i s'adjunta la documentació justificativa de què disposi l'Estat denunciador.

Article 15

El fiscal

1. El fiscal pot iniciar d'ofici una investigació sobre la base d'informació sobre un crim de la competència del Tribunal.

2. El fiscal analitza la veracitat de la informació rebuda. Amb aquesta finalitat, pot demanar més informació dels estats, els òrgans de les Nacions Unides, les organitzacions intergovernamentals o no governamentals o altres fonts fidedignes que consideri apropiades i pot rebre testimonis escrits i orals a la seu del Tribunal.

3. El fiscal, si arriba a la conclusió que existeix fonament suficient per obrir una investigació, presenta a la Sala de Qüestions Preliminars una petició d'autorització per obrir-la, juntament amb la documentació justificativa que hagi reunit. Les víctimes poden presentar observacions a la Sala de Qüestions Preliminars, de conformitat amb les regles de procediment i prova.

4. Si, després d'haver examinat la petició i la documentació que la justifiqui, la Sala de Qüestions Preliminars considera que hi ha fonament suficient per obrir una investigació i que l'assumpte sembla correspondre a la competència del Tribunal, autoritza l'inici de la investigació, sense perjudici de les resolucions que pugui adoptar posteriorment el Tribunal respecte a la seva competència i l'admissibilitat de la causa.

5. La negativa de la Sala de Qüestions Preliminars a autoritzar la investigació no impedeix que el fiscal presenti ulteriorment una altra petició basada en nous fets o proves relacionades amb la mateixa situació.

6. Si després de l'examen preliminar a què es refereixen els paràgrafs 1 i 2 el fiscal arriba a la conclusió

que la informació presentada no constitueix fonament suficient per a una investigació, n'informa els qui l'han presentada. Això no impedeix que el fiscal examini, davant de fets o proves nous, una altra informació que rebi en relació amb la mateixa situació.

Article 16

Suspensió de la investigació o l'enjudiciament

En cas que el Consell de Seguretat, de conformitat amb una resolució aprovada d'acord amb el que disposa el capítol VII de la Carta de les Nacions Unides, demani al Tribunal que no iniciï o que suspengui per un termini de dotze mesos la investigació o l'enjudiciament que hagi iniciat, el Tribunal ha de procedir a aquesta suspensió; la petició la pot renovar el Consell de Seguretat en les mateixes condicions.

Article 17

Qüestions d'admissibilitat

1. El Tribunal, tenint en compte el desè paràgraf del preàmbul i l'article 1, resol la inadmissibilitat d'un assumpte quan:

a) L'assumpte sigui objecte d'una investigació o enjudiciament per un Estat que en tingui jurisdicció, llevat que aquest no estigui disposat a dur a terme la investigació o l'enjudiciament o realment no el pugui fer;

b) L'assumpte hagi estat objecte d'investigació per un Estat que en tingui jurisdicció i aquest hagi decidit no incoar acció penal contra la persona de què es tracti, llevat que la decisió hagi obeït al fet que no estigui disposat a dur a terme l'enjudiciament o realment no el pugui fer;

c) La persona de què es tracti ja hagi estat enjudiciada per la conducta a la qual es refereix la denúncia, i el Tribunal no pugui avançar el judici d'acord amb el que disposa el paràgraf 3 de l'article 20;

d) L'assumpte no sigui de gravetat suficient per justificar que el Tribunal adopti altres mesures.

2. A fi de determinar si hi ha o no disposició a actuar en un assumpte determinat, el Tribunal examina, tenint en compte els principis d'un procés amb les degudes garanties reconeguts pel dret internacional, si es dona una o diverses de les circumstàncies següents, segons el cas:

a) Que el judici ja hagi estat o estigui en marxa o que la decisió nacional hagi estat adoptada amb el propòsit de sostreure la persona de què es tracti de la seva responsabilitat penal per crims de la competència del Tribunal, segons el que disposa l'article 5;

b) Que hi hagi hagut una demora injustificada en el judici que, ateses les circumstàncies, sigui incompatible amb la intenció de fer comparèixer la persona de què es tracti davant de la justícia;

c) Que el procés no hagi estat o no estigui sent substanciat de manera independent o imparcial i hagi estat o estigui sent substanciat de forma en la qual, ateses les circumstàncies, sigui incompatible amb la intenció de fer comparèixer la persona de què es tracti davant de la justícia.

3. A fi de determinar la incapacitat per investigar o enjudiciar en un assumpte determinat, el Tribunal examina si l'Estat, a causa del col·lapse total o substancial de la seva administració nacional de justícia o del fet que no en tingui, no pot fer comparèixer l'acusat, no disposa de les proves i els testimonis necessaris o no està per altres raons en condicions de dur a terme el judici.

Article 18

Decisions preliminars relatives a l'admissibilitat

1. Quan s'hagi remès al Tribunal una situació en virtut de l'article 13.a) i el fiscal hagi determinat que existeixen fonaments raonables per començar una investigació, o el fiscal inicia una investigació en virtut dels articles 13.c) i 15, aquest ho notifica a tots els estats part i a aquells estats que, tenint en compte la informació disponible, exercirien normalment la jurisdicció sobre els crims de què es tracti. El fiscal pot fer la notificació a aquests estats amb caràcter confidencial i, quan ho consideri necessari a fi de protegir persones, impedir la destrucció de proves o impedir la fuga de persones, pot limitar l'abast de la informació proporcionada als estats.

2. Dins del mes següent a la recepció d'aquesta notificació, l'Estat pot informar el Tribunal que està portant o ha dut a terme una investigació en relació amb els seus nacionals o altres persones sota la seva jurisdicció respecte d'actes criminals que puguin constituir crims que preveu l'article 5 i als quals es refereixi la informació proporcionada en la notificació als estats. A petició d'aquest Estat, el fiscal s'inhibeix de la seva competència en favor de l'Estat en relació amb la investigació sobre les persones esmentades abans, llevat que la Sala de Qüestions Preliminars decideixi, a petició del fiscal, autoritzar la investigació.

3. El fiscal pot tornar a examinar la qüestió de la inhibició de la seva competència al cap de sis mesos a partir de la data de la inhibició o quan s'hagi produït un canvi significatiu de circumstàncies a la vista que l'Estat no està disposat a dur a terme la investigació o realment no pot fer-ho.

4. L'Estat de què es tracti o el fiscal poden apel·lar davant de la Sala d'Apel·lacions contra la decisió de la Sala de Qüestions Preliminars, de conformitat amb el que disposa l'article 82. L'apel·lació es pot substanciar en forma sumària.

5. Quan el fiscal s'hagi inhibit de la seva competència en relació amb la investigació, d'acord amb el que disposa el paràgraf 2, pot demanar a l'Estat de què es tracti que l'informi periòdicament de la marxa de les seves investigacions i del judici ulterior. Els estats part responen a aquestes peticions sense dilacions indegudes.

6. El fiscal, fins que la Sala de Qüestions Preliminars hagi emès la seva decisió, o en qualsevol moment si s'ha inhibit de la seva competència en virtut d'aquest article, pot demanar a la Sala de Qüestions Preliminars, amb caràcter excepcional, que l'autoritzi a portar endavant les indagacions que consideri necessàries quan hi hagi una oportunitat única d'obtenir proves importants o existeixi un risc significatiu que aquelles proves no estiguin disponibles ulteriorment.

7. L'Estat que hagi apel·lat contra una decisió de la Sala de Qüestions Preliminars en virtut d'aquest article pot impugnar l'admissibilitat d'un assumpte en virtut de l'article 19, fent valer fets nous importants o un canvi significatiu de les circumstàncies.

Article 19

Impugnació de la competència del Tribunal o de l'admissibilitat de la causa

1. El Tribunal se cerciora de ser competent en totes les causes que li siguin sotmeses. El Tribunal pot determinar d'ofici l'admissibilitat d'una causa de conformitat amb l'article 17.

2. Poden impugnar l'admissibilitat de la causa, per un dels motius que esmenta l'article 17, o impugnar la competència del Tribunal:

a) L'acusat o la persona contra la qual s'hagi dictat una ordre de detenció o una ordre de compareixença d'acord amb l'article 58;

b) Un Estat que tingui jurisdicció en la causa perquè està investigant-la o enjudiciant-la o ho ha fet abans; o

c) Un Estat l'acceptació del qual es requereixi de conformitat amb l'article 12.

3. El fiscal pot demanar al Tribunal que es pronunciï sobre una qüestió de competència o d'admissibilitat. En les actuacions relatives a la competència o l'admissibilitat, poden presentar així mateix observacions al Tribunal els qui hagin remès la situació de conformitat amb l'article 13 i les víctimes.

4. L'admissibilitat d'una causa o la competència del Tribunal només poden ser impugnades una sola vegada per qualsevol de les persones o els estats als quals fa referència el paràgraf 2. La impugnació es fa abans del judici o al seu inici. En circumstàncies excepcionals, el Tribunal pot autoritzar que la impugnació es faci més d'una vegada o en una fase ulterior del judici. Les impugnacions o l'admissibilitat d'una causa fetes a l'inici del judici, o posteriorment amb l'autorització del Tribunal, només es poden fundar en el paràgraf 1.c) de l'article 17.

5. L'Estat al qual fan referència els apartats b) i c) del paràgraf 2 d'aquest article fa la impugnació com més aviat millor.

6. Abans de la confirmació dels càrrecs, la impugnació de l'admissibilitat d'una causa o de la competència del Tribunal és assignada a la Sala de Qüestions Preliminars. Després de confirmats els càrrecs, és assignada a la Sala de Primera Instància. Contra les decisions relatives a la competència o l'admissibilitat es pot recórrer davant de la Sala d'Apel·lacions de conformitat amb l'article 82.

7. Si la impugnació és feta per l'Estat al qual fan referència els apartats b) o c) del paràgraf 2, el fiscal suspèn la investigació fins que el Tribunal emeti resolució de conformitat amb l'article 17.

8. Fins que el Tribunal es pronunciï, el fiscal li pot demanar autorització per a:

a) Practicar les indagacions necessàries de l'índole que esmenta el paràgraf 6 de l'article 18;

b) Prendre declaració a un testimoni o rebre el seu testimoni, o completar la recollida i l'examen de les proves que ha iniciat abans de la impugnació; i

c) Impedir, en cooperació amb els estats que correspongui, que eludeixin l'acció de la justícia persones respecte de les quals el fiscal ja hagi demanat una ordre de detenció en virtut de l'article 58.

9. La impugnació no afecta la validesa de cap acte realitzat pel fiscal, ni de cap ordre o manament dictat pel Tribunal, abans d'aquest.

10. Si el Tribunal ha declarat inadmissible una causa de conformitat amb l'article 17, el fiscal pot demanar que es revisi aquesta decisió quan s'hagi cerciorat justament que han aparegut nous fets que invaliden els motius pels quals la causa havia estat considerada inadmissible de conformitat amb l'article esmentat.

11. El fiscal, si tenint en compte les qüestions a què es refereix l'article 17, suspèn una investigació, pot demanar que l'Estat de què es tracti posi a la seva disposició informació sobre les actuacions. A petició d'aquest Estat, aquesta informació és confidencial. El fiscal, si decideix posteriorment obrir una investigació, ha de notificar la seva decisió a l'Estat les actuacions del qual hagin donat origen a la suspensió.

Article 20

Cosa jutjada

1. Llevat que aquest Estatut disposi una altra cosa, ningú és processat pel Tribunal per raó de conductes

constitutives de crims pels quals ja ha estat condemnat o absolt pel Tribunal.

2. Ningú és processat per un altre tribunal per raó d'un dels crímenes que esmenta l'article 5 pel qual el Tribunal ja l'ha condemnat o absolt.

3. El Tribunal no processa ningú que hagi estat processat per un altre tribunal per raó de fets també prohibits en virtut dels articles 6, 7 o 8 a menys que el procés a l'altre tribunal:

a) Obeís al propòsit de sostreure l'acusat de la seva responsabilitat penal per crims de la competència del Tribunal; o

b) No ha estat instruït en forma independent o imparcial de conformitat amb les degudes garanties processals reconegudes pel dret internacional o ho ha estat d'alguna manera que, en les circumstàncies del cas, fos incompatible amb la intenció de sotmetre la persona a l'acció de la justícia.

Article 21

Dret aplicable

1. El Tribunal aplica:

a) En primer lloc, aquest Estatut, els elements dels crims i les seves regles de procediment i prova;

b) En segon lloc, quan sigui procedent, els tractats aplicables, els principis i les normes del dret internacional, inclosos els principis establerts del dret internacional dels conflictes armats;

c) Si hi manquen, els principis generals del dret que derivi el Tribunal del dret intern dels sistemes jurídics del món, inclòs, quan sigui procedent, el dret intern dels estats que normalment exercirien jurisdicció sobre el crim, sempre que aquests principis no siguin incompatibles amb aquest Estatut ni amb el dret internacional ni les normes i els estàndards internacionals reconeguts.

2. El Tribunal pot aplicar principis i normes de dret respecte dels quals ha fet una interpretació en decisions anteriors.

3. L'aplicació i la interpellació del dret de conformitat amb aquest article ha de ser compatible amb els drets humans internacionalment reconeguts, sense cap distinció basada en motius com el gènere, que defineix el paràgraf 3 de l'article 7, l'edat, la raça, el color, l'idioma, la religió o el credo, l'opinió política o d'una altra índole, l'origen nacional, ètnic o social, la posició econòmica, el naixement o una altra condició.

PART III. DELS PRINCIPIS GENERALS DE DRET PENAL

Article 22

«Nullum crimen sine lege»

1. Ningú és penalment responsable de conformitat amb aquest Estatut llevat que la conducta de què es tracti constitueixi, en el moment en què té lloc, un crim de la competència del Tribunal.

2. La definició de crim és interpretada estrictament i no es fa extensiva per analogia. En cas d'ambigüitat, és interpretada en favor de la persona objecte d'investigació, enjudiciament o condemna.

3. Res del que disposa aquest article afecta la tipificació d'una conducta com a crim de dret internacional independentment d'aquest Estatut.

Article 23

«Nulla poena sine lege»

Qui sigui declarat culpable pel Tribunal únicament pot ser penat de conformitat amb aquest Estatut.

Article 24

Irretroactivitat «ratione personae»

1. Ningú és penalment responsable de conformitat amb aquest Estatut per una conducta anterior a la seva entrada en vigor.

2. Si es modifica el dret aplicable a una causa abans que es dicti la sentència definitiva, s'apliquen les disposicions més favorables a la persona objecte de la investigació, l'enjudiciament o la condemna.

Article 25

Responsabilitat penal individual

1. De conformitat amb aquest Estatut, el Tribunal té competència respecte de les persones naturals.

2. Qui cometi un crim de la competència del Tribunal és responsable individualment i pot ser penat de conformitat amb aquest Estatut.

3. De conformitat amb aquest Estatut, és penalment responsable i pot ser penat per la Comissió d'un crim de la competència del Tribunal qui:

a) Cometi aquest crim per si sol amb un altre o per conducta d'un altre, sigui aquest o no penalment responsable;

b) Ordeni, proposi o indueixi la comissió d'aquest crim, ja sigui consumat o en grau de temptativa;

c) Per tal de facilitar la comissió d'aquest crim, sigui còmplice o encobridor o col·labori d'alguna manera en la comissió o la temptativa de comissió del crim, fins i tot subministri els mitjans per a la seva comissió;

d) Contribueixi d'alguna altra manera a la comissió o temptativa de comissió del crim per un grup de persones que tinguin una finalitat comuna.

La contribució ha de ser internacional i es fa:

i) Per tal de dur a terme l'activitat o el propòsit delictiu del grup, quan una o l'altre comporti la comissió d'un crim de la competència del Tribunal; o

ii) Sabent que el grup té la intenció de cometre el crim;

e) Respecte del crim de genocidi, faci una instigació directa i pública a què es cometi;

f) Intenti cometre aquest crim mitjançant actes que suposin un pas important per a la seva execució, encara que el crim no es consumi a causa de circumstàncies alienes a la seva voluntat. Tanmateix, qui desisteixi de la comissió del crim o impedeixi d'una altra forma que es consumi no pot ser penat de conformitat amb aquest Estatut per la temptativa si renunciés íntegrament i voluntàriament al propòsit delictiu.

4. Res del que disposa aquest Estatut respecte de la responsabilitat penal de les persones naturals afecta la responsabilitat de l'Estat conforme al dret internacional.

Article 26

Exclusió dels menors de divuit anys de la competència del Tribunal

El Tribunal no és competent respecte dels que siguin menors de divuit anys en el moment de la presumpta comissió del crim.

Article 27

Improcedència del càrrec oficial

1. Aquest Estatut és aplicable igualment a tots sense cap distinció basada en el càrrec oficial. En particular,

el càrrec oficial d'una persona, sigui cap d'Estat o de Govern, membre d'un govern o parlament, representant elegit o funcionari de govern, en cap cas l'eximeix de responsabilitat penal ni constitueix «per se» motiu per reduir la pena.

2. Les immunitats i les normes de procediments especials que comporti el càrrec oficial d'una persona, d'acord amb el dret intern o al dret internacional no obstenen perquè el Tribunal hi exerceixi la seva competència.

Article 28

Responsabilitat dels caps i altres superiors

A més d'altres causes de responsabilitat penal de conformitat amb aquest Estatut per crims de la competència del Tribunal:

a) El cap militar o el que actuï efectivament com a cap militar és penalment responsable pels crims de la competència del Tribunal que han estat comesos per forces sota el seu comandament i control efectiu, o la seva autoritat i control efectiu, segons escaigui, per raó de no haver exercit un control apropiat sobre aquestes forces, quan:

i) Ha sabut o, per raó de les circumstàncies del moment, hagi hagut de saber que les forces estaven cometent aquests crims o es proposaven de cometre'ls; i

ii) No ha adoptat totes les mesures necessàries i raonables al seu abast per prevenir o reprimir que es cometessin o per posar l'assumpte en coneixement de les autoritats competents als efectes d'investigació i enjudiciament.

b) Respecte a les relacions entre superior i subordinat diferents de les assenyalades a l'apartat a), el superior és penalment responsable pels crims de la competència del Tribunal que han estat comesos per subordinats sota la seva autoritat i control efectiu, per raó de no haver exercit un control apropiat sobre aquests subordinats, quan:

i) Ha tingut coneixement o deliberadament ha fet cas omís d'informació que indiqués clarament que els subordinats estaven cometent aquests crims o es proposaven cometre'ls;

ii) Els crims que tenen relació amb activitats sota la seva responsabilitat i control efectiu; i

iii) No ha adoptat totes les mesures necessàries i raonables al seu abast per prevenir o reprimir que es cometessin o per posar l'assumpte en coneixement de les autoritats competents als efectes de la investigació i enjudiciament.

Article 29

Imprescriptibilitat

Els crims de la competència del Tribunal no prescriuen.

Article 30

Element d'intencionalitat

1. Llevat que hi hagi alguna disposició en contra, una persona és penalment responsable i pot ser penada per un crim de la competència del Tribunal únicament si els elements materials del crim es realitzen amb intenció i coneixement.

2. Als efectes d'aquest article, s'entén que actua intencionalment qui:

a) En relació amb una conducta, es proposa d'incórrer-hi;

b) En relació amb una conseqüència, es proposa de causar-la o és conscient que es produeix en el curs normal dels esdeveniments.

3. Als efectes d'aquest article, per «coneixement» s'entén la consciència que existeix una circumstància o es produeix una conseqüència en el curs normal dels esdeveniments. Les paraules «expressament» i «amb coneixement» s'entenen en el mateix sentit.

Article 31

Circumstàncies eximents de responsabilitat penal

1. Sense perjudici de les altres circumstàncies eximents de responsabilitat penal establertes en aquest Estatut, no és penalment responsable qui, en el moment d'incórrer en una conducta:

a) Pateixi d'una malaltia o deficiència mental que el privi de la seva capacitat per apreciar la il·licitud o naturalesa de la seva conducta, o de la seva capacitat per controlar aquesta conducta a fi de no transgredir la Llei;

b) Estigui en un estat d'intoxicació que el privi de la seva capacitat per apreciar la il·licitud o naturalesa de la seva conducta, o de la seva capacitat per controlar aquesta conducta a fi de no transgredir la Llei, llevat que s'hagi intoxicat voluntàriament sabent que, com a resultat de la intoxicació, probablement incorreria en una conducta tipificada com a crim de la competència del Tribunal, o hagi fet cas omís del risc que això ocorregués;

c) Actuï raonablement en defensa pròpia d'un tercer o, en el cas dels crims de guerra, d'un bé que sigui essencial per a la seva supervivència o la d'un tercer o d'un bé que sigui essencial per realitzar una missió militar contra un ús imminent i il·lícit de la força, en forma proporcional al grau de perill per a ell, un tercer o els béns protegits. Amb el fet de participar en una força que realitzés una operació de defensa no n'hi ha prou per constituir una circumstància eximent de la responsabilitat penal de conformitat amb aquest apartat;

d) Hagi incorregut en una conducta que presumptament constitueix un crim de la competència del Tribunal com a conseqüència d'una coacció provinent d'una amenaça de mort imminent o de lesions corporals greus continuades o imminents per a ell o una altra persona i en que es vegi compel·lit a actuar necessàriament i raonablement per evitar aquesta amenaça, sempre que no tingui la intenció de causar un mal més gran que el que es proposava evitar. Aquesta amenaça pot:

i) Haver estat feta per altres persones; o

ii) Estar constituïda per altres circumstàncies alienes al seu control.

2. El Tribunal determina si les circumstàncies eximents de responsabilitat penal admeses per aquest Estatut són aplicables en la causa de què estigui coneixent.

3. En el judici, el Tribunal pot tenir en compte una circumstància eximent de responsabilitat penal diferent de les indicades en el paràgraf 1, sempre que aquesta circumstància es desprengui del dret aplicable de conformitat amb l'article 21. El procediment per a l'examen d'una d'eximent d'aquest tipus s'estableix a les regles de procediment i prova.

Article 32

Error de fet o error de dret

1. L'error de fet eximeix de responsabilitat penal únicament si fa desaparèixer l'element d'intencionalitat requerit pel crim.

2. L'error de dret sobre si un determinat tipus de conducta constitueix un crim de la competència del Tribunal no es considera eximent. Amb tot, l'error de dret es pot considerar eximent si fa desaparèixer l'element d'intencionalitat requerit per aquest crim o si queda comprès en el que disposa l'article 33 d'aquest Estatut.

Article 33

Ordres superiors i disposicions legals

1. Qui ha comès un crim de la competència del Tribunal en compliment d'una ordre emesa per un govern o un superior, sigui militar o civil, no és eximit de responsabilitat penal, llevat que:

- a) Estigui obligat per llei a obeir ordres emeses pel govern o el superior de què es tracti;
- b) No sàpiga que l'ordre era il·lícit; i
- c) L'ordre no sigui manifestament il·lícit.

2. Als efectes d'aquest article, s'entén que les ordres de cometre genocidi o crims de lesa humanitat són manifestament il·lícites.

PART IV. DE LA COMPOSICIÓ I ADMINISTRACIÓ DEL TRIBUNAL

Article 34

Òrgans del Tribunal

El Tribunal està compost dels òrgans següents:

- a) La Presidència;
- b) Una Secció d'Apel·lacions, una Secció de Primera Instància i una Secció de Qüestions Preliminars;
- c) La Fiscalia;
- d) La Secretaria.

Article 35

Acompliment del càrrec de magistrat

1. Tots els magistrats són elegits membres del Tribunal en règim de dedicació exclusiva i han d'estar disponibles per ocupar el seu càrrec en aquest règim des que comenci el seu mandat.

2. Els magistrats que constitueixen la Presidència ocupen els seus càrrecs en règim de dedicació exclusiva tan aviat com siguin elegits.

3. La Presidència pot, en funció del volum de treball del Tribunal, i en consulta amb els membres d'aquesta, decidir per quant temps és necessari que els altres magistrats ocupin els seus càrrecs en règim de dedicació exclusiva. Les decisions que s'adoptin en aquest sentit s'entenen sense perjudici del que disposa l'article 40.

4. Les disposicions financeres relatives als magistrats que no hagin d'ocupar els seus càrrecs en règim de dedicació exclusiva s'adopten de conformitat amb l'article 49.

Article 36

Condicions que han de complir els magistrats, candidatures i elecció dels magistrats

1. Amb subjecció al que disposa el paràgraf 2, el Tribunal està compost de 18 magistrats.

2. a) La Presidència, actuant en nom del Tribunal, pot proposar que augmenti el nombre de magistrats, que indica el paràgraf 1, i assenjala les raons per les quals considera necessari i apropiat aquest augment. El secretari distribueix promptament la proposta a tots els estats part;

b) La proposta és examinada en una sessió de l'Assemblea dels estats part que s'ha de convocar de conformitat amb l'article 112. La proposta, que ha de ser aprovada en la sessió per una majoria de dos terços dels estats part, entra en vigor en la data en la qual decideixi l'Assemblea;

c) i) Una vegada que s'hagi aprovat una proposta per augmentar el nombre de magistrats d'acord amb l'apartat b), l'elecció dels nous magistrats es du a terme en el següent període de sessions de l'Assemblea dels estats part, de conformitat amb els paràgrafs 3 a 8 d'aquest article i amb el paràgraf 2 de l'article 37;

ii) Una vegada que s'hagi aprovat i hagi entrat en vigor una proposta per augmentar el nombre de magistrats d'acord amb els apartats b) i c)i), la Presidència pot en qualsevol moment, si el volum de treball del Tribunal ho justifica, proposar que es redueixi el nombre de magistrats, sempre que aquest nombre no sigui inferior a l'indicat en el paràgraf 1. La proposta és examinada de conformitat amb el procediment que estableixen els apartats a) i b). Si és aprovada, el nombre de magistrats es redueix progressivament a mesura que expirin els mandats i fins que s'arribi al nombre escaient.

3. a) Els magistrats són elegits entre persones d'alta consideració moral, imparcialitat i integritat que complixin les condicions requerides per a l'exercici de les més altes funcions judicials als seus respectius països;

b) Els candidats a magistrats han de tenir:

i) Reconeguda competència en dret i procediment penals i la necessària experiència en causes penals en qualitat de magistrat, fiscal, advocat o una altra funció similar; o

ii) Reconeguda competència en matèries pertinents de dret internacional, com ara el dret internacional humanitari i les normes de drets humans, així com gran experiència en funcions jurídiques professionals que tinguin relació amb la tasca judicial del Tribunal;

c) Els candidats a magistrat han de tenir un excel·lent coneixement i domini d'almenys un dels idiomes de treball del Tribunal.

4. a) Qualsevol Estat part en aquest Estatut pot proposar candidats en les eleccions per a magistrat del Tribunal mitjançant:

i) El procediment previst per proposar candidats als més alts càrrecs judicials del país; o

ii) El procediment que preveu l'Estatut del Tribunal Internacional de Justícia per proposar candidats a aquest Tribunal.

Les propostes han d'anar acompanyades d'una exposició detallada sobre el grau en el qual el candidat compleix els requisits enunciats en el paràgraf 3;

b) Un Estat part pot proposar un candidat que no tingui necessàriament la seva nacionalitat, però que en tot cas sigui nacional d'un Estat part;

c) L'Assemblea dels estats part pot decidir que s'estableixi un comitè assessor per a les candidatures. En aquest cas, l'Assemblea dels estats part determina la composició i el mandat del comitè.

5. Als efectes de l'elecció es fan dues llistes de candidats:

La llista A, amb els noms dels candidats que compleixen els requisits que enuncia l'apartat b)i) del paràgraf 3; i

La llista B, amb els noms dels candidats que compleixen els requisits que enuncia l'apartat b)ii) del paràgraf 3.

El candidat que compleixi els requisits requerits per a ambdues llistes pot elegir en quin desitja figurar. En

la primera elecció de membres del Tribunal, almenys nou magistrats són elegits entre els candidats de la llista A i almenys cinc són elegits entre els de la llista B. Les eleccions subsegüents s'organitzen de manera que es mantingui al Tribunal una proporció equivalent de magistrats d'ambdues llistes.

6. a) Els magistrats són elegits per votació secreta en una sessió de l'Assemblea dels estats part convocada amb aquella finalitat d'acord amb l'article 112. Amb subjecció al que disposa el paràgraf 7, són elegits els 18 candidats que obtinguin el nombre més alt de vots i una majoria de dos terços dels estats part presents i votants;

b) En el cas que a la primera votació no resulti elegit un nombre suficient de magistrats, es procedeix a noves votacions de conformitat amb els procediments establerts a l'apartat a) fins a cobrir els llocs restants.

7. No hi pot haver dos magistrats que siguin nacionals del mateix Estat. Tota persona que, per ser elegida magistrat, pugui ser considerada nacional de més d'un Estat, és considerada nacional de l'Estat on exerceix habitualment els seus drets civils i polítics.

8. a) En seleccionar els magistrats, els estats part tenen en compte la necessitat que en la composició del Tribunal hi hagi:

- i) Representació dels principals sistemes jurídics del món;
- ii) Distribució geogràfica equitativa; i
- iii) Representació equilibrada de magistrats dones i homes.

b) Els estats part també tenen en compte la necessitat que al Tribunal hi hagi magistrats que siguin juristes especialitzats en temes concrets que incloguin, entre altres, la violència contra les dones i els nens.

9. a) Amb subjecció al que disposa l'apartat b), els magistrats són elegits per un mandat de nou anys i, amb subjecció a l'apartat c) i al paràgraf 2 de l'article 37, no poden ser reelegits;

b) En la primera elecció, un terç dels magistrats elegits és seleccionat per sorteig per exercir un mandat de tres anys, un terç dels magistrats és seleccionat per sorteig per exercir un mandat de sis anys i la resta exerceix un mandat de nou anys;

c) Un magistrat seleccionat per exercir un mandat de tres anys de conformitat amb l'apartat b) pot ser reelegit per un mandat complet.

10. No obstant el que disposa el paràgraf 9, un magistrat assignat a una Sala de Primera Instància o una Sala d'Apel·lacions de conformitat amb l'article 39 segueix en funcions a fi de portar a terme el judici o l'apel·lació dels quals hagi començat a conèixer en aquesta Sala.

Article 37

Vacants

1. En cas que es produeixi una vacant s'ha de celebrar una elecció de conformitat amb l'article 36 per cobrir-la.

2. El magistrat elegit per cobrir una vacant ocupa el càrrec per la resta del mandat del seu predecessor i, si aquest és de tres anys o menys, pot ser reelegit per un mandat complet d'acord amb l'article 36.

Article 38

Presidència

1. El president, el vicepresident primer i el vicepresident segon són elegits per majoria absoluta dels magistrats. Cada un ocupa el seu càrrec per un període de

tres anys o fins al terme del seu mandat com a magistrat, si aquest es produeix abans. Poden ser reelegits una vegada.

2. El vicepresident primer substitueix el president quan aquest estigui en la impossibilitat d'exercir les seves funcions o hagi estat recusat. El vicepresident segon substitueix el president quan aquest i el vicepresident primer estiguin en la impossibilitat d'exercir les seves funcions o hagin estat recusats.

3. El president, el vicepresident primer i el vicepresident segon constitueixen la Presidència, que està encarregada de:

a) La correcta administració del Tribunal, a excepció de la Fiscalia; i

b) Les altres funcions que se li confereixen de conformitat amb aquest Estatut.

4. En l'acompliment de les seves funcions enuncia- des en el paràgraf 3.a), la Presidència ha d'actuar en coordinació amb el fiscal i ha de demanar la seva aprovació en tots els assumptes d'interès mutu.

Article 39

Les sales

1. Tan aviat com sigui possible després de l'elecció dels magistrats, el Tribunal s'organitza a les seccions que indica l'article 34.b). La Secció d'Apel·lacions es compon del president i quatre magistrats més, la Secció de Primera Instància de no menys de sis magistrats, i la Secció de Qüestions Preliminars de no menys de sis magistrats. Els magistrats s'assignen a les seccions segons la naturalesa de les funcions que corresponen a cada una i les seves respectives qualificacions i experiència, de manera que a cada secció hi hagi una combinació apropiada d'especialistes en dret i procediment penals i en dret internacional. La Secció de Primera Instància i la Secció de Qüestions Preliminars estan integrades predominantment per magistrats que tenen experiència en procediment penal.

2. a) Les funcions judicials del Tribunal es fan a cada secció per les sales;

b) i) La Sala d'Apel·lacions es compon de tots els magistrats de la Secció d'Apel·lacions;

ii) Les funcions de la Sala de Primera Instància les fan tres magistrats de la Secció de Primera Instància;

iii) Les funcions de la Sala de Qüestions Preliminars les fan tres magistrats de la Secció de Qüestions Preliminars o un sol magistrat de l'esmentada Secció, de conformitat amb aquest Estatut i les regles de procediment i prova;

c) Res del que disposa aquest paràgraf obsta perquè es constitueixin simultàniament més d'una Sala de Primera Instància o Sala de Qüestions Preliminars quan la gestió eficient de la feina del Tribunal així ho requereixi.

3. a) Els magistrats assignats a les seccions de primera instància i de qüestions preliminars ocupen el càrrec en les seccions per un període de tres anys, i posteriorment fins a portar a terme qualsevol causa de la qual hagin començat a conèixer a la secció de què es tracti;

b) Els magistrats assignats a la Secció d'Apel·lacions ocupen el càrrec en la Secció durant tot el seu mandat.

4. Els magistrats assignats a la Secció d'Apel·lacions ocupen el càrrec únicament en aquella Secció. Res del que disposa aquest article obsta, tanmateix, perquè s'assignin temporalment magistrats de la Secció de Primera Instància a la Secció de Qüestions Preliminars, o a la inversa, si la Presidència considera que la gestió eficient de la feina del Tribunal així ho requereix, però en cap cas pot formar part de la Sala de Primera Instància que conegui d'una causa un magistrat que hagi participat en l'etapa preliminar.

Article 40

Independència dels magistrats

1. Els magistrats són independents en l'acompliment de les seves funcions.

2. Els magistrats no realitzen cap activitat que pugui ser incompatible amb l'exercici de les seves funcions judicials o menyscabar la confiança en la seva independència.

3. Els magistrats que hagin d'ocupar els seus càrrecs en règim de dedicació exclusiva a la seu del Tribunal no poden exercir cap altra ocupació de caràcter professional.

4. Les qüestions relatives a l'aplicació dels paràgrafs 2 i 3 són dirimides per majoria absoluta dels magistrats. El magistrat a què es refereixi una d'aquestes qüestions no participa en l'adopció de la decisió.

Article 41

Dispensa i recusació dels magistrats

1. La Presidència pot, a petició d'un magistrat, dispensar-lo de l'exercici d'alguna de les funcions que li confereix aquest Estatut, de conformitat amb les regles de procediment i prova.

2. a) Un magistrat no participa en cap causa en què, per qualsevol motiu, pugui raonablement posar-se en dubte la seva imparcialitat. Un magistrat és recusat de conformitat amb el que disposa aquest paràgraf, entre altres raons, si hagués intervingut anteriorment, en qualsevol qualitat, en una causa de la qual el Tribunal està coneixent o en una causa penal connexa substanciada a nivell nacional i que té relació amb la persona objecte d'investigació o enjudiciament. Un magistrat també és recusat pels altres motius que estableixin les regles de procediment i prova;

b) El fiscal o la persona objecte d'investigació o enjudiciament pot demanar la recusació d'un magistrat d'acord amb el que disposa aquest paràgraf;

c) Les qüestions relatives a la recusació d'un magistrat són dirimides per majoria absoluta dels magistrats. El magistrat la recusació del qual es demani té dret a fer observacions sobre la qüestió, però no pren part en la decisió.

Article 42

La Fiscalia

1. La Fiscalia actua de forma independent com a òrgan separat del Tribunal. Està encarregada de rebre remissions i informació corroborada sobre crims de la competència del Tribunal per examinar-les i realitzar investigacions o exercitar l'acció penal davant del Tribunal. Els membres de la Fiscalia no solliciten ni compleixen instruccions de fonts alienes al Tribunal.

2. La Fiscalia està dirigida pel fiscal. El fiscal té plena autoritat per dirigir i administrar la Fiscalia, amb inclusió del personal, les instal·lacions i altres recursos. El fiscal compta amb l'ajuda d'un o més fiscals adjunts, que poden exercir qualsevol de les funcions que li corresponguin de conformitat amb aquest Estatut. El fiscal i els fiscals adjunts han de ser de diferents nacionalitats i ocupen el seu càrrec en règim de dedicació exclusiva.

3. El fiscal i els fiscals adjunts són persones que gaudeixen d'alta consideració moral, que posseeixen un alt nivell de competència i tenen extensa experiència pràctica en l'exercici de l'acció penal o la substanciació de causes penals. Han de tenir un excel·lent coneixement i domini d'almenys un dels idiomes de treball del Tribunal.

4. El fiscal és elegit en votació secreta i per majoria absoluta dels membres de l'Assemblea dels estats part.

Els fiscals adjunts són elegits de la mateixa forma d'una llista de candidats presentada pel fiscal.

El fiscal proposa tres candidats per a cada lloc de fiscal adjunt que s'ha de cobrir. Llevat que en el moment de l'elecció es fixi un període més breu, el fiscal i els fiscals adjunts ocupen el seu càrrec per un període de nou anys i no poden ser reelegits.

5. El fiscal i els fiscals adjunts no realitzen cap activitat que pugui interferir en l'exercici de les seves funcions o menyscabar la confiança en la seva independència. No poden exercir cap altra ocupació de caràcter professional.

6. La Presidència pot, a petició del fiscal o d'un fiscal adjunt, dispensar-los d'intervenir en una causa determinada.

7. El fiscal i els fiscals adjunts no participen en cap assumpte en què, per qualsevol motiu, es pugui raonablement posar en dubte la seva imparcialitat. Són recusats de conformitat amb el que disposa aquest paràgraf, entre altres raons, si han intervingut anteriorment, en qualsevol qualitat, en una causa de què el Tribunal està coneixent o en una causa penal connexa substanciada a nivell nacional i que té relació amb la persona objecte d'investigació o enjudiciament.

8. Les qüestions relatives a la recusació del fiscal o d'un fiscal adjunt són dirimides per la Sala d'Apel·lacions:

a) La persona objecte d'investigació o enjudiciament pot demanar en qualsevol moment la recusació del fiscal o d'un fiscal adjunt pels motius que estableix aquest article;

b) El fiscal o el fiscal adjunt, segons escaigui, tenen dret a fer observacions sobre la qüestió.

9. El fiscal nomena assessors jurídics especialistes en determinats temes com, per exemple, violència sexual, violència per raons de gènere i violència contra els nens.

Article 43

La Secretaria

1. La Secretaria, sense perjudici de les funcions i atribucions del fiscal de conformitat amb el que disposa l'article 42, és l'encarregada dels aspectes no judicials de l'administració del Tribunal i de prestar-li serveis.

2. La Secretaria la dirigeix el secretari, que és el principal funcionari administratiu del Tribunal. El secretari exerceix les seves funcions sota l'autoritat del president del Tribunal.

3. El secretari i el secretari adjunt han de ser persones que gaudeixen de consideració moral i tenir un alt nivell de competència i un excel·lent coneixement i domini d'almenys un dels idiomes de treball del Tribunal.

4. Els magistrats elegeixen el secretari en votació secreta per majoria absoluta i tenint en compte les recomanacions de l'Assemblea dels estats part. Si és necessari elegeixen, per recomanació del secretari i d'acord amb el mateix procediment, un secretari adjunt.

5. El secretari és elegit per un període de cinc anys en règim de dedicació exclusiva i pot ser reelegit una sola vegada. El secretari adjunt és elegit per un període de cinc anys, o per un de més breu, si així ho decideixen els magistrats per majoria absoluta, amb el benentès que ha de prestar els seus serveis segons sigui necessari.

6. El secretari estableix una Dependència de Víctimes i Testimonis dins de la Secretaria. Aquesta Dependència, en consulta amb la Fiscalia, adopta mesures de protecció i dispositius de seguretat i presta assessorament i un altre tipus d'assistència a testimonis i víctimes

que compareguin davant del Tribunal, i a altres persones que estiguin en perill per raó del testimoni prestat. La Dependència compta amb personal especialitzat per atendre les víctimes de traumes, inclosos els relacionats amb delictes de violència sexual.

Article 44

El personal

1. El fiscal i el secretari nomenen els funcionaris qualificats que siguin necessaris a les seves respectives oficines. En el cas del fiscal, això inclou el nomenament d'investigadors.

2. En el nomenament dels funcionaris, el fiscal i el secretari vetllen pel més alt grau d'eficiència, competència i integritat i tenen en compte, «mutatis mutandis», els criteris que estableix el paràgraf 8 de l'article 36.

3. El secretari, amb l'antuència de la Presidència i del fiscal, proposa un reglament del personal que estableix les condicions en què el personal del Tribunal és designat, remunerat o separat del servei. El Reglament del personal està subjecte a l'aprovació de l'Assemblea dels estats part.

4. El Tribunal pot, en circumstàncies excepcionals, recórrer a la perícia de personal proporcionat gratuïtament per estats part, organitzacions intergovernamentals o organitzacions no governamentals perquè col·labori en la tasca de qualsevol dels òrgans del Tribunal. El fiscal pot acceptar ofertes d'aquesta índole en nom de la Fiscalia. El personal proporcionat gratuïtament és ocupat de conformitat amb directrius que ha d'establir l'Assemblea dels estats part.

Article 45

Promesa solemne

Abans d'assumir les obligacions del càrrec de conformitat amb aquest Estatut, els magistrats, el fiscal, els fiscals adjunts, el secretari i el secretari adjunt declaren solemnement i en sessió pública que exerceixen les seves atribucions amb tota imparcialitat i consciència.

Article 46

Separació del càrrec

1. Un magistrat, el fiscal, un fiscal adjunt, el secretari o el secretari adjunt és separat del càrrec si s'adopta una decisió a tal efecte de conformitat amb el que disposa el paràgraf 2 quan es determini que:

a) Ha incorregut en falta greu o en incompliment greu de les funcions que li confereix aquest Estatut i segons el que estableixen les regles de procediment i prova; o

b) Està impossibilitat d'exercir les funcions que descriu aquest Estatut.

2. La decisió de separar del càrrec un magistrat, el fiscal o un fiscal adjunt de conformitat amb el paràgraf 1 l'adopta l'Assemblea dels estats part en votació secreta:

a) En el cas d'un magistrat, per majoria de dos terços dels estats part i amb la recomanació prèvia aprovada per majoria de dos terços dels altres magistrats;

b) En el cas del fiscal, per majoria absoluta dels estats part;

c) En el cas d'un fiscal adjunt, per majoria absoluta dels estats part i amb la recomanació prèvia del fiscal.

3. La decisió de separar del càrrec el secretari o un secretari adjunt l'adopten per majoria absoluta els magistrats.

4. El magistrat, el fiscal, el fiscal adjunt, el secretari o el secretari adjunt la conducta dels quals o la idoneïtat dels quals per a l'exercici de les funcions del càrrec, de conformitat amb aquest Estatut, hagi estat impugnada en virtut d'aquest article pot presentar i obtenir proves i presentar escrits de conformitat amb les regles de procediment i prova; tanmateix, no pot participar per cap altre concepte en l'examen de la qüestió.

Article 47

Mesures disciplinàries

El magistrat, fiscal, fiscal adjunt, secretari o secretari adjunt que hagi incorregut en una falta menys greu que la que estableix el paràgraf 1 de l'article 46 és objecte de mesures disciplinàries de conformitat amb les regles de procediment i prova.

Article 48

Privilegis i immunitats

1. El Tribunal gaudeix al territori de cada Estat part dels privilegis i les immunitats que siguin necessaris per al compliment de les seves funcions.

2. Els magistrats, el fiscal, els fiscals adjunts i el secretari gaudeixen, quan actuïn en l'acompliment de les seves funcions o en relació amb aquestes, dels mateixos privilegis i immunitats reconeguts als caps de les missions diplomàtiques i, una vegada expirat el seu mandat, continuen gaudint d'absoluta immunitat judicial per les declaracions fetes oralment o per escrit i els actes realitzats en l'acompliment de les seves funcions oficials.

3. El secretari adjunt, el personal de la Fiscalia i el personal de la Secretaria gaudeixen dels privilegis i les immunitats i de les facilitats necessàries per al compliment de les seves funcions, de conformitat amb l'acord sobre els privilegis i les immunitats del Tribunal.

4. Els advocats, els perits, els testimonis o altres persones la presència de les quals es requereixi a la seu del Tribunal són objecte del tractament que sigui necessari per al funcionament adequat del Tribunal, de conformitat amb l'acord sobre els privilegis i les immunitats del Tribunal.

5. Es pot renunciar als privilegis i les immunitats:

a) En el cas d'un magistrat o el fiscal, per decisió de la majoria absoluta dels magistrats.

b) En el cas del secretari, per la Presidència.

c) En el cas dels fiscals adjunts i el personal de la Fiscalia, pel fiscal.

d) En el cas del secretari adjunt i el personal de la Secretaria, pel secretari.

Article 49

Sous, estipendis i dietes

Els magistrats, el fiscal, els fiscals adjunts, el secretari i el secretari adjunt perceben els sous, els estipendis i les dietes que decideixi l'Assemblea dels estats part. Aquests sous i estipendis no són reduïts en el curs del seu mandat.

Article 50

Idiomes oficials i de treball

1. Els idiomes oficials del Tribunal són l'àrab, el xinès, l'espanyol, el francès, l'anglès i el rus. Les sentències del Tribunal, així com les altres decisions que resolguin qüestions fonamentals de què conegui el Tribunal són publicades en els idiomes oficials. La Presidència, de conformitat amb els criteris que estableixen les regles de procediment i prova, determina quines són les decisions que resolen qüestions fonamentals als efectes d'aquest paràgraf.

2. Els idiomes de treball del Tribunal són el francès i l'anglès. A les regles de procediment i prova es determina en quins casos es pot utilitzar com a idioma de treball altres idiomes oficials.

3. El Tribunal autoritza qualsevol de les parts o qualsevol dels estats als quals s'hagi permès intervenir en un procediment, amb la sol·licitud prèvia d'aquests, a utilitzar un idioma diferent del francès o l'anglès, sempre que consideri que aquesta autorització està justificada adequadament.

Article 51

Regles de procediment i prova

1. Les regles de procediment i prova entren en vigor després de la seva aprovació per majoria de dos terços dels membres de l'Assemblea dels estats part.

2. Poden proposar esmenes a les regles de procediment i prova:

- a) Qualsevol Estat part;
- b) Els magistrats, per majoria absoluta, o
- c) El fiscal.

Les esmenes entren en vigor després d'aprovar-les l'Assemblea dels estats part per majoria de dos terços.

3. Una vegada aprovades les regles de procediment i prova, en casos urgents, i quan aquestes no resolguin una situació concreta suscitada al Tribunal, els magistrats poden, per una majoria de dos terços, establir regles provisionals que s'apliquen fins que l'Assemblea dels estats part les aprovi, esmeni o rebutgi en el seu següent període ordinari o extraordinari de sessions.

4. Les regles de procediment i prova, les esmenes que s'hi hagin fet i les regles provisionals han d'estar d'acord amb aquest Estatut. Les esmenes a les regles de procediment i prova, així com les regles provisionals, no s'apliquen retroactivament en detriment de la persona que sigui objecte de la investigació o l'enjudiciament o que hagi estat condemnada.

5. En cas de conflicte entre les disposicions de l'Estatut i les de les regles de procediment i prova, preval l'Estatut.

Article 52

Reglament del Tribunal

1. Els magistrats, de conformitat amb aquest Estatut i les regles de procediment i prova, aproven per majoria absoluta el Reglament del Tribunal que sigui necessari per al seu funcionament ordinari.

2. Es consulta al fiscal i al secretari a la preparació del Reglament i de qualsevol esmena que s'hi faci.

3. El Reglament i les seves esmenes entren en vigor en el moment d'aprovar-los, a menys que els magistrats decideixin una altra cosa. Immediatament després d'aprovar-los, són distribuïts als estats part per demanar les seves observacions. Es mantenen en vigor si, en un termini de sis mesos, no s'han rebut objeccions d'una majoria dels estats part.

PART V. DE LA INVESTIGACIÓ I L'ENJUDICIAMENT

Article 53

Inici d'una investigació

1. El fiscal, després d'avaluar la informació de què disposi, inicia una investigació, llevat que determini que no existeix fonament raonable per procedir-hi d'acord amb aquest Estatut. En decidir si ha d'iniciar una investigació, el fiscal té en compte si:

a) La informació de què disposa constitueix fonament raonable per creure que s'ha comès o s'està cometent un crim de la competència del Tribunal.

b) La causa és o seria admissible de conformitat amb l'article 17.

c) Existeixen raons substancials per creure que, fins i tot tenint en compte la gravetat del crim i els interessos de les víctimes, una investigació no redundaria en interès de la justícia.

El fiscal, si determina que no hi ha fonament raonable per procedir a la investigació i la determinació es basa únicament en l'apartat c), ho comunica a la Sala de Qüestions Preliminars.

2. Si, després de la investigació, el fiscal arriba a la conclusió que no hi ha fonament suficient per a l'enjudiciament, ja que:

a) No existeix una base suficient de fet o de dret per demanar una ordre de detenció o de compareixença de conformitat amb l'article 58;

b) La causa és inadmissible de conformitat amb l'article 17, o

c) L'enjudiciament no redundaria en interès de la justícia, tenint en compte totes les circumstàncies, entre elles la gravetat del crim, els interessos de les víctimes i l'edat o la malaltia del presumpte autor i la seva participació en el presumpte crim; notifica la seva conclusió motivada a la Sala de Qüestions Preliminars i a l'Estat que hagi remès l'assumpte de conformitat amb l'article 14 o al Consell de Seguretat si es tracta d'un cas previst en el paràgraf b) de l'article 13.

3. a) A petició de l'Estat que hagi remès l'assumpte d'acord amb l'article 14 o del Consell de Seguretat de conformitat amb el paràgraf b) de l'article 13, la Sala de Qüestions Preliminars pot examinar la decisió del fiscal de no procedir a la investigació de conformitat amb el paràgraf 1 o el paràgraf 2 i demanar al fiscal que reconsideri aquesta decisió.

b) A més, la Sala de Qüestions Preliminars pot, d'ofici, revisar una decisió del fiscal de no procedir a la investigació si l'esmentada decisió es basa únicament en el paràgraf 1.c), o el paràgraf 2.c). En aquest cas, la decisió del fiscal únicament té efecte si és confirmada per la Sala de Qüestions Preliminars.

4. El fiscal pot reconsiderar en qualsevol moment la seva decisió d'iniciar una investigació o enjudiciament sobre la base de nous fets o noves informacions.

Article 54

Funcions i atribucions del fiscal respecte a les investigacions

1. El fiscal:

a) A fi d'establir la veracitat dels fets, amplia la investigació a tots els fets i les proves que siguin pertinents per determinar si hi ha responsabilitat penal de conformitat amb aquest Estatut i, a aquests efectes, investiga tant les circumstàncies incriminants com les eximents;

b) Adopta mesures adequades per assegurar l'eficàcia de la investigació i l'enjudiciament dels crims de la competència del Tribunal. A aquests efectes, respecta els interessos i les circumstàncies personals de víctimes i testimonis, entre altres, l'edat, el gènere, definit en el paràgraf 3 de l'article 7, i la salut, i té en compte la naturalesa dels crims, en particular els de violència sexual, violència per raons de gènere i violència contra els nens, i

c) Respecta plenament els drets que confereix a les persones aquest Estatut.

2. El fiscal pot fer investigacions al territori d'un Estat:

a) De conformitat amb les disposicions de la part IX, o
b) Segons ho autoritza la Sala de Qüestions Preliminars de conformitat amb el paràgraf 3.d) de l'article 57.

3. El fiscal pot:

a) Reunir i examinar proves;
b) Fer comparèixer i interrogar les persones objecte d'investigació, les víctimes i els testimonis;

c) Sol·licitar la cooperació d'un Estat o organització o acord intergovernamental de conformitat amb la seva respectiva competència o mandat;

d) Concertar les disposicions o els acords compatibles amb aquest Estatut que siguin necessaris per facilitar la cooperació d'un Estat, una organització intergovernamental o una persona;

e) Convenir que no divulgarà en cap etapa del procediment els documents o la informació que obtingui a condició de preservar el seu caràcter confidencial i, únicament, als efectes d'obtenir noves proves, excepte amb l'acord de qui hagi facilitat la informació, i

f) Adoptar o demanar que s'adoptin les mesures necessàries per assegurar el caràcter confidencial de la informació, la protecció d'una persona o la preservació de les proves.

Article 55

Drets de les persones durant la investigació

1. A les investigacions realitzades de conformitat amb aquest Estatut:

a) Ningú és obligat a declarar contra si mateix ni a declarar-se culpable;

b) Ningú és sotmès a cap forma de coacció, intimidació o amenaça, a tortures ni a altres tractes o càstigs cruels, inhumans o degradants;

c) Qui hagi de ser interrogat en un idioma que no sigui el que comprèn i parla perfectament compta, sense cap càrrec, amb els serveis d'un intèrpret competent i les traduccions que siguin necessàries als efectes de complir el requisit d'equitat, i

d) Ningú és sotmès a arrest o detenció arbitraris ni és privat de la seva llibertat excepte pels motius que preveu aquest Estatut i de conformitat amb els procediments que s'hi estableixen.

2. Quan hi hagi motius per creure que una persona ha comès un crim de la competència del Tribunal i aquesta persona ha de ser interrogada pel fiscal o per les autoritats nacionals, en compliment d'una sol·licitud feta de conformitat amb el que disposa la part IX, té a més els drets següents, dels quals és informada abans de l'interrogatori:

a) A ser informada que existeixen motius per creure que ha comès un crim de la competència del Tribunal;

b) A guardar silenci, sense que això pugui tenir-se en compte als efectes de determinar la seva culpabilitat o innocència;

c) A ser assistida per un advocat defensor de la seva elecció o, si no en té, que se li assigni un advocat d'ofici, sempre que sigui necessari en interès de la justícia i, en qualsevol cas, sense càrrec si no té mitjans suficients, i

d) A ser interrogada en presència del seu advocat, llevat que hagi renunciat voluntàriament al seu dret a assistència lletrada.

Article 56

Disposicions que pot adoptar la Sala de Qüestions Preliminars quan es presenta una oportunitat única de procedir a una investigació

1. a) El fiscal, quan consideri que es presenta una oportunitat única de procedir a una investigació, que potser no es repetirà a les finalitats d'un judici, de rebre el testimoni o la declaració d'un testimoni o d'examinar, reunir o verificar proves, ho ha de comunicar a la Sala de Qüestions Preliminars.

b) La Sala, a petició del fiscal, pot adoptar les mesures que siguin necessàries per vetllar per l'eficiència i la integritat de les actuacions i, en particular, per protegir els drets de la defensa.

c) Llevat que la Sala de Qüestions Preliminars ordeni una altra cosa, el fiscal ha de proporcionar la informació corresponent a la persona que ha estat detinguda o que ha comparegut en virtut d'una citació en relació amb la investigació a la qual es refereix l'apartat a), a fi que pugui ser oïda.

2. Les mesures a què fa referència l'apartat b) del paràgraf 1 poden consistir a:

a) Formular recomanacions o dictar ordenances respecte del procediment que s'ha de seguir.

b) Ordenar que quedi constància de les actuacions.

c) Nomenar un expert perquè presti assistència.

d) Autoritzar l'advocat defensor del detingut o de qui hagi comparegut davant del Tribunal en virtut d'una citació perquè participi o, en cas que encara no s'hagi produït aquesta detenció o compareixença, o no s'hagi designat advocat, nomenar-ne un altre perquè comparegui i representi els interessos de la defensa.

e) Encomanar a un dels seus membres o, si és necessari, a un altre magistrat de la Secció de Qüestions Preliminars o la Secció de Primera Instància que formuli recomanacions o dicti ordenances respecte de la reunió i preservació de les proves o de l'interrogatori de persones.

f) Adoptar totes les mesures que siguin necessàries per reunir o preservar les proves.

3. a) La Sala de Qüestions Preliminars, quan consideri que el fiscal no ha sol·licitat les mesures que preveu aquest article que, al seu parer, siguin essencials per a la defensa en judici, li ha de consultar si es justifica no haver-les sol·licitat. La Sala pot adoptar d'ofici aquestes mesures si, després de la consulta, arriba a la conclusió que no hi havia justificació per no sol·licitar-les.

b) El fiscal pot apel·lar contra la decisió de la Sala de Qüestions Preliminars d'actuar d'ofici d'acord amb aquest paràgraf. L'apel·lació se substancia en un procediment sumari.

4. L'admissibilitat o la forma en la qual queda constància de les proves reunides o preservades per al judici de conformitat amb aquest article es regeix en el judici pel que disposa l'article 69 i la Sala de Primera Instància ha de decidir com ha de ponderar aquelles proves.

Article 57

Funcions i atribucions de la Sala de Qüestions Preliminars

1. Llevat que aquest Estatut disposi una altra cosa, la Sala de Qüestions Preliminars exerceix les seves funcions de conformitat amb les disposicions d'aquest article.

2. a) Les providències o les ordres que la Sala de Qüestions Preliminars dicti en virtut dels articles 15, 18 o 19, el paràgraf 2 de l'article 54, el paràgraf 7 de l'article 61 o l'article 72 han de ser aprovades per la majoria dels magistrats que la componen.

b) En tots els altres casos, un magistrat de la Sala de Qüestions Preliminars pot exercir les funcions que estableix aquest Estatut, llevat que les regles de procediment i prova disposin una altra cosa o així ho acordi, per majoria, la Sala de Qüestions Preliminars.

3. A més d'altres funcions que li confereix aquest Estatut, la Sala de Qüestions Preliminars pot:

a) A petició del fiscal, dictar les providències i les ordres que siguin necessàries a les finalitats d'una investigació.

b) A petició de qui hagi estat detingut o hagi comparegut en virtut d'un ordre de compareixença expedida d'acord amb l'article 58, dictar aquestes ordres, incloses mesures com ara les que indica l'article 56 o sol·licitar, d'acord amb la part IX, la cooperació que sigui necessària per ajudar-lo a preparar la seva defensa.

c) Quan sigui necessari, assegurar la protecció i el respecte de la intimitat de víctimes i testimonis, la preservació de proves, la protecció de persones detingudes o que hagin comparegut en virtut d'un ordre de compareixença, així com la protecció d'informació que afecti la seguretat nacional.

d) Autoritzar el fiscal a adoptar determinades mesures d'investigació al territori d'un Estat part sense haver obtingut la cooperació d'aquest d'acord amb la part IX en el cas que la Sala hagi determinat, si és possible tenint en compte les opinions de l'Estat de què es tracti, que l'esmentat Estat manifestament no està en condicions de complir una sol·licitud de cooperació a causa que no existeix cap autoritat o ni cap òrgan del seu sistema judicial competent per complir una sol·licitud de cooperació d'acord amb la part IX.

e) Quan s'hagi dictat un ordre de detenció o de compareixença d'acord amb l'article 58, i tenint en compte el valor de les proves i els drets de les parts de què es tracti, de conformitat amb el que disposen aquest Estatut i les regles de procediment i prova, demanar la cooperació dels estats d'acord amb el paràgraf 1.k) de l'article 93 per adoptar mesures cautelars als efectes d'un decomís que, en particular, beneficiï en última instància les víctimes.

Article 58

Ordre de detenció o ordre de compareixença dictada per la Sala de Qüestions Preliminars

1. En qualsevol moment després d'iniciada la investigació, la Sala de Qüestions Preliminars dicta, a sol·licitud del fiscal, una ordre de detenció contra una persona si, després d'examinar la sol·licitud i les proves i una altra informació presentades pel fiscal, estigués convençuda que:

a) Hi ha motiu raonable per creure que ha comès un crim de la competència del Tribunal, i

b) La detenció sembla necessària per:

i) Assegurar que la persona comparegui en judici;

ii) Assegurar que la persona no obstrueixi ni posi en perill la investigació ni les actuacions del Tribunal, o

iii) Si s'escau, impedir que la persona continuï cometent aquest crim o un crim connex que sigui de la competència del Tribunal i tingui el seu origen en les mateixes circumstàncies.

2. La sol·licitud del fiscal consigna:

a) El nom de la persona i qualsevol altra dada que serveixi per a la seva identificació;

b) Una referència expressa al crim de la competència del Tribunal que presumptament hagi comès;

c) Una descripció concisa dels fets que presumptament constitueixin aquests crims;

d) Un resum de les proves i qualsevol altra informació que constitueixi motiu raonable per creure que la persona va cometre aquests crims, i

e) La raó per la qual el fiscal cregui necessària la detenció.

3. L'ordre de detenció consigna:

a) El nom de la persona i qualsevol altra dada que serveixi per a la seva identificació;

b) Una referència expressa al crim de la competència del Tribunal pel qual es demana la seva detenció, i

c) Una descripció concisa dels fets que presumptament constitueixin aquests crims.

4. L'ordre de detenció segueix en vigor mentre el Tribunal no disposi el contrari.

5. El Tribunal, sobre la base de l'ordre de detenció, pot sol·licitar la detenció provisional o la detenció i el lliurament de la persona de conformitat amb la part IX d'aquest Estatut.

6. El fiscal pot demanar a la Sala de Qüestions Preliminars que esmeni l'ordre de detenció per modificar la referència al crim que s'hi indica o agregar-ne d'altres. La Sala de Qüestions Preliminars esmena l'ordre si està convençuda que hi ha motiu raonable per creure que la persona va cometre els crims de la forma que s'indica en aquesta modificació o addició.

7. El fiscal pot demanar a la Sala de Qüestions Preliminars que, en lloc d'un ordre de detenció, dicti un ordre de compareixença. La Sala, si està convençuda que hi ha motiu raonable per creure que la persona ha comès el crim que se li imputa i que n'hi ha prou amb un ordre de compareixença per assegurar que comparegui efectivament, ha de dictar, amb les condicions limitadores de la llibertat (diferents de la detenció) o sense, que prevegi el dret intern, un ordre perquè la persona comparegui. L'ordre de compareixença ha de consignar:

a) El nom de la persona i qualsevol altra dada que serveixi per a la seva identificació;

b) La data de la compareixença;

c) Una referència expressa al crim de la competència del Tribunal que presumptament hagi comès, i

d) Una descripció concisa dels fets que presumptament constitueixin aquests crims.

La notificació de l'ordre és personal.

Article 59

Procediment de detenció a l'Estat de detenció

1. L'Estat part que hagi rebut una sol·licitud de detenció provisional o de detenció i lliurament pren immediatament les mesures necessàries per a la detenció de conformitat amb el seu dret intern i amb el que disposa la part IX d'aquest Estatut.

2. El detingut és portat sense demora davant de l'autoritat judicial competent de l'Estat de detenció, que determina si, de conformitat amb el dret d'aquest Estat:

a) L'ordre li és aplicable;

- b) La detenció es va dur a terme conforme a dret, i
- c) S'han respectat els drets del detingut.

3. El detingut té dret a sol·licitar de l'autoritat competent de l'Estat de detenció la llibertat provisional abans del seu lliurament.

4. En decidir la sol·licitud, l'autoritat competent de l'Estat de detenció examina si, atesa la gravetat dels presumptes crims, hi ha circumstàncies urgents i excepcionals que justifiquin la llibertat provisional i si existeixen les salvaguardes necessàries perquè l'Estat de detenció pugui complir la seva obligació de lliurar la persona al Tribunal. Aquesta autoritat no pot examinar si l'ordre de detenció va ser dictada conforme a dret d'acord amb els apartats a) i b) del paràgraf 1 de l'article 58.

5. La sol·licitud de llibertat provisional es notifica a la Sala de Qüestions Preliminars, que fa recomanacions a l'autoritat competent de l'Estat de detenció. Abans d'adoptar la seva decisió, l'autoritat competent de l'Estat de detenció té plenament en compte aquestes recomanacions, incloses les relatives a mesures per impedir l'evasió de la persona.

6. Si es concedeix la llibertat provisional, la Sala de Qüestions Preliminars en pot sol·licitar informes periòdics.

7. Una vegada que l'Estat de detenció n'ha ordenat el lliurament, el detingut es posa a disposició del Tribunal tan aviat com sigui possible.

Article 60

Primeres diligències al Tribunal

1. Una vegada que l'imputat hagi estat lliurat al Tribunal o hagi comparegut voluntàriament o en compliment d'una ordre de compareixença, la Sala de Qüestions Preliminars s'assegura que ha estat informat dels crims que li són imputats i dels drets que li reconeix aquest Estatut, inclòs el de demanar la llibertat provisional.

2. Qui sigui objecte d'una ordre de detenció pot demanar la llibertat provisional. Si la Sala de Qüestions Preliminars està convençuda que es donen les condicions que enuncia el paràgraf 1 de l'article 58, es manté la detenció. En cas contrari, la Sala de Qüestions Preliminars posa en llibertat el detingut, amb condicions o sense.

3. La Sala de Qüestions Preliminars revisa periòdicament la seva decisió quant a la posada en llibertat o la detenció, i pot fer-ho en qualsevol moment en què ho sol·liciti el fiscal o el detingut. Sobre la base de la revisió, la Sala pot modificar la seva decisió quant a la detenció, la posada en llibertat o les condicions d'aquesta, si està convençuda que és necessari per raó d'un canvi en les circumstàncies.

4. La Sala de Qüestions Preliminars s'assegura que la detenció en espera de judici no es prolongui excessivament a causa d'una demora inexcusable del fiscal. Si es produeix aquesta demora, el Tribunal ha de considerar la possibilitat de posar en llibertat el detingut, amb condicions o sense.

5. Si és necessari, la Sala de Qüestions Preliminars pot dictar una ordre de detenció per fer comparèixer una persona que hagi estat posada en llibertat.

Article 61

Confirmació dels càrrecs abans del judici

1. Amb subjecció al que disposa el paràgraf 2 i dins d'un termini raonable després del lliurament de la persona al Tribunal o la seva compareixença voluntària

davant d'aquesta, la Sala de Qüestions Preliminars realitza una audiència per confirmar els càrrecs sobre la base dels quals el fiscal té la intenció de demanar el processament. L'audiència es fa en presència del fiscal i de l'imputat, així com del seu advocat.

2. La Sala de Qüestions Preliminars, a sol·licitud del fiscal o d'ofici, pot realitzar una audiència en absència de l'acusat per confirmar els càrrecs en què el fiscal es basa per demanar el judici quan l'imputat:

- a) Hagi renunciat al seu dret a ser present, o
- b) Hagi fugit o no sigui possible trobar-lo i s'hagin pres totes les mesures raonables per assegurar la seva compareixença davant del Tribunal i informar-lo dels càrrecs i que es realitza una audiència per confirmar-los.

En aquest cas, l'imputat està representat per un advocat quan la Sala de Qüestions Preliminars resolgui que això redunda en interès de la justícia.

3. Dins d'un termini raonable abans de l'audiència:

- a) Es proporciona a l'imputat un exemplar del document en el qual es formulin els càrrecs pels quals el fiscal es proposi enjudiciar-lo, i
- b) Se l'informa de les proves que el fiscal es proposi presentar a l'audiència.

La Sala de Qüestions Preliminars pot dictar providències respecte de la revelació d'informació als efectes de l'audiència.

4. Abans de l'audiència, el fiscal pot prosseguir la investigació i modificar o retirar els càrrecs. Es dona a l'imputat avís amb antelació raonable a l'audiència de qualsevol modificació dels càrrecs o de la seva retirada. En cas que es retirin càrrecs, el fiscal comunica les raons a la Sala de Qüestions Preliminars.

5. A l'audiència, el fiscal presenta respecte de cada càrrec proves suficients del fet que hi ha motius fundats per creure que l'imputat va cometre el crim que se li imputa. El fiscal pot presentar proves documentals o un resum de les proves i no és necessari que cridi els testimonis que han de declarar en el judici.

6. A l'audiència, l'imputat pot:

- a) Impugnar els càrrecs;
- b) Impugnar les proves presentades pel fiscal, i
- c) Presentar proves.

7. La Sala de Qüestions Preliminars determina, sobre la base de l'audiència, si existeixen proves suficients del fet que hi ha motius fundats per creure que l'imputat va cometre cada crim que se li imputa. Segons quina sigui aquesta determinació, la Sala de Qüestions Preliminars:

a) Confirma els càrrecs respecte dels quals hagi determinat que existeixen proves suficients i assigna a l'acusat a una Sala de Primera Instància per al seu judici pels càrrecs confirmats;

b) No confirma els càrrecs respecte dels quals hagi determinat que les proves són insuficients;

c) Aixeca l'audiència i demana al fiscal que consideri la possibilitat de:

i) Presentar noves proves o dur a terme noves investigacions en relació amb un determinat càrrec, o

ii) Modificar un càrrec perquè les proves presentades semblen indicar la comissió d'un crim diferent que sigui de la competència del Tribunal.

8. La no confirmació d'un càrrec per part de la Sala de Qüestions Preliminars no obsta perquè el fiscal la demani novament a condició que presenti proves addicionals.

9. Una vegada confirmats els càrrecs i abans de començar el judici, el fiscal, amb autorització de la Sala

de Qüestions Preliminars i amb la notificació prèvia a l'acusat, pot modificar els càrrecs. El fiscal, si es proposa de presentar nous càrrecs o substituir-los per altres de més greus, ha de demanar una audiència de conformitat amb aquest article per confirmar-los. Una vegada començat el judici, el fiscal, amb autorització de la Sala de Primera Instància, pot retirar els càrrecs.

10. Qualsevol ordre ja dictada deixa de tenir efecte respecte als càrrecs que no hagin estat confirmats per la Sala de Qüestions Preliminars o hagin estat retirats pel fiscal.

11. Una vegada confirmats els càrrecs de conformitat amb aquest article, la Presidència ha de constituir una Sala de Primera Instància que, amb subjecció al que disposen el paràgraf 9 d'aquest article i el paràgraf 4 de l'article 64, s'encarrega de la següent fase del procediment i pot exercir les funcions de la Sala de Qüestions Preliminars que siguin pertinents i apropiades en aquest procediment.

PART VI. DEL JUDICI

Article 62

Lloc del judici

Llevat que es decideixi una altra cosa, el judici se celebra a la seu del Tribunal.

Article 63

Presència de l'acusat en el judici

1. L'acusat és present durant el judici.

2. Si l'acusat, sent present en el Tribunal, pertorba contínuament el judici, la Sala de Primera Instància pot disposar que en surti i observi el procés i doni instruccions al seu advocat des de fora, utilitzant, en cas necessari, tecnologies de comunicació. Aquestes mesures s'adopten únicament en circumstàncies excepcionals després que s'hagi demostrat que no hi ha altres possibilitats raonables i adequades, i únicament durant el temps que sigui estrictament necessari.

Article 64

Funcions i atribucions de la Sala de Primera Instància

1. Les funcions i atribucions de la Sala de Primera Instància enunciades en aquest article s'han d'exercir de conformitat amb aquest Estatut i les regles de procediment i prova.

2. La Sala de Primera Instància vetlla perquè el judici sigui just i expedit i se substanciï amb ple respecte dels drets de l'acusat i tenint en compte degudament la protecció de les víctimes i dels testimonis.

3. La Sala de Primera Instància a la qual s'assigni una causa de conformitat amb aquest Estatut:

a) Fa consultes amb les parts i adopta els procediments que siguin necessaris perquè el judici se substanciï de manera justa i expedita;

b) Determina l'idioma o els idiomes que s'han d'utilitzar en el judici, i

c) Amb subjecció a qualssevol altres disposicions pertinents d'aquest Estatut, disposa la divulgació dels documents o de la informació que no s'hagi divulgat anteriorment, amb suficient antelació al començament del judici com per permetre la seva preparació adequada.

4. La Sala de Primera Instància pot, en cas que sigui necessari per al seu funcionament eficaç i imparcial, remetre qüestions preliminars a la Sala de Qüestions

Preliminars o, si és necessari, a un altre magistrat de la Secció de Qüestions Preliminars que estigui disponible.

5. En notificar a les parts, la Sala de Primera Instància pot, segons sigui procedent, indicar que s'han d'acumular o separar els càrrecs quan hi hagi més d'un acusat.

6. En exercir les seves funcions abans del judici o en el curs d'aquest, la Sala de Primera Instància pot, si és necessari:

a) Exercir qualsevol de les funcions de la Sala de Qüestions Preliminars que indica el paràgraf 11 de l'article 61;

b) Ordenar la compareixença i la declaració de testimonis i la presentació de documents i altres proves, demanant si és necessari l'assistència dels estats d'acord amb el que disposa aquest Estatut;

c) Adoptar mesures per a la protecció de la informació confidencial;

d) Ordenar la presentació de proves addicionals a les ja reunides amb antelació al judici o a les presentades durant el judici per les parts;

e) Adoptar mesures per a la protecció de l'acusat, dels testimonis i de les víctimes, i

f) Dirimir qualssevol altres qüestions pertinents.

7. El judici és públic. Tanmateix, la Sala de Primera Instància pot decidir que determinades diligències s'efectuïn a porta tancada, de conformitat amb l'article 68, a causa de circumstàncies especials o per protegir la informació de caràcter confidencial o restringida que s'hagi de presentar en la pràctica de la prova.

8. a) En començar el judici, la Sala de Primera Instància dóna lectura davant de l'acusat dels càrrecs confirmats anteriorment per la Sala de Qüestions Preliminars. La Sala de Primera Instància s'ha de cerciorar que l'acusat comprèn la naturalesa dels càrrecs. Dóna a l'acusat l'oportunitat de declarar-se culpable de conformitat amb l'article 65 o de declarar-se innocent.

b) Durant el judici, el magistrat president pot donar directives per a la substanciació del judici, en particular perquè aquest sigui just i imparcial. Amb subjecció a les directives que doni el magistrat president, les parts poden presentar proves de conformitat amb les disposicions d'aquest Estatut.

9. La Sala de Primera Instància pot, a petició d'una de les parts o d'ofici, entre altres coses:

a) Decidir sobre l'admissibilitat o la pertinència de les proves,

b) Prendre totes les mesures necessàries per mantenir l'ordre a les audiències.

10. La Sala de Primera Instància fa que el secretari porti i conservi un expedient complet del judici, en què es consignin fidelment les diligències practicades.

Article 65

Procediments en cas de declaració de culpabilitat

1. Si l'acusat es declara culpable en les condicions que indica el paràgraf 8.a) de l'article 64, la Sala de Primera Instància ha de determinar:

a) Si l'acusat comprèn la naturalesa i les conseqüències de la declaració de culpabilitat;

b) Si aquesta declaració ha estat formulada voluntàriament després de suficient consulta amb l'advocat defensor, i

c) Si la declaració de culpabilitat està corroborada pels fets de la causa conforme a:

i) Els càrrecs presentats pel fiscal i acceptats per l'acusat;

- ii) Les peces complementàries dels càrrecs presentats pel fiscal i acceptats per l'acusat, i
- iii) Altres proves, com són les declaracions de testimonis, presentades pel fiscal o l'acusat.

2. La Sala de Primera Instància, si constata que es compleixen les condicions a què fa referència el paràgraf 1, ha de considerar que la declaració de culpabilitat, junt amb les proves addicionals presentades, constitueix un reconeixement de tots els fets essencials que configuren el crim del qual s'ha declarat culpable l'acusat i pot condemnar-lo per aquest crim.

3. La Sala de Primera Instància, si constata que no es compleixen les condicions a què fa referència el paràgraf 1, té la declaració de culpabilitat per no formulada i, en aquest cas, ordena que prossegueixi el judici d'acord amb el procediment ordinari que estipula aquest Estatut i pot remetre la causa a una altra Sala de Primera Instància.

4. La Sala de Primera Instància, quan consideri necessària en interès de la justícia, i en particular en interès de les víctimes, una presentació més completa dels fets de la causa, pot:

- a) Demanar al fiscal que presenti proves addicionals, inclusivament declaracions de testimonis, o
- b) Ordenar que prossegueixi el judici d'acord amb el procediment ordinari que estipula aquest Estatut, cas en què té la declaració de culpabilitat per no formulada i pot remetre la causa a una altra Sala de Primera Instància.

5. Les consultes que facin el fiscal i la defensa respecte de la modificació dels càrrecs, la declaració de culpabilitat o la pena que s'ha d'imposar no són obligatòries per al Tribunal.

Article 66

Presumpció d'innocència

1. Es presumeix que tota persona és innocent mentre no es provi la seva culpabilitat davant del Tribunal de conformitat amb el dret aplicable.
2. Incumbeix al fiscal provar la culpabilitat de l'acusat.
3. Per dictar sentència condemnatòria, el Tribunal ha d'estar convençut de la culpabilitat de l'acusat més enllà de qualsevol dubte raonable.

Article 67

Drets de l'acusat

1. En la determinació de qualsevol càrrec, l'acusat té dret a ser oït públicament, tenint en compte les disposicions d'aquest Estatut, i a una audiència justa i imparcial, així com a les garanties mínimes següents en nom de la plena igualtat:

- a) A ser informat sense demora i de manera detallada, en un idioma que compregui i parli perfectament, de la naturalesa, la causa i el contingut dels càrrecs que se li imputen;
- b) A disposar del temps i dels mitjans adequats per a la preparació de la seva defensa i a comunicar-se lliurement i confidencialment amb un advocat de la seva elecció;
- c) A ser jutjat sense dilacions indegudes;
- d) Amb subjecció al que disposa el paràgraf 2 de l'article 63, l'acusat té dret a trobar-se present en el procés i a defensar-se personalment o ser assistit per un defensor de la seva elecció, a ser informat, si no té defensor, del dret que l'assisteix a tenir-lo i, sempre

que l'interès de la justícia ho exigeixi, que se li nomeni un defensor d'ofici, gratuïtament si no té mitjans suficients per pagar-lo;

e) A interrogar o fer interrogar els testimonis de càrrec i a obtenir la compareixença dels testimonis de descàrrec i que aquests siguin interrogats en les mateixes condicions que els testimonis de càrrec. L'acusat té dret també a oposar excepcions i a presentar qualsevol altra prova admissible de conformitat amb aquest Estatut;

f) A ser assistit gratuïtament per un intèrpret competent i a obtenir les traduccions necessàries per satisfer els requisits d'equitat, si a les actuacions davant del Tribunal o als documents presentats al Tribunal es fa servir un idioma que no comprèn i no parla;

g) A no ser obligat a declarar contra si mateix ni a declarar-se culpable i a guardar silenci, sense que això pugui tenir-se en compte als efectes de determinar la seva culpabilitat o innocència;

h) A declarar de paraula o per escrit en defensa pròpia sense prestar jurament, i

i) Que no s'inverteixi la càrrega de la prova i li sigui imposada la càrrega de presentar contraproves.

2. A més de qualsevol altra divulgació d'informació que estipula aquest Estatut, el fiscal divulga a la defensa, tan aviat com sigui possible, les proves que tingui en poder seu o estiguin sota el seu control i que, al seu parer, indiquin o tendeixin a indicar la innocència de l'acusat, o a atenuar la seva culpabilitat, o que puguin afectar la credibilitat de les proves de càrrec. En cas de dubte sobre l'aplicació d'aquest paràgraf, el Tribunal decideix.

Article 68

Protecció de les víctimes i els testimonis i la seva participació en les actuacions

1. El Tribunal adopta les mesures adequades per protegir la seguretat, el benestar físic i psicològic, la dignitat i la vida privada de les víctimes i els testimonis. Amb aquesta finalitat, el Tribunal té en compte tots els factors pertinents, inclosos l'edat, el gènere, que defineixen el paràgraf 3 de l'article 7, i la salut, així com l'índole del crim, en particular quan aquest comporti violència sexual o per raons de gènere o violència contra nens. En especial, el fiscal adopta aquestes mesures en el curs de la investigació i l'enjudiciament de tals crims. Aquestes mesures no poden redundar en perjudici dels drets de l'acusat o d'un judici just i imparcial ni són incompatibles amb aquests.

2. Com a excepció al principi del caràcter públic de les audiències, que estableix l'article 67, les sales del Tribunal poden, a fi de protegir les víctimes i els testimonis o un acusat, decretar que una part del judici se celebri a porta tancada o permetre la presentació de proves per mitjans electrònics o altres mitjans especials. En particular, s'apliquen aquestes mesures en el cas d'una víctima de violència sexual o d'un menor d'edat que sigui víctima o testimoni, llevat que hi hagi decisió en contra adoptada pel Tribunal atenent totes les circumstàncies, especialment l'opinió de la víctima o el testimoni.

3. El Tribunal permet, en les fases del judici que consideri convenient, que es presentin i tinguin en compte les opinions i observacions de les víctimes si es veïssin afectats els seus interessos personals i d'una manera que no redundi en detriment dels drets de l'acusat o d'un judici just i imparcial ni sigui incompatible amb aquests. Els representants legals de les víctimes poden presentar aquestes opinions i observacions quan el Tribunal ho consideri convenient i de conformitat amb les regles de procediment i prova.

4. La Dependència de Víctimes i Testimonis pot assessorar el fiscal i el Tribunal sobre les mesures adequades de protecció, els dispositius de seguretat, l'assessorament i l'assistència a què fa referència el paràgraf 6 de l'article 43.

5. Quan la divulgació de proves o informació de conformitat amb aquest Estatut comporti un perill greu per a la seguretat d'un testimoni o de la seva família, el fiscal pot, als efectes de qualsevol diligència anterior al judici, no presentar aquestes proves o informació i presentar-ne en canvi un resum. Les mesures d'aquesta índole no poden redundar en perjudici dels drets de l'acusat o d'un judici just i imparcial ni són incompatibles amb aquests.

6. Qualsevol Estat pot sol·licitar que s'adoptin les mesures necessàries respecte de la protecció dels seus funcionaris o agents, així com de la protecció d'informació de caràcter confidencial o restringit.

Article 69

Pràctica de les proves

1. Abans de declarar, cada testimoni es compromet, de conformitat amb les regles de procediment i prova, a dir la veritat en el seu testimoni.

2. La prova testimonial s'ha de rendir en persona en el judici, llevat de quan s'apliquin les mesures que estableixen l'article 68 o les regles de procediment i prova. Així mateix, el Tribunal pot permetre al testimoni que presti declaració oralment o per mitjà d'un enregistrament de vídeo o àudio, així com que es presentin documents o transcripcions escrites, amb subjecció a aquest estatut i de conformitat amb les regles de procediment i prova. Aquestes mesures no poden redundar en perjudici dels drets de l'acusat ni són incompatibles amb aquests.

3. Les parts poden presentar proves pertinents a la causa, de conformitat amb l'article 64. El Tribunal està facultat per demanar totes les proves que consideri necessàries per determinar la veracitat dels fets.

4. El Tribunal pot decidir sobre la pertinència o l'admissibilitat de qualsevol prova, tenint en compte, entre altres coses, el seu valor probatori i qualsevol perjudici que pugui suposar per a un judici just o per a la justa avaluació de la declaració d'un testimoni, de conformitat amb les regles de procediment i prova.

5. El Tribunal respecta els privilegis de confidencialitat establerts a les regles de procediment i prova.

6. El Tribunal no exigeix prova dels fets de domini públic, però pot incorporar-los en actuacions.

7. No són admissibles les proves obtingudes com a resultat d'una violació d'aquest Estatut o de les normes de drets humans internacionalment reconegudes quan:

a) Aquesta violació suscitï seriosos dubtes sobre la fiabilitat de les proves, o

b) la seva admissió atempti contra la integritat del judici o redundi en greu decrèdit del judici.

8. El Tribunal, en decidir sobre la pertinència o l'admissibilitat de les proves presentades per un Estat, no es pot pronunciar sobre l'aplicació del dret intern d'aquest Estat.

Article 70

Delictes contra l'admissió de justícia

1. El Tribunal té competència per conèixer dels delictes següents contra l'administració de justícia, sempre que es cometin intencionalment:

a) Donar fals testimoni quan s'estigui obligat a dir la veritat de conformitat amb el paràgraf 1 de l'article 69;

b) Presentar proves sabent que són falses o han estat falsificades;

c) Corrompre un testimoni, obstruir la seva compareixença o testimoni o interferir-hi, prendre represàlies contra un testimoni per la seva declaració, destruir o alterar proves o interferir en les diligències de prova;

d) Posar traves, intimidar o corrompre un funcionari del Tribunal per obligar-lo o induir-lo a no complir les seves funcions o que ho faci de manera indeguda;

e) Prendre represàlies contra un funcionari del Tribunal per raó de funcions que hagi exercit ell o un altre funcionari, i

f) Sol·licitar o acceptar un suborn en qualitat de funcionari del Tribunal i en relació amb les seves funcions oficials.

2. Les regles de procediment i prova estableixen els principis i els procediments que regulin l'exercici pel Tribunal de la seva competència sobre els delictes a què fa referència aquest article. Les condicions de la cooperació internacional amb el Tribunal respecte de les actuacions que realitzi de conformitat amb aquest article es regeixen pel dret intern de l'Estat requerit.

3. En cas de decisió condemnatòria, el Tribunal pot imposar una pena de reclusió no superior a cinc anys o una multa, o ambdues penes, de conformitat amb les regles de procediment i prova.

4. a) Qualsevol Estat part fa extensives les seves lleis penals que castiguin els delictes contra la integritat del seu propi procediment d'investigació o enjudiciament als delictes contra l'administració de justícia a què fa referència aquest article i que siguin comesos al seu territori o per un dels seus nacionals;

b) A sol·licitud del Tribunal, l'Estat part, sempre que ho consideri apropiat, sotmet l'assumpte a les seves autoritats competents als efectes de l'enjudiciament. Aquestes autoritats coneixen aquests assumptes amb diligència i assignen mitjans suficients perquè les causes se substanciïn en forma eficaç.

Article 71

Sancions per faltes de conducta al Tribunal

1. En cas de faltes de conducta de persones presents en el Tribunal, com són pertorbar les audiències o negar-se deliberadament a complir les seves ordres, el Tribunal pot imposar sancions administratives, que no comportin privació de la llibertat, com ara expulsió temporal o permanent de la sala, multa o altres mesures similars que estableixen les regles de procediment i prova.

2. El procediment per imposar les mesures a les quals es refereix el paràgraf 1 es regeix per les regles de procediment i prova.

Article 72

Protecció d'informació que afecti la seguretat nacional

1. Aquest article és aplicable en tots els casos en què la divulgació d'informació o documents d'un Estat, a parer d'aquest, pugui afectar els interessos de la seva seguretat nacional. Aquests casos són els que comprèn l'àmbit dels paràgrafs 2 i 3 de l'article 56, el paràgraf 3 de l'article 61, el paràgraf 3 de l'article 64, el paràgraf 2 de l'article 67, el paràgraf 6 de l'article 68, el paràgraf 6 de l'article 87 i l'article 93, així com els que es presentin en qualsevol altra fase del procediment en el context d'aquesta divulgació.

2. Aquest article s'aplica també quan una persona a qui s'hagi sol·licitat informació o proves es negui a

presentar-les o hagi demanat un pronunciament de l'Estat, perquè la seva divulgació afectaria els interessos de la seguretat nacional de l'Estat, i l'Estat de què es tracti confirmi que, al seu parer, aquesta divulgació afectaria els interessos de la seva seguretat nacional.

3. Res del que disposa aquest article no afecta els privilegis de confidencialitat a què es refereixen els apartats e) i f) del paràgraf 3 de l'article 54 ni l'aplicació de l'article 73.

4. Si un Estat té coneixement que informació o documents seus estan sent divulgats o poden ser-ho en qualsevol fase del procediment i considera que aquesta divulgació afectaria els seus interessos de seguretat nacional, té dret a demanar que la qüestió es resolgui de conformitat amb aquest article.

5. L'Estat al parer del qual la divulgació d'informació afectaria els seus interessos de seguretat nacional adopta, actuant en conjunt pel fiscal, la defensa, la Sala de Qüestions Preliminars o la Sala de Primera Instància segons s'escaigui, totes les mesures raonables per resoldre la qüestió per mitjà de la cooperació. Aquestes mesures poden ser, entre altres, les següents:

- a) La modificació o l'aclariment de la sol·licitud,
- b) Una decisió del Tribunal respecte de la pertinència de la informació o de les proves sol·licitades, o una decisió sobre si les proves, encara que pertinents, es poden obtenir o s'han obtingut d'una font diferent de l'Estat;
- c) L'obtenció de la informació o les proves d'una font diferent o en una forma diferent, o
- d) Un acord sobre les condicions en les quals es presti l'assistència, que inclogui, entre altres coses, la presentació de resums o exposicions, restriccions a la divulgació, la utilització de procediments a porta tancada o «ex parte» o altres mesures de protecció permeses d'acord amb l'Estatut o les regles de procediment i prova.

6. Una vegada que s'hagin adoptat totes les mesures raonables per resoldre la qüestió per mitjà de la cooperació, l'Estat, si considera que la informació o els documents no poden proporcionar-se ni divulgar-se per cap mitjà ni sota cap condició sense perjudici dels seus interessos de seguretat nacional, ha de notificar al fiscal o al Tribunal les raons concretes de la seva decisió, llevat que la indicació concreta d'aquestes raons perjudiqui necessàriament els interessos de seguretat nacional de l'Estat.

7. Posteriorment, si el Tribunal decideix que la prova és pertinent i necessària per determinar la culpabilitat o la innocència de l'acusat, pot adoptar les disposicions següents:

a) Quan se sol·liciti la divulgació de la informació o del document de conformitat amb una sol·licitud de cooperació d'acord amb la part IX d'aquest Estatut o en les circumstàncies a les quals es refereix el paràgraf 2 d'aquest article i l'Estat faci valer per denegar-la el motiu que indica el paràgraf 4 de l'article 93:

i) el Tribunal pot, abans d'adoptar una de les conclusions a les quals es refereix l'incís ii) de l'apartat a) del paràgraf 7, sol·licitar noves consultes a fi d'escoltar les raons de l'Estat. El Tribunal, si l'Estat ho sol·licita, fa les consultes a porta tancada i «ex parte»;

ii) Si el Tribunal arriba a la conclusió que, en fer valer el motiu de denegació que indica el paràgraf 4 de l'article 93, ateses les circumstàncies del cas, l'Estat requereix no està actuant de conformitat amb les obligacions que li imposa aquest Estatut, pot remetre la qüestió de conformitat amb el paràgraf 7 de l'article 87, especificant les raons de la seva conclusió, i

iii) El Tribunal, en el judici de l'acusat, pot extreure les inferències respecte de l'existència o la inexistència

d'un fet que siguin apropiades per raó de les circumstàncies, o

b) En totes les altres circumstàncies:

i) Ordenar la divulgació, o

ii) Si no ordena la divulgació, en el judici de l'acusat, extreure les inferències respecte de l'existència o la inexistència d'un fet que siguin apropiades per raó de les circumstàncies.

Article 73

Informació o documents de tercers

Si el Tribunal demana a un Estat part que li proporcioni informació o un document que estigui sota la seva custòdia, possessió o control i que li hagi estat divulgat per un Estat, una organització intergovernamental o una organització internacional a títol confidencial, aquest ha de demanar el consentiment del seu autor per divulgar la informació o el document. Si l'autor és un Estat part, ha de consentir a divulgar aquesta informació o document o comprometre's a resoldre la qüestió amb el Tribunal, amb subjecció al que disposa l'article 72. Si l'autor no és un Estat part i no consent a divulgar la informació o el document, l'Estat requereix comunica al Tribunal que no pot proporcionar la informació o el document de què es tracta per raó de l'obligació contreta amb el seu autor de preservar el seu caràcter confidencial.

Article 74

Requisits per a la sentència

1. Tots els magistrats de la Sala de Primera Instància són presents en cada fase del judici i en totes les seves deliberacions. La Presidència pot designar per a cada causa i segons estiguin disponibles un o diversos magistrats suplents perquè assisteixin a totes les fases del judici i substitueixin qualsevol membre de la Sala de Primera Instància que es vegi impossibilitat per continuar participant en el judici.

2. La Sala de Primera Instància fonamenta la seva sentència en la seva avaluació de les proves i de la totalitat del judici. La sentència es refereix únicament als fets i les circumstàncies descrits als càrrecs o les modificacions als càrrecs, si s'escau. El Tribunal pot fonamentar la seva sentència únicament en les proves presentades i examinades davant seu en el judici.

3. Els magistrats procuren adoptar la seva decisió per unanimitat, però si no és possible, aquesta s'adopta per majoria.

4. Les deliberacions de la Sala de Primera Instància són secretes.

5. La decisió consta per escrit i inclou una exposició fundada i completa de l'avaluació de les proves i les conclusions. La Sala de Primera Instància dicta una sentència. Quan no hi hagi unanimitat, la sentència de la Sala de Primera Instància inclou les opinions de la majoria i de la minoria. La lectura de la sentència o d'un resum d'aquesta es fa en sessió pública.

Article 75

Reparació a les víctimes

1. El Tribunal estableix principis aplicables a la reparació, inclosa la restitució, la indemnització i la rehabilitació, que s'ha d'atorgar a les víctimes o als seus dret-havents. Sobre aquesta base, el Tribunal, amb la sol·licitud prèvia o d'ofici en circumstàncies excepcionals,

pot determinar en la seva decisió l'abast i la magnitud dels danys, les pèrdues o els perjudicis causats a les víctimes o als seus drethavents, indicant els principis en els quals es funda.

2. El Tribunal pot dictar directament una decisió contra el condemnat en la qual indiqui la reparació adequada que s'ha d'atorgar a les víctimes, incloses la restitució, la indemnització i la rehabilitació. Quan sigui procedent, el Tribunal pot ordenar que la indemnització atorgada a títol de reparació es pagui per conducte del Fons Fiduciari que preveu l'article 79.

3. El Tribunal, abans de prendre una decisió d'acord amb aquest article, pot sol·licitar i té en compte les observacions formulades pel condemnat, les víctimes, altres persones o estats que tinguin un interès, o les que es formulin en nom seu.

4. En exercir les seves atribucions de conformitat amb aquest article, el Tribunal, una vegada que una persona sigui declarada culpable d'un crim de la seva competència, pot determinar si, a fi de donar efecte a una decisió que dicti de conformitat amb aquest article, és necessari sol·licitar mesures de conformitat amb el paràgraf 1 de l'article 93.

5. Els estats part donen efecte a la decisió dictada d'acord amb aquest article com si les disposicions de l'article 109 s'apliquessin a aquest article.

6. Res del que disposa aquest article no es pot interpretar en perjudici dels drets de les víctimes d'acord amb el dret intern o el dret internacional.

Article 76

Sentència condemnatòria

1. En cas que dicti una sentència condemnatòria, la Sala de Primera Instància fixa la pena que sigui procedent imposar, i per fer-ho ha de tenir en compte les proves practicades i les conclusions relatives a la pena que s'hagin fet en el procés.

2. Excepte en el cas en què sigui aplicable l'article 65, la Sala de Primera Instància pot convocar d'ofici una nova audiència i ha de fer-ho si ho sol·liciten el fiscal o l'acusat abans que conclogui la instància, a fi de practicar diligències de prova o escoltar conclusions addicionals relatives a la pena, de conformitat amb les regles de procediment i prova.

3. En el cas en què sigui aplicable el paràgraf 2, a l'audiència a què fa referència aquest paràgraf o, si és necessari, en una audiència addicional s'han d'escoltar les observacions que es facin en virtut de l'article 75.

4. La pena s'imposa en audiència pública i, si és possible, en presència de l'acusat.

PART VII. DE LES PENES

Article 77

Penes aplicables

1. El Tribunal, amb subjecció al que disposa l'article 110, pot imposar a la persona declarada culpable d'un dels crims a què fa referència l'article 5 d'aquest Estatut una de les penes següents:

a) La reclusió per un nombre determinat d'anys que no passi dels trenta anys, o

b) la reclusió a perpetuïtat quan ho justifiquin la gravetat extrema del crim i les circumstàncies personals del condemnat.

2. A més de la reclusió, el Tribunal pot imposar:

a) Una multa d'acord amb els criteris enunciats a les regles de procediment i prova,

b) El decomís del producte, els béns i els havers procedents directament o indirectament del crim esmentat, sense perjudici dels drets de tercers de bona fe.

Article 78

Imposició de la pena

1. En imposar una pena, el Tribunal té en compte, de conformitat amb les regles de procediment i prova, factors com ara la gravetat del crim i les circumstàncies personals del condemnat.

2. El Tribunal, en imposar una pena de reclusió, abona el temps que, per ordre seva, hagi estat detingut el condemnat. El Tribunal pot abonar qualsevol altre període de detenció complert en relació amb la conducta constitutiva del delictes.

3. Quan una persona ha estat declarada culpable de més d'un crim, el Tribunal imposa una pena per a cada un d'aquests i una pena comuna en la qual s'especifiqui la durada total de la reclusió. La pena no és inferior a la més alta de cada una de les penes imposades i no passa de trenta anys de reclusió o d'una pena de reclusió a perpetuïtat de conformitat amb el paràgraf 1.b) de l'article 77.

Article 79

Fons fiduciari

1. Per decisió de l'Assemblea dels estats part s'estableix un fons fiduciari en benefici de les víctimes de crims de la competència del Tribunal i de les seves famílies.

2. El Tribunal pot ordenar que les sumes i els béns que rebí a títol de multa o decomís siguin transferits al Fons Fiduciari.

3. El Fons Fiduciari és administrat segons els criteris que fixa l'Assemblea dels estats part.

Article 80

L'Estatut, l'aplicació de penes pels països i la legislació nacional

Res del que disposa aquesta part no s'entén en perjudici de l'aplicació pels estats de les penes prescrites per la seva legislació nacional ni de la legislació dels estats en què no hi hagi les penes prescrites en aquesta part.

PART VIII. DE L'APEL·LACIÓ I LA REVISIÓ

Article 81

Apel·lació de la sentència condemnatòria o absolutòria o de la pena

1. Les sentències dictades de conformitat amb l'article 74 són apel·lables de conformitat amb les regles de procediment i prova, segons es disposa a continuació:

a) El fiscal pot apel·lar per algun dels motius següents:

- i) Vici de procediment,
- ii) Error de fet, o
- iii) Error de dret;

b) El condemnat o el fiscal en el seu nom pot apel·lar per algun dels motius següents:

- i) Vici de procediment;
- ii) Error de fet;
- iii) Error de dret;
- iv) Qualsevol altre motiu que afecti la justícia o la regularitat del procés o de la sentència.

2. a) El fiscal o el condemnat poden apel·lar contra una pena imposada, de conformitat amb les regles de

procediment i prova, per raó d'una desproporció entre el crim i la pena;

b) El Tribunal, si en conèixer de l'apel·lació contra una pena imposada considera que hi ha fonaments per revocar la condemna en tot o en part, pot convidar el fiscal i el condemnat que presentin els seus arguments de conformitat amb els apartats a) o b) del paràgraf 1 de l'article 81 i pot dictar una decisió respecte de la condemna de conformitat amb l'article 83;

c) Aquest procediment també és aplicable quan el Tribunal, en conèixer d'una apel·lació contra la sentència condemnatòria únicament, consideri que hi ha fonaments per reduir la pena en virtut del paràgraf 2.a).

3. a) Llevat que la Sala de Primera Instància ordeni una altra cosa, el condemnat està privat de llibertat mentre es decideix l'apel·lació;

b) Quan la durada de la detenció sigui més gran que la de la pena de presó imposada, el condemnat s'ha de posar en llibertat; tanmateix, si el fiscal també apella, aquesta llibertat pot quedar subjecta a les condicions enunciades a l'apartat següent;

c) Si la sentència és absolutòria, l'acusat es posa en llibertat immediatament, amb subjecció a les normes següents:

i) En circumstàncies excepcionals i tenint en compte, entre altres coses, el risc concret de fuga, la gravetat del delictes i les probabilitats que es doni lloc a l'apel·lació, la Sala de Primera Instància, a sol·licitud del fiscal, pot decretar que continui privat de la llibertat mentre duri l'apel·lació;

ii) Les decisions dictades per la Sala de Primera Instància en virtut de l'incís precedent són apel·lables de conformitat amb les regles de procediment i prova.

4. Amb subjecció al que disposen els apartats a) i b) del paràgraf 3, l'execució de la sentència o de la pena és suspesa durant el termini fixat per a l'apel·lació i mentre duri el procediment d'apel·lació.

Article 82

Apel·lació d'altres decisions

1. Qualsevol de les parts pot apellar, de conformitat amb les regles de procediment i prova, contra les decisions següents:

a) Una decisió relativa a la competència o l'admissibilitat;

b) Una decisió per la qual s'autoritzi o es denegui la llibertat de la persona objecte d'investigació o enjudiciament;

c) Una decisió de la Sala de Qüestions Preliminars d'actuar d'ofici de conformitat amb el paràgraf 3 de l'article 56;

d) Una decisió relativa a una qüestió que afecti de forma significativa la justícia i la promptitud amb la qual se substancia el procés o el seu resultat i respecte de la qual, en opinió de la Sala de Qüestions Preliminars o la Sala de Primera Instància, una resolució immediata de la Sala d'Apel·lacions pugui accelerar materialment el procés.

2. L'Estat de què es tracti o el fiscal, amb l'autorització de la Sala de Qüestions Preliminars, pot apellar contra una decisió adoptada per aquesta Sala de conformitat amb el paràgraf 3.d) de l'article 57. L'apel·lació és substanciada en procediment sumari.

3. L'apel·lació no suspèn per si mateixa el procediment llevat que la Sala d'Apel·lacions així ho resolgui, amb la sol·licitud prèvia i de conformitat amb les regles de procediment i prova.

4. El representant legal de les víctimes, el condemnat o el propietari de bona fe de béns afectats per una provisió dictada en virtut de l'article 75 poden apellar, de conformitat amb les regles de procediment i prova, contra la decisió per la qual es concedeix reparació.

Article 83

Procediment d'apel·lació

1. Als efectes del procediment que estableixen l'article 81 i aquest article, la Sala d'Apel·lacions té totes les atribucions de la Sala de Primera Instància.

2. La Sala d'Apel·lacions, si decideix que les actuacions contra les quals s'ha apel·lat van ser injustes i que això afecta la regularitat de la sentència o la pena o que la sentència o la pena contra les quals s'ha apel·lat tenen efectivament errors de fet o de dret o vicis de procediment, pot:

a) Revocar o esmenar la sentència o la pena; o
b) Decretar la celebració d'un nou judici en una altra Sala de Primera Instància.

A aquests efectes, la Sala d'Apel·lacions pot tornar una qüestió de fet a la Sala de Primera Instància original perquè l'exameni i l'informi segons correspongui, o aquella mateixa pot demanar proves per dirimir-la. La sentència o la pena contra les quals ha apel·lat únicament el condemnat, o el fiscal en nom d'aquest, no poden ser modificades en perjudici seu.

3. La Sala d'Apel·lacions, si en conèixer d'una apel·lació contra la pena, considera que hi ha una desproporció entre el crim i la pena, la pot modificar de conformitat amb el que disposa la part VII.

4. La sentència de la Sala d'Apel·lacions s'aprova per majoria dels magistrats que la componen i s'anuncia en audiència pública. La sentència enuncia les raons en què es funda. Si no hi ha unanimitat, consigna les opinions de la majoria i de la minoria, si bé un magistrat pot emetre una opinió separada o dissident sobre una qüestió de dret.

5. La Sala d'Apel·lacions pot dictar sentència en absència de la persona absolta o condemnada.

Article 84

Revisió de la sentència condemnatòria o de la pena

1. El condemnat o, després de la seva mort, el cònjuge, els fills, els pares o qui estigui viu al moment de la mort de l'acusat i tingui instruccions escrites de l'acusat de fer-ho, o el fiscal en el seu nom, pot demanar a la Sala d'Apel·lacions que revisi la sentència definitiva condemnatòria o la pena per les causes següents:

a) S'ha descobert noves proves que:

i) No estaven disponibles a l'època del judici per motius que no es poden imputar totalment o parcialment a la part que formula la sol·licitud; i

ii) Són prou importants com perquè, si s'haguessin valorat en el judici, probablement haguessin donat lloc a un altre veredictes;

b) S'acaba de descobrir que un element de prova decisiu, apreciat en el judici i del qual depèn la condemna, era fals o hauria estat objecte d'adulteració o falsificació;

c) Un o més dels magistrats que van intervenir en la sentència condemnatòria o en la confirmació dels càrrecs han incorregut, en aquesta causa, en una falta greu o un incompliment greu de magnitud suficient per justificar la seva separació del càrrec de conformitat amb l'article 46.

2. La Sala d'Apel·lacions rebutja la sol·licitud si la considera infundada. Si determina que la sol·licitud és atencible, pot, segons correspongui:

- a) Convocar novament la Sala de Primera Instància original;
- b) Constituir una nova Sala de Primera Instància; o
- c) Mantenir la seva competència respecte de l'assumpte,

per, després d'oïr les parts de la manera que estableixen les regles de procediment i prova, determinar si s'ha de revisar la sentència.

Article 85

Indemnització del detingut o condemnat

1. Qui hagi estat il·legalment detingut o reclòs té el dret efectiu a ser indemnitzat.

2. Qui per decisió final hagués estat condemnat per un crim i hagi complert pena per aquest motiu és indemnitzat conforme a la llei de ser anul·lada posteriorment la seva condemna per raó de fets nous que demostrin concloentment que hi va haver un error judicial, llevat que la falta de coneixement oportú d'aquests fets li sigui totalment o parcialment imputable.

3. En circumstàncies excepcionals, el Tribunal, si determina l'existència de fets concloents que mostren que hi va haver un error judicial greu i manifest, té la facultat discrecional d'atorgar una indemnització, de conformitat amb els criteris que estableixen les regles de procediment i prova, a qui ha estat posat en llibertat en virtut d'una sentència definitiva absoluta o d'un sobreseïment de la causa per aquesta raó.

PART IX. DE LA COOPERACIÓ INTERNACIONAL I L'ASSISTÈNCIA JUDICIAL

Article 86

Obligació general de cooperar

Els estats part, de conformitat amb el que disposa aquest Estatut, cooperen plenament amb el Tribunal en relació amb la investigació i l'enjudiciament de crims de la seva competència.

Article 87

Sol·licituds de cooperació: disposicions generals

1. a) El Tribunal està facultat per formular sol·licituds de cooperació als estats part. Aquestes es transmeten per via diplomàtica o per qualsevol altra via adequada que hagi designat cada Estat part en la data de la ratificació, l'acceptació, l'aprovació o l'adhesió.

Cada Estat part pot canviar posteriorment aquesta designació de conformitat amb les regles de procediment i prova.

b) Quan sigui procedent, i sense perjudici del que disposa l'apartat a), les sol·licituds poden transmetre's també per mitjà de l'Organització Internacional de Policia Criminal o de qualsevol organització regional competent.

2. Les sol·licituds de cooperació i els documents que les justifiquin estan redactats en un idioma oficial de l'Estat requerit, o acompanyats d'una traducció a aquest idioma, o a un dels idiomes de treball del Tribunal, segons l'elecció que hagi fet l'Estat en la data de la ratificació, l'acceptació, l'aprovació o l'adhesió.

L'Estat part pot canviar posteriorment aquesta elecció de conformitat amb les regles de procediment i prova.

3. L'Estat requerit preserva el caràcter confidencial de qualsevol sol·licitud de cooperació i dels documents

que les justifiquin, excepte en la mesura en què la seva divulgació sigui necessària per tramitar-la.

4. Respecte a les sol·licituds d'assistència presentades de conformitat amb aquesta part, el Tribunal pot adoptar totes les mesures, incloses les relatives a la protecció de la informació, que siguin necessàries per protegir la seguretat i el benestar físic o psicològic de les víctimes, els possibles testimonis i els seus familiars. El Tribunal pot sol·licitar que qualsevol informació comunicada en virtut d'aquesta part sigui transmesa i processada de manera que es protegeixi la seguretat i el benestar físic o psicològic de les víctimes, els possibles testimonis i els seus familiars.

5. a) El Tribunal pot convidar qualsevol Estat que no sigui part en aquest Estatut a prestar l'assistència que preveu aquesta part sobre la base d'un arranjament especial, un acord amb aquest Estat o de qualsevol altra manera adequada.

b) Quan un Estat que no sigui part en aquest Estatut i que hagi fet un arranjament especial o un acord amb el Tribunal es negui a cooperar en l'execució de les sol·licituds a les quals es refereixin aquest arranjament o acord, el Tribunal en pot informar l'Assemblea dels estats part o el Consell de Seguretat, si aquest li ha remès l'assumpte.

6. El Tribunal pot sol·licitar de qualsevol organització intergovernamental que li proporcioni informació o documents. Així mateix, el Tribunal pot sol·licitar altres formes de cooperació i assistència que s'hagin acordat amb qualsevol d'aquestes organitzacions, de conformitat amb la seva competència o mandat.

7. Quan, en contravenció del que disposa aquest Estatut, un Estat part es negui a donar curs a una sol·licitud de cooperació formulada pel Tribunal, impedit-li exercir les seves funcions i atribucions de conformitat amb aquest Estatut, aquest pot fer una constatació en aquest sentit i remetre la qüestió a l'Assemblea dels estats part o al Consell de Seguretat, si aquest li ha remès l'assumpte.

Article 88

Procediments aplicables en el dret intern

Els estats part s'asseguren que en el dret intern hi hagi procediments aplicables a totes les formes de cooperació especificades en aquesta part.

Article 89

Lliurament de persones al Tribunal

1. El Tribunal pot transmetre, junt amb els antecedents que la justifiquin de conformitat amb l'article 91, una sol·licitud de detenció i lliurament d'una persona a qualsevol Estat en el territori del qual es pugui trobar i sol·licita la cooperació d'aquest Estat. Els estats part compleixen les sol·licituds de detenció i lliurament de conformitat amb les disposicions d'aquesta part i el procediment que estableix el dret intern.

2. Quan la persona el lliurament de la qual es demani la impugni davant d'un tribunal nacional oposant l'excepció de cosa jutjada de conformitat amb l'article 20, l'Estat requerit immediatament ha de fer consultes amb el Tribunal per determinar si hi ha hagut una decisió sobre l'admissibilitat de la causa. Si la causa és admissible, l'Estat requerit compleix la sol·licitud. Si està pendent la decisió sobre l'admissibilitat, l'Estat requerit pot ajornar l'execució de la sol·licitud de lliurament fins que el Tribunal adopti aquesta decisió.

3. a) L'Estat part autoritza de conformitat amb el seu dret processal el trànsit pel seu territori d'una persona que un altre Estat lliuri al Tribunal, llevat de quan

el trànsit per aquest Estat obstaculitzi o demori el lliurament;

b) La sol·licitud del Tribunal que s'autoritzi aquell trànsit és transmesa de conformitat amb l'article 87 i conté:

- i) Una descripció de la persona que és transportada;
- ii) Una breu exposició dels fets de la causa i la seva tipificació, i
- iii) L'ordre de detenció i lliurament;

c) La persona transportada està detinguda durant el trànsit;

d) No es requereix cap autorització quan la persona sigui transportada per via aèria i no es prevegi aterrar al territori de l'Estat de trànsit;

e) En cas d'aterratge imprevist al territori de l'Estat de trànsit, aquest pot demanar al Tribunal que presenti una sol·licitud de trànsit d'acord amb el que disposa l'apartat b). L'Estat de trànsit deté la persona transportada mentre es rep la sol·licitud del Tribunal i s'efectua el trànsit; tanmateix, la detenció no es pot prolongar més de 96 hores comptades des de l'aterratge imprevist si la sol·licitud no és rebuda dins d'aquest termini.

4. Si la persona buscada està sent enjudiciada o compleix condemna a l'Estat requerit per un crim diferent d'aquell pel qual es demana el seu lliurament al Tribunal, l'Estat requerit, després d'haver decidit concedir el lliurament, ha de fer consultes amb el Tribunal.

Article 90

Sol·licituds concurrents

1. L'Estat part que hagi rebut una sol·licitud del Tribunal relativa al lliurament d'una persona de conformitat amb l'article 89, i rebí a més una sol·licitud de qualsevol altre Estat relativa a l'extradició de la mateixa persona per la mateixa conducta que constitueixi la base del crim pel qual el Tribunal ha demanat el lliurament, ha de notificar aquest fet al Tribunal i a l'Estat requeridor.

2. Si l'Estat requeridor és un Estat part, l'Estat requerit dóna prioritat a la sol·licitud del Tribunal quan aquest:

- a) Ha determinat, de conformitat amb el que disposen els articles 18 o 19, que la causa respecte de la qual se sol·licita el lliurament és admissible i en la seva decisió ha tingut en compte la investigació o l'enjudiciament que du a terme l'Estat requeridor respecte a la sol·licitud d'extradició que aquest ha presentat; o
- b) Adopta la decisió a la qual es refereix l'apartat a) com a conseqüència de la notificació efectuada per l'Estat requerit de conformitat amb el paràgraf 1.

3. Quan no s'ha adoptat la decisió a què fa referència el paràgraf 2.a), l'Estat requerit té la facultat discrecional, fins que es dicti la decisió del Tribunal que preveu el paràgraf 2.b), de donar curs a la sol·licitud d'extradició presentada per l'Estat requeridor, però no l'ha de fer efectiva fins que el Tribunal hagi resolt que la causa és inadmissible. El Tribunal adopta la seva decisió en procediment sumari.

4. Si l'Estat requeridor no és part en aquest Estatut, l'Estat requerit, en cas que no estigui obligat per alguna norma internacional a concedir l'extradició a l'Estat requeridor, ha de donar prioritat a la sol·licitud de lliurament que li hagi fet el Tribunal si aquest ha determinat que la causa era admissible.

5. Quan el Tribunal no ha determinat l'admissibilitat d'una causa de conformitat amb el paràgraf 4, l'Estat requerit ha de tenir la facultat discrecional de donar curs a la sol·licitud d'extradició que li ha fet l'Estat requeridor.

6. En els casos en què sigui aplicable el paràgraf 4, i llevat que l'Estat requerit estigui obligat per alguna

norma internacional a extradir la persona a l'Estat requeridor que no sigui part en aquest Estatut, l'Estat requerit ha de decidir si fa el lliurament al Tribunal o concedeix l'extradició a l'Estat requeridor. Per prendre aquesta decisió, l'Estat requerit ha de tenir en compte tots els factors pertinents, entre altres:

- a) Les dates respectives de les sol·licituds;
- b) Els interessos de l'Estat requeridor i, quan sigui procedent, si el crim es va cometre al seu territori i quina és la nacionalitat de les víctimes i de la persona el lliurament o l'extradició de la qual s'ha sol·licitat; i
- c) La possibilitat que el Tribunal i l'Estat requeridor arribin posteriorment a un acord respecte del lliurament.

7. Quan l'Estat part que rebí una sol·licitud del Tribunal de lliurament d'una persona rebí també una sol·licitud d'un altre Estat relativa a l'extradició de la mateixa persona per una conducta diferent de la que constitueix el crim pel qual el Tribunal sol·licita el lliurament:

a) L'Estat requerit, si no està obligat per cap norma internacional a concedir l'extradició a l'Estat requeridor, dóna preferència a la sol·licitud del Tribunal;

b) L'Estat requerit, si està obligat per una norma internacional a concedir l'extradició a l'Estat requeridor, decideix si lliura la persona al Tribunal o l'extradeix a l'Estat requeridor. En aquesta decisió, l'Estat requerit té en compte tots els factors pertinents i, entre altres, els que enumera el paràgraf 6, però té especialment en compte la naturalesa i la gravetat relatives de la conducta de què es tracta.

8. Quan, com a conseqüència d'una notificació efectuada d'acord amb aquest article, el Tribunal determina la inadmissibilitat d'una causa i posteriorment es denega l'extradició a l'Estat requeridor, l'Estat requerit ha de notificar la seva decisió al Tribunal.

Article 91

Contingut de la sol·licitud de detenció i lliurament

1. La sol·licitud de detenció i lliurament s'ha de formular per escrit. En cas d'urgència, es pot fer per qualsevol altre mitjà que permeti deixar constància escrita, a condició que la sol·licitud sigui confirmada de la forma que indica el paràgraf 1.a) de l'article 87.

2. La sol·licitud de detenció i lliurament d'una persona respecte de la qual la Sala de Qüestions Preliminars ha dictat una ordre de detenció de conformitat amb l'article 58 ha de contenir els elements següents o anar acompanyada de:

- a) Informació suficient per a la identificació de la persona buscada i dades sobre el seu probable parador;
- b) Una còpia de l'ordre de detenció; i
- c) Els documents, les declaracions o la informació que siguin necessaris per complir els requisits de procediment de l'Estat requerit relatius al lliurament; tanmateix, aquests requisits no poden ser més onerosos que els aplicables a les sol·licituds d'extradició de conformitat amb tractats o acords fets per l'Estat requerit i altres estats i, si és possible, són menys onerosos, tenint en compte el caràcter específic del Tribunal.

3. La sol·licitud de detenció i lliurament del condemnat ha de contenir els elements següents o anar acompanyada de:

- a) Còpia de l'ordre de detenció dictada en contra seu;
- b) Còpia de la sentència condemnatòria;
- c) Dades que demostrin que la persona buscada és aquella a la qual es refereix la sentència condemnatòria, i

d) Si la persona que es busca ha estat condemnada a una pena, còpia de la sentència i, en el cas d'una pena de reclusió, una indicació de la part de la pena que s'ha complert i de la que queda per complir.

4. A sol·licitud del Tribunal, un Estat part consulta amb aquest, en general o respecte a un assumpte concret, sobre les disposicions del seu dret intern que puguin ser aplicables de conformitat amb l'apartat c) del paràgraf 2 d'aquest article. En aquestes consultes, l'Estat part comunica al Tribunal els requisits específics del seu dret intern.

Article 92

Detenció provisional

1. En cas d'urgència, el Tribunal pot sol·licitar la detenció provisional de la persona buscada fins que es presenti la sol·licitud de lliurament i els documents que la justifiquin de conformitat amb l'article 91.

2. La sol·licitud de detenció provisional s'ha de fer per qualsevol mitjà que permeti de deixar constància escrita i conté:

- a) Informació suficient per identificar la persona buscada i dades sobre el seu probable parador;
- b) Una exposició concisa dels crims pels quals es demana la detenció i dels fets que presumptament serien constitutius d'aquests crims, i també, si és possible, la indicació de la data i el lloc en què es van cometre;
- c) Una declaració de que hi ha una ordre de detenció o una decisió final condemnatòria respecte de la persona buscada, i
- d) Una declaració on s'especifiqui que es presentarà una sol·licitud de lliurament de la persona buscada.

3. La persona sotmesa a detenció provisional es pot posar en llibertat si l'Estat requerit no ha rebut la sol·licitud de lliurament i els documents que la justifiquin, de conformitat amb l'article 91, dins del termini que fixen les regles de procediment i prova. Tanmateix, el detingut pot consentir en el lliurament abans que es compleixi aquest termini sempre que ho permeti el dret intern de l'Estat requerit. En aquest cas, l'Estat requerit ha de procedir a lliurar el detingut al Tribunal tan aviat com sigui possible.

4. El fet que la persona buscada hagi estat posada en llibertat de conformitat amb el paràgraf 3 no obsta perquè sigui novament detinguda i lliurada una vegada que l'Estat requerit rebí la sol·licitud de lliurament i els documents que la justifiquin.

Article 93

Altres formes de cooperació

1. Els estats part, de conformitat amb el que disposa aquesta part i amb els procediments del seu dret intern, han de complir les sol·licituds d'assistència formulades pel Tribunal en relació amb investigacions o enjudiciaments penals a fi de:

- a) Identificar i buscar persones o objectes;
- b) Practicar proves, inclosos els testimonis sota jurament, i produir proves, inclosos els dictàmens i els informes pericials que requereixi el Tribunal;
- c) Interrogar una persona objecte d'investigació o enjudiciament;
- d) Notificar documents, fins i tot els documents judicials;
- e) Facilitar la compareixença voluntària davant del Tribunal de testimonis o experts;
- f) Procedir al trasllat provisional de persones, de conformitat amb el que disposa el paràgraf 7;

g) Realitzar inspeccions oculars, fins i tot l'exhumació i l'examen de cadàvers i fosses comunes;

h) Practicar violacions de domicili i decomisos;

i) Transmetre registres i documents, fins i tot registres i documents oficials;

j) Protegir víctimes i testimonis i preservar proves;

k) Identificar, determinar el parador o immobilitzar el producte i els béns i haver obtinguts del crim i dels instruments del crim, o confiscar-ne, amb vista al seu decomís ulterior i sense perjudici dels drets de tercers de bona fe, i

l) Qualsevol altre tipus d'assistència no prohibida per la legislació de l'Estat requerit i destinada a facilitar la investigació i l'enjudiciament de crims de la competència del Tribunal.

2. El Tribunal pot donar seguretats als testimonis o experts que hi compareguin que no han de ser enjudiciats o detinguts ni es restringeix la seva llibertat personal per un acte o omissió anterior a la seva sortida de l'Estat requerit.

3. Quan l'execució d'una determinada mesura d'assistència detallada en una sol·licitud presentada de conformitat amb el paràgraf 1 està prohibida a l'Estat requerit per un principi fonamental de dret ja existent i d'aplicació general, l'Estat requerit ha de fer sense demora consultes amb el Tribunal per tractar de resoldre la qüestió. A les consultes s'ha de considerar si es pot prestar l'assistència d'una altra manera o amb subjecció a condicions. Si després de fer consultes no es pot resoldre la qüestió, el Tribunal ha de modificar la sol·licitud segons sigui necessari.

4. L'Estat part pot no donar lloc a una sol·licitud d'assistència, en la seva totalitat o en part, de conformitat amb l'article 72 i únicament si la sol·licitud es refereix a la presentació de documents o la divulgació de proves que afectin la seva seguretat nacional.

5. Abans de denegar una sol·licitud d'assistència de conformitat amb el paràgraf 1.1), l'Estat requerit ha de considerar si es pot prestar l'assistència amb subjecció a algunes condicions, o si és possible fer-ho en una data posterior o d'una altra manera. El Tribunal o el fiscal, si accepten l'assistència subjecta a condicions, han de complir-les.

6. Si no es dóna lloc a una sol·licitud d'assistència, l'Estat part requerit ha de comunicar sense demora els motius als Tribunal o al fiscal.

7. a) El Tribunal pot sol·licitar el trasllat provisional d'un detingut per tal d'identificar-lo o perquè presti testimoni o assistència d'una altra índole. El trasllat es pot fer sempre que:

i) El detingut doni, lliurement i amb coneixement de causa, el seu consentiment, i

ii) L'Estat requerit l'accepti, amb subjecció a les condicions que ha acordat amb el Tribunal.

b) La persona traslladada ha de romandre detinguda. Una vegada complertes les finalitats del trasllat, el Tribunal l'ha de retornar sense dilació a l'Estat requerit.

8. a) El Tribunal vetlla per la protecció del caràcter confidencial dels documents i de la informació, excepte en la mesura que aquests siguin necessaris per a la investigació i les diligències demanades en la sol·licitud.

b) L'Estat requerit pot, quan sigui necessari, transmetre al fiscal documents o informació amb caràcter confidencial. El fiscal els pot utilitzar únicament per reunir noves proves.

c) L'Estat requerit pot, d'ofici o a sol·licitud del fiscal, autoritzar la divulgació ulterior d'aquests documents o informació, els quals es poden utilitzar com a mitjans de prova de conformitat amb el que disposen les parts V i VI, i de conformitat amb les regles de procediment i prova.

9. a) i) L'Estat part que rebí sol·licituds concurrents del Tribunal i d'un altre Estat de conformitat amb una obligació internacional i que no es refereixin al lliurament o l'extradició, havent-ho consultat amb el Tribunal i l'altre Estat, ha de procurar atendre ambdues sol·licituds, postergant-ne o condicionant-ne una si cal.

ii) Si això no és possible, la qüestió de les sol·licituds concurrents es resol de conformitat amb els principis que enuncia l'article 90.

b) Tanmateix, quan la sol·licitud del Tribunal es refereixi a informació, béns o persones que estiguin sotmesos al control d'un Estat tercer o d'una organització internacional en virtut d'un acord internacional, l'Estat requerit ho ha de comunicar al Tribunal i el Tribunal ha d'adreçar la seva sol·licitud a l'Estat tercer o a l'organització internacional.

10. a) A sol·licitud d'un Estat part que dugui a terme una investigació o substanciï un judici per una conducta que constitueixi un crim de la competència del Tribunal o que constitueixi un crim greu d'acord amb el dret intern de l'Estat requeridor, el Tribunal pot cooperar amb ell i prestar-li assistència;

b) i) L'assistència prestada de conformitat amb l'apartat a) pot comprendre, entre altres coses:

a. La transmissió de declaracions, documents o altres proves obtinguts en el curs d'una investigació o d'un procés substanciat pel Tribunal, i

b. L'interrogatori d'una persona detinguda per ordre del Tribunal.

ii) En el cas de l'assistència que preveu l'apartat b).i).a.:

a. Si els documents o altres proves s'han obtingut amb l'assistència d'un Estat, la seva transmissió està subordinada al consentiment de l'Estat esmentat.

b. Si les declaracions, els documents o altres proves han estat proporcionats per un testimoni o un perit, la seva transmissió està subordinada al que disposa l'article 68.

c) El Tribunal, de conformitat amb aquest paràgraf i en les condicions que s'hi enuncien, pot accedir a una sol·licitud d'assistència presentada per un Estat que no sigui part en aquest Estatut.

Article 94

Ajornament de l'execució d'una sol·licitud d'assistència respecte a una investigació o un enjudiciament en curs

1. Si l'execució immediata d'una sol·licitud d'assistència interfereix una investigació o enjudiciament en curs d'un assumpte diferent del que fa referència la sol·licitud, l'Estat requerit pot ajornar l'execució pel temps que acordi amb el Tribunal. Això no obstant, l'ajornament no passa del necessari per concloure la investigació o l'enjudiciament de què es tracti a l'Estat requerit. Abans de prendre la decisió d'ajornar l'execució de la sol·licitud, l'Estat requerit hauria de considerar si es pot prestar immediatament l'assistència amb subjecció a diverses condicions.

2. Si, de conformitat amb el paràgraf 1, es decideix ajornar l'execució d'una sol·licitud d'assistència, el fiscal, en tot cas, pot demanar que s'adoptin les mesures necessàries per preservar proves de conformitat amb el paràgraf 1.j) de l'article 93.

Article 95

Ajornament de l'execució d'una sol·licitud per haver-se impugnat l'admissibilitat de la causa

Quan el Tribunal procedeixi a examinar una impugnació de l'admissibilitat d'una causa de conformitat amb

els articles 18 o 19, l'Estat requerit pot ajornar l'execució d'una sol·licitud feta de conformitat amb aquesta part fins que el Tribunal es pronunciï sobre la impugnació, llevat que aquest hagi resolt expressament que el fiscal pot continuar recollint proves de conformitat amb el que preveuen els articles 18 o 19.

Article 96

Contingut de la sol·licitud relativa a altres formes d'assistència de conformitat amb l'article 93

1. La sol·licitud relativa a altres formes d'assistència a què fa referència l'article 93 s'ha de fer per escrit. En cas d'urgència, es pot fer per qualsevol altre mitjà que permeti deixar constància escrita, a condició que la sol·licitud sigui confirmada de la manera que indica el paràgraf 1.a) de l'article 87.

2. La sol·licitud ha de contenir els elements següents o estar acompanyada, segons escaigui, de:

a) Una exposició concisa del seu propòsit i de l'assistència sol·licitada, inclosos els fonaments jurídics i els motius de la sol·licitud;

b) La informació més detallada possible sobre el parador o la identificació de la persona o el lloc objecte de la recerca o la identificació, de manera que es pugui prestar l'assistència sol·licitada;

c) Una exposició concisa dels fets essencials que fonamenten la sol·licitud;

d) Les raons i la indicació detallada de qualsevol procediment que s'ha de seguir o requisit que s'ha de complir;

e) Qualsevol informació que pugui ser necessària de conformitat amb el dret intern de l'Estat requerit per complir la sol·licitud, i

f) Qualsevol altra informació pertinent perquè es pugui prestar l'assistència sol·licitada.

3. A sol·licitud del Tribunal, qualsevol Estat part consulta amb el Tribunal, en general o respecte d'un assumpte concret, sobre les disposicions del seu dret intern que puguin ser aplicables de conformitat amb el paràgraf 2.e). En aquestes consultes, els estats part comuniquen al Tribunal les disposicions específiques del seu dret intern.

4. Les disposicions d'aquest article són també aplicables, segons escaigui, respecte a les sol·licituds d'assistència fetes al Tribunal.

Article 97

Consultes amb el Tribunal

L'Estat part que rebí una sol·licitud de conformitat amb aquesta part fa sense dilació consultes amb el Tribunal si considera que la sol·licitud li planteja problemes que puguin obstaculitzar o impedir-ne el compliment. Aquests problemes podrien ser, entre altres:

a) Que la informació sigui insuficient per complir la sol·licitud.

b) Que, en el cas d'una sol·licitud de lliurament, la persona no pugui ser localitzada, malgrat els intents realitzats, o que a la investigació realitzada s'hi hagi determinat clarament que la persona a l'Estat requerit no és la indicada en la sol·licitud, o

c) Que el compliment de la sol·licitud en la seva forma actual obligui l'Estat requerit a no complir una obligació preexistent en virtut d'un tractat amb un altre Estat.

Article 98

Cooperació respecte a la renúncia a la immunitat i consentiment al lliurament

1. El Tribunal no dóna curs a una sol·licitud de lliurament o d'assistència en virtut de la qual l'Estat requerit hagi d'actuar de forma incompatible amb les obligacions que li imposi el dret internacional respecte a la immunitat d'un Estat o la immunitat diplomàtica d'una persona o un bé d'un Estat tercer, llevat que el Tribunal obtingui anteriorment la cooperació d'aquest tercer Estat per a la renúncia a la immunitat.

2. El Tribunal no dóna curs a una sol·licitud de lliurament en virtut de la qual l'Estat requerit hagi d'actuar de forma incompatible amb les obligacions que li imposi un acord internacional de conformitat amb el qual es requereixi el consentiment de l'Estat que envii per lliurar al Tribunal una persona subjecta a la jurisdicció d'aquest Estat, llevat que aquest obtingui primer la cooperació de l'Estat que envii perquè doni el seu consentiment al lliurament.

Article 99

Compliment de les sol·licituds a què fan referència els articles 93 i 96

1. Les sol·licituds d'assistència es compleixen de conformitat amb el procediment aplicable en el dret intern de l'Estat requerit i, tret de si aquest dret ho prohibeix, de la manera que especifica la sol·licitud, inclosos els procediments que hi són indicats i l'autorització a les persones que s'hi especifiquen per ser presents i prestar assistència en el tràmit.

2. En el cas d'una sol·licitud urgent i quan el Tribunal ho demani els documents o les proves inclosos en la resposta són transmesos amb urgència.

3. Les respostes de l'Estat requerit són transmeses en el seu idioma i la seva forma originals.

4. Sense perjudici dels altres articles d'aquesta part, quan sigui necessari en el cas d'una sol·licitud que es pugui executar sense necessitat de mesures coercitives, en particular l'entrevista a una persona o la recepció de proves d'una persona voluntàriament, encara que sigui sense la presència de les autoritats de l'Estat part requerit si això és essencial per a l'execució de la sol·licitud, i el reconeixement d'un lloc o un altre recinte que no hi comporti un canvi, el fiscal pot executar directament la sol·licitud al territori d'un Estat segons s'indica a continuació:

a) Quan l'Estat part requerit sigui un Estat en el territori del qual s'ha comès presumptament el crim, i hi ha hagut una decisió d'admissibilitat de conformitat amb els articles 18 o 19, el fiscal pot executar directament la sol·licitud després de fer totes les consultes possibles amb l'Estat part requerit.

b) En els altres casos, el fiscal pot executar la sol·licitud després de fer consultes amb l'Estat part requerit i amb subjecció a qualsevol condició o observació raonable que imposi o faci aquest Estat part. Quan l'Estat part requerit consideri que hi ha problemes per a l'execució d'una sol·licitud de conformitat amb aquest apartat, fa consultes sense demora amb el Tribunal per resoldre la qüestió.

5. Les disposicions en virtut de les quals una persona que sigui escoltada o interrogada pel Tribunal d'acord amb l'article 72 pot fer valer les restriccions previstes per impedir la divulgació d'informació confidencial relacionada amb la seguretat nacional són igualment aplicables al compliment de les sol·licituds d'assistència a què fa referència aquest article.

Article 100

Despeses

1. Les despeses ordinàries que derivin del compliment de les sol·licituds al territori de l'Estat requerit van a càrrec d'aquest, a excepció de les següents, que van a càrrec del Tribunal:

a) Despeses relacionades amb el viatge i la seguretat dels testimonis i els perits, o el trasllat, d'acord amb l'article 93, de persones detingudes;

b) Despeses de traducció, interpretació i transcripció.

c) Despeses de viatge i dietes dels magistrats, el fiscal, els fiscals adjunts, el secretari, el secretari adjunt i els funcionaris de qualsevol òrgan del Tribunal;

d) Cost dels informes o dictàmens pericials sol·licitats pel Tribunal;

e) Despeses relacionades amb el transport de la persona que lliuri al Tribunal un Estat de detenció, i

f) Amb la consulta prèvia, totes les despeses extraordinàries que puguin ser resultat del compliment d'una sol·licitud.

2. Les disposicions del paràgraf 1 són aplicables, segons escaigui, a les sol·licituds fetes pels estats part al Tribunal. En aquest cas, les despeses ordinàries que derivin del seu compliment van a càrrec del Tribunal.

Article 101

Principi de l'especialitat

1. Qui hagi estat lliurat al Tribunal en virtut d'aquest Estatut no és processat, castigat o detingut per una conducta anterior al seu lliurament llevat que aquesta constitueixi la base del delictes pel qual hagi estat lliurat.

2. El Tribunal pot demanar a l'Estat que va fer el lliurament que el dispensi del compliment dels requisits que estableix el paràgraf 1 i, si és necessari, proporciona informació addicional de conformitat amb l'article 91. Els estats part estan facultats per donar aquesta dispensa al Tribunal i han de procurar fer-ho.

Article 102

Termes emprats

Als efectes d'aquest Estatut:

a) Per «lliurament» s'entén el lliurament d'una persona per un Estat al Tribunal de conformitat amb el que disposa aquest Estatut.

b) Per «extradició» s'entén el lliurament d'una persona per un Estat a un altre Estat de conformitat amb el que disposa un tractat o convenció o el dret intern.

PART X. DE L'EXECUCIÓ DE LA PENA

Article 103

Funció dels estats en l'execució de les penes privatives de llibertat

1. a) La pena privativa de llibertat es compleix en un Estat designat pel Tribunal sobre la base d'una llista d'estats que hagin manifestat al Tribunal que estan disposats a rebre condemnats.

b) En el moment de declarar que està disposat a rebre condemnats, l'Estat pot posar condicions si no són acceptades pel Tribunal i són conformes amb aquesta part.

c) L'Estat designat en un cas determinat indica sense demora al Tribunal si accepta la designació.

2. a) L'Estat d'execució de la pena notifica al Tribunal qualssevol circumstàncies, inclòs el compliment de les condicions acceptades d'acord amb el paràgraf 1, que puguin afectar materialment les condicions o la durada de la privació de llibertat. Les circumstàncies conegudes o previsibles s'han de posar en coneixement del Tribunal amb una antelació mínima de quaranta-cinc dies. Durant aquest període, l'Estat d'execució no adopta cap mesura que redundi en perjudici del que disposa l'article 110.

b) El Tribunal, si no pot acceptar les circumstàncies a què fa referència l'apartat a), ho notifica a l'Estat d'execució i procedeix de conformitat amb el paràgraf 1 de l'article 104.

3. El Tribunal, en exercir la seva facultat discrecional d'efectuar la designació que preveu el paràgraf 1, té en compte:

a) El principi que els estats part han de compartir la responsabilitat per l'execució de les penes privatives de llibertat de conformitat amb els principis de distribució equitativa que estableixin les regles de procediment i prova;

b) L'aplicació de normes de tractats internacionals generalment acceptades sobre el tractament dels reclusos;

c) L'opinió del condemnat;

d) La nacionalitat del condemnat, i

e) Altres factors relatius a les circumstàncies del crim o del condemnat, o a l'execució eficaç de la pena, segons siguin procedents en la designació de l'Estat d'execució.

4. Si no es designa un Estat de conformitat amb el paràgraf 1, la pena privativa de llibertat es compleix al centre penitenciari que designa l'Estat amfitrió, de conformitat amb les condicions que estipula l'acord relatiu a la seu a què fa referència el paràgraf 2 de l'article 3. En aquest cas, les despeses que comporta l'execució de la pena privativa de llibertat les sufraga el Tribunal.

Article 104

Canvi en la designació de l'Estat d'execució

1. En qualsevol moment el Tribunal pot decidir el trasllat del condemnat a una presó d'un Estat diferent de l'Estat d'execució.

2. En qualsevol moment el condemnat pot sol·licitar del Tribunal el seu trasllat de l'Estat d'execució.

Article 105

Execució de la pena

1. Amb subjecció a les condicions que ha establert un Estat de conformitat amb el paràgraf 1.b) de l'article 103, la pena privativa de llibertat té caràcter obligatori per als estats part, que en cap cas no la poden modificar.

2. La decisió relativa a qualsevol sol·licitud d'apel·lació o revisió incumbeix exclusivament al Tribunal. L'Estat d'execució no posa obstacles perquè el condemnat presenti una sol·licitud d'aquesta índole.

Article 106

Supervisió de l'execució de la pena i condicions de reclusió

1. L'execució d'una pena privativa de llibertat està subjecta a la supervisió del Tribunal i s'ajusta a les normes generalment acceptades de les convencions internacionals sobre el tractament dels reclusos.

2. Les condicions de reclusió es regeixen per la legislació de l'Estat d'execució i s'ajusten a les normes generalment acceptades de les convencions internacionals sobre el tractament dels reclusos; en tot cas, no són ni més ni menys favorables que les aplicades als reclusos condemnats per delictes similars a l'Estat d'execució.

3. La comunicació entre el condemnat i el Tribunal és irrestricta i confidencial.

Article 107

Trasllat una vegada complerta la pena

1. Una vegada complerta la pena, qui no sigui nacional de l'Estat d'execució, de conformitat amb la legislació d'aquest Estat, pot ser traslladat a l'Estat que estigui obligat a acceptar-lo o a un altre Estat que estigui disposat a fer-ho, tenint en compte si hi vol ser traslladat, llevat que l'Estat d'execució l'autoritzi a romandre al seu territori.

2. Les despeses derivades del trasllat de conformitat amb el que disposa el paràgraf 1, si no són sufragades per un Estat, són per compte del Tribunal.

3. Amb subjecció al que disposa l'article 108, l'Estat d'execució, de conformitat amb el seu dret intern, també pot extraditar o lliurar per qualsevol altra via la persona a un Estat que hagi demanat l'extradició o el lliurament per sotmetre-la a judici o perquè compleixi una pena.

Article 108

Limitacions al judici o la sanció per altres delictes

1. El condemnat que estigui sota la custòdia de l'Estat d'execució no se sotmet a judici, sanció o extradició a un Estat tercer per una conducta anterior al seu lliurament a l'Estat d'execució, llevat que, a petició d'aquest, el Tribunal hagi aprovat el judici, la sanció o l'extradició.

2. El Tribunal dirimeix la qüestió després d'haver escoltat el condemnat.

3. El paràgraf 1 d'aquest article no és aplicable si el condemnat està de manera voluntària durant més de trenta dies al territori de l'Estat d'execució després d'haver complert la totalitat de la pena imposada pel Tribunal o si torna al territori d'aquest Estat després d'haver-ne sortit.

Article 109

Execució de multes i ordres de decomís

1. Els estats part fan efectives les multes o les ordres de decomís decretades pel Tribunal en virtut de la part VII, sense perjudici dels drets de tercers de bona fe i de conformitat amb el procediment que estableix el seu dret intern.

2. L'Estat part que no pugui fer efectiva l'ordre de decomís ha d'adoptar mesures per cobrar el valor del producte, els béns o els havers el decomís dels quals ha decretat el Tribunal, sense perjudici dels drets de tercers de bona fe.

3. Els béns, o el producte de la venda de béns immobles o, segons escaigui, la venda d'altres béns que l'Estat part obtingui en executar una decisió del Tribunal són transferits al Tribunal.

Article 110

Examen d'una reducció de la pena

1. L'Estat d'execució no posa en llibertat el reclus abans que hagi complert la pena imposada pel Tribunal.

2. Només el Tribunal pot decidir la reducció de la pena i s'hi pronuncia després d'escoltar el reclús.

3. Quan el reclús ha complert les dues terceres parts de la pena o vint-i-cinc anys de presó en cas de cadena perpètua, el Tribunal ha d'examinar la pena per determinar si aquesta es pot reduir. L'examen no s'ha de dur a terme abans que es compleixin aquests terminis.

4. En procedir a l'examen d'acord amb el paràgraf 3, el Tribunal pot reduir la pena si considera que hi concorren un o més dels factors següents:

a) Si el reclús ha manifestat des del principi i de manera contínua la seva voluntat de cooperar amb el Tribunal en les seves investigacions i enjudiciaments;

b) Si el reclús ha facilitat de manera espontània l'execució de les decisions i ordres del Tribunal en altres casos, en particular ajudant-lo a localitzar els béns sobre els quals recaiguin les multes, les ordres de decomís o de reparació que es puguin usar en benefici de les víctimes, o

c) Altres factors que indiquen les regles de procediment i prova que permetin determinar un canvi en les circumstàncies prou clar i important com per justificar la reducció de la pena.

5. El Tribunal, si en l'examen inicial d'acord amb el paràgraf 3, determina que no és procedent reduir la pena, ha de tornar a examinar la qüestió amb la periodicitat i d'acord amb els criteris que indiquen les regles de procediment i prova.

Article 111

Evasió

Si un condemnat s'evadeix i fuig de l'Estat d'execució, aquest pot, després de consultar amb el Tribunal, demanar a l'Estat en què es trobi que el lliuri de conformitat amb els acords bilaterals i multilaterals vigents, o pot demanar al Tribunal que solliciti el lliurament de conformitat amb la part IX.

El Tribunal, si sollicita el lliurament, pot resoldre que el condemnat sigui enviat a l'Estat en què complia la pena o a un altre Estat que indiqui.

PART XI. DE L'ASSEMBLEA DELS ESTATS PART

Article 112

Assemblea dels estats part

1. S'institueix una Assemblea dels estats part en aquest Estatut. Cada Estat part té un representant a l'Assemblea que pot fer-se acompanyar de suplents i assessors. Altres estats signataris d'aquest Estatut o de l'acta final poden participar en l'Assemblea a títol d'observadors.

2. L'Assemblea:

a) Examina i aprova, segons escaigui, les recomanacions de la Comissió Preparatòria;

b) Exerceix la seva supervisió respecte de la Presidència, el fiscal i la Secretaria en les qüestions relatives a l'administració del Tribunal;

c) Examina els informes i les activitats de la mesa establerta en el paràgraf 3 i adopta les mesures que siguin procedents;

d) Examina i decideix el pressupost del Tribunal;

e) Si correspon, decideix modificar, de conformitat amb l'article 36, el nombre de magistrats;

f) Examina qüestions relatives a la manca de cooperació de conformitat amb els paràgrafs 5 i 7 de l'article 87;

g) Exerceix les altres funcions que siguin procedents en virtut d'aquest Estatut i les regles de procediment i prova.

3. a) L'Assemblea té una mesa, que està composta d'un president, dos vicepresidents i 18 membres elegits per l'Assemblea per períodes de tres anys;

b) La mesa té caràcter representatiu, tenint en compte, en particular, el principi de la distribució geogràfica equitativa i la representació adequada dels principals sistemes jurídics del món;

c) La mesa es reuneix amb la periodicitat que sigui necessària, però almenys una vegada l'any, i presta assistència a l'Assemblea en l'acompliment de les seves funcions.

4. L'Assemblea pot establir els òrgans subsidiaris que consideri necessaris, inclòs un mecanisme de supervisió independent que s'encarrega de la inspecció, l'avaluació i la investigació del Tribunal a fi de millorar la seva eficiència i economia.

5. El president del Tribunal, el fiscal i el secretari o els seus representants, quan sigui procedent, poden participar en les sessions de l'Assemblea i de la mesa.

6. L'Assemblea es reuneix a la seu del Tribunal o a la seu de les Nacions Unides una vegada l'any i, quan les circumstàncies ho exigeixen, celebra períodes extraordinaris de sessions. Llevat que s'indiqui una altra cosa en aquest Estatut, els períodes extraordinaris de sessions els convoca la mesa d'ofici o a petició d'un terç dels estats part.

7. Cada Estat part té un vot. L'Assemblea i la mesa fan tot el possible per adoptar les seves decisions per consens. Si no es pot arribar a un consens i llevat que en aquest Estatut es disposi una altra cosa:

a) Les decisions sobre qüestions de fons han de ser aprovades per majoria de dos terços dels presents i votants, a condició que una majoria absoluta dels estats part constitueixi el quòrum per a la votació;

b) Les decisions sobre qüestions de procediment es prenen per majoria simple dels estats part presents i votants.

8. L'Estat part que estigui en mora en el pagament de les seves contribucions financeres a les despeses del Tribunal no té vot a l'Assemblea ni a la mesa quan la suma deguda sigui igual o superior al total de les contribucions degudes pels dos anys anteriors complets. L'Assemblea, tanmateix, pot permetre que l'Estat esmentat voti en aquella i a la mesa si arriba a la conclusió que la mora es deu a circumstàncies alienes a la voluntat de l'Estat part.

9. L'Assemblea aprova el seu propi reglament.

10. Els idiomes oficials i de treball de l'Assemblea són els de l'Assemblea General de les Nacions Unides.

PART XII. DEL FINANÇAMENT

Article 113

Reglament financer

Llevat que es prevegi expressament una altra cosa, totes les qüestions financeres relacionades amb el Tribunal i amb les reunions de l'Assemblea dels estats part, fins i tot la seva mesa i els seus òrgans subsidiaris, es regeixen per aquest Estatut i pel Reglament financer i Reglamentació financera detallada que aprovi l'Assemblea dels estats part.

Article 114

Pagament de les despeses

Les despeses del Tribunal i de l'Assemblea dels estats part, fins i tot les de la seva mesa i els òrgans subsidiaris, se sufraguen amb fons del Tribunal.

Article 115

Fons del Tribunal i de l'Assemblea dels estats part

Les despeses del Tribunal i de l'Assemblea dels estats part, fins i tot la seva mesa i els seus òrgans subsidiaris, previstos en el pressupost aprovat per l'Assemblea dels estats part, se sufraguen amb càrrec a:

- a) Quotes dels estats part;
- b) Fons procedents de les Nacions Unides, amb subjecció a l'aprovació de l'Assemblea General, en particular respecte de les despeses efectuades en relació amb qüestions remeses pel Consell de Seguretat.

Article 116

Contribucions voluntàries

Sense perjudici del que disposa l'article 115, el Tribunal pot rebre i utilitzar, en qualitat de fons addicionals, contribucions voluntàries de governs, organitzacions internacionals, particulars, societats i altres entitats, de conformitat amb els criteris en la matèria que adopti l'Assemblea dels estats part.

Article 117

Prorrateg de les quotes

Les quotes dels estats part es prorrategen de conformitat amb una escala de quotes convinguda basada en l'escala adoptada per les Nacions Unides per al seu pressupost ordinari i ajustada de conformitat amb els principis en els quals es basa aquesta escala.

Article 118

Comprovació anual de comptes

Els registres, els llibres i els comptes del Tribunal, inclosos els seus estats financers anuals, són verificats anualment per un auditor independent.

PART XIII. CLÀUSULES FINALS

Article 119

Solució de controvèrsies

1. Les controvèrsies relatives a les funcions judicials del Tribunal són dirimides per aquest.
2. Qualsevol altra controvèrsia que sorgeixi entre dos o més estats part respecte de la interpretació o aplicació d'aquest Estatut que no es resolgui mitjançant negociacions en un termini de tres mesos comptats des del començament de la controvèrsia se sotmet a l'Assemblea dels estats part. L'Assemblea pot tractar de resoldre per si mateixa la controvèrsia o recomanar altres mitjans de solució, inclosa la seva tramesa al Tribunal Internacional de Justícia de conformitat amb l'Estatut d'aquest.

Article 120

Reserves

No s'admeten reserves a aquest Estatut.

Article 121

Esmenes

1. Transcorreguts set anys des de l'entrada en vigor d'aquest Estatut, qualsevol Estat part pot proposar-hi

esmenes. El text de qualsevol esmena proposada es presenta al secretari general de les Nacions Unides, que el distribueix sense dilació als estats part.

2. Transcorreguts no menys de tres mesos des de la data de la notificació, l'Assemblea dels estats part decideix a la seva reunió següent, per majoria dels presents i votants, si ha d'examinar la proposta, la qual cosa pot fer directament o amb la convocatòria prèvia d'una Conferència de Revisió si la qüestió ho justifica.

3. L'aprovació d'una esmena en una reunió de l'Assemblea dels estats part o en una Conferència de Revisió en què no sigui possible arribar a un consens requereix una majoria de dos terços dels estats part.

4. Llevat del que disposa el paràgraf 5, qualsevol esmena entra en vigor respecte dels estats part un any després que els set vuitens d'aquests hagin dipositat en poder del secretari general de les Nacions Unides els seus instruments de ratificació o d'adhesió.

5. Les esmenes als articles 5, 6, 7 i 8 d'aquest Estatut entren en vigor únicament respecte dels estats part que les hagin acceptat un any després del dipòsit dels seus instruments de ratificació o acceptació. El Tribunal no exerceix la seva competència respecte d'un crim comprès en l'esmena quan hagi estat comès per nacionals o al territori d'un Estat part que no hagi acceptat l'esmena.

6. Si una esmena ha estat acceptada pels set vuitens dels estats part de conformitat amb el paràgraf 4, l'Estat part que no l'hagi acceptat pot denunciar aquest Estatut amb efecte immediat, no obstant el que disposa el paràgraf 1 de l'article 127 però amb subjecció al paràgraf 2 de l'esmentat article, mitjançant notificació feta com a molt tard un any després de l'entrada en vigor de l'esmena.

7. El secretari general de les Nacions Unides distribueix als estats part les esmenes aprovades en una reunió de l'Assemblea dels estats part o en una Conferència de Revisió.

Article 122

Esmenes a disposicions de caràcter institucional

1. No obstant el que disposa el paràgraf 1 de l'article 121, qualsevol Estat part pot proposar en qualsevol moment esmenes a les disposicions d'aquest Estatut de caràcter exclusivament institucional, a saber, l'article 35, els paràgrafs 8 i 9 de l'article 36, l'article 37, l'article 38, els paràgrafs 1 (dues primeres oracions), 2 i 4 de l'article 39, els paràgrafs 4 a 9 de l'article 42, els paràgrafs 2 i 3 de l'article 43 i els articles 44, 46, 47 i 49. El text de qualsevol esmena proposada es presenta al secretari general de les Nacions Unides o a la persona designada per l'Assemblea dels estats part, que el distribueix sense demora als estats part i a altres participants en l'Assemblea.

2. Les esmenes presentades d'acord amb aquest article respecte de les quals no sigui possible arribar a un consens les aprova l'Assemblea dels estats part o una Conferència de Revisió per una majoria de dos terços dels estats part. Aquestes esmenes entren en vigor respecte dels estats part sis mesos després d'aprovar-les l'Assemblea o, si s'escau, la Conferència.

Article 123

Revisió de l'Estatut

1. Set anys després que entri en vigor aquest Estatut, el secretari general de les Nacions Unides ha de convocar una Conferència de Revisió dels estats part per examinar les esmenes a l'Estatut. L'examen pot comprendre la llista dels crims que indica l'article 5 però

no es limita a aquests. La Conferència està oberta als participants en l'Assemblea dels estats part i en les mateixes condicions que aquesta.

2. Posteriorment, en qualsevol moment, a petició d'un Estat part i als efectes que indica el paràgraf 1, el secretari general de les Nacions Unides, amb l'aprovació prèvia d'una majoria dels estats part, ha de convocar una Conferència de Revisió dels estats part.

3. Les disposicions dels paràgrafs 3 a 7 de l'article 121 són aplicables a l'aprovació i l'entrada en vigor de qualsevol esmena de l'Estatut examinada en una Conferència de Revisió.

Article 124

Disposició de transició

No obstant el que disposen els paràgrafs 1 i 2 de l'article 12, un Estat, en fer-se part en aquest Estatut, pot declarar que, durant un període de set anys comptats a partir de la data en què l'Estatut entri en vigor al seu respecte, no accepta la competència del Tribunal sobre la categoria de crims a què fa referència l'article 8 quan es denunciï la comissió d'un d'aquests crims pels seus nacionals o al seu territori. La declaració formulada de conformitat amb aquest article pot ser retirada en qualsevol moment. El que disposa aquest article és reconsiderat en la Conferència de Revisió que es convoqui de conformitat amb el paràgraf 1 de l'article 123.

Article 125

Signatura, ratificació, acceptació, aprovació o adhesió

1. Aquest Estatut està obert a la signatura de tots els estats el 17 de juliol de 1998 a Roma, a la seu de l'Organització de les Nacions Unides per a l'Agricultura i l'Alimentació. Posteriorment, i fins al 17 d'octubre de 1998, continua obert a la signatura a Roma, al Ministeri de Relacions Exteriors d'Itàlia. Després d'aquesta data, l'Estatut està obert a la signatura a Nova York, a la seu de les Nacions Unides, fins al 31 de desembre de l'any 2000.

2. Aquest Estatut està subjecte a la ratificació, l'acceptació o l'aprovació dels estats signataris. Els instruments de ratificació, acceptació o aprovació es dipositen en poder del secretari general de les Nacions Unides.

3. Aquest Estatut està obert a l'adhesió de qualsevol Estat. Els instruments d'adhesió es dipositen en poder del secretari general de les Nacions Unides.

Article 126

Entrada en vigor

1. Aquest Estatut entra en vigor el primer dia del mes següent al seixantè dia a partir de la data en què es dipositi en poder del secretari general de les Nacions Unides el seixantè instrument de ratificació, acceptació, aprovació o adhesió.

2. Respecte de cada Estat que ratifiqui, accepti o aprovi aquest Estatut o s'hi adhereixi després que sigui dipositat el seixantè instrument de ratificació, acceptació, aprovació o adhesió, l'Estatut entra en vigor el primer dia del mes següent al seixantè dia a partir de la data en què hagi dipositat el seu instrument de ratificació, acceptació, aprovació o adhesió.

Article 127

Denúncia

1. Qualsevol Estat part pot denunciar aquest Estatut mitjançant una notificació per escrit adreçada al secretari general de les Nacions Unides.

La denúncia té efecte un any després de la data en què es rebi la notificació, llevat que s'hi indiqui una data ulterior.

2. La denúncia no exonera l'Estat de les obligacions que li incumbien de conformitat amb aquest Estatut mentre n'era part, en particular les obligacions financeres que hagués contret.

La denúncia no obsta a la cooperació amb el Tribunal en el context de les investigacions i els judicis penals en relació amb els quals l'Estat denunciante estigui obligat a cooperar i que s'hagin iniciat abans de la data en què la denúncia tingui efecte; la denúncia tampoc no obsta de cap manera al fet que es continuïn examinant les qüestions que el Tribunal tingués davant seu abans de la data en què la denúncia tingui efecte.

Article 128

Textos autèntics

L'original d'aquest Estatut, els textos del qual en àrab, xinès, espanyol, francès, anglès i rus són igualment autèntics, es diposita en poder del secretari general de les Nacions Unides, que n'envia còpia certificada a tots els estats.

EN TESTIMONI D'AIXÒ, els infrascrits, degudament autoritzats pels seus respectius governs, han signat aquest Estatut.

FET A ROMA, el dia disset de juliol de mil nou-cents noranta-vuit.

Estats part

	Signatura	Data dipòsit Instrument
Albània	18- 7-1998	
Alemanya (*)	10-12-1998	11-12-2002 R
Andorra (*)	18- 7-1998	30- 4-2001 R
Angola	7-10-1998	
Antigua i Barbuda	23-10-1998	18- 6-2001 R
Algèria	28-12-2000	
Argentina (*)	8- 1-1999	8- 2-2001 R
Armènia	1-10-1999	
Austràlia	9-12-1998	
Àustria (*)	7-10-1998	28-12-2000 R
Bahames	29-12-2000	
Bahrain	11-12-2000	
Bangla Desh	16- 9-1999	
Barbados	8- 9-2000	
Bèlgica (*)	10- 9-1998	28- 6-2000 R
Belize (*)	5- 4-2000	5- 4-2000 R
Benín	24- 9-1999	22- 1-2002 R
Bolívia	17- 7-1998	
Bòsnia i Hercegovina	17- 7-2000	11- 4-2002 R
Bostwana	8- 9-2000	8- 9-2000 R
Brasil	7- 2-2000	
Bulgària	11- 2-1999	11- 4-2002 R
Burkina Faso	30-11-1998	
Burundi	13- 1-1999	
Cap Verd	28-12-2000	
Cambodja	23-10-2000	11- 4-2002 R
Camerun	17- 7-1998	
Canadà	18-12-1998	7- 7-2000 R
Colòmbia	10-12-1998	
Comores	22- 9-2000	
Congo	17- 7-1998	
Congo, República Democràtica del	8- 9-2000	11- 4-2002 R

	Signatura	Data dipòsit Instrument
Costa d'Ivori	30-11-1998	
Costa Rica	7-10-1998	7- 6-2001 R
Croàcia	12-10-1998	21- 5-2001 R
Dinamarca (*)	25- 9-1998	21- 6-2001 R
D. territorial: No aplicable a illes Fèroe ni a Groenlàndia.		
Djibouti	7-10-1998	
Dominica		12- 2-2001 AD
Equador	7-10-1998	5- 2-2002 R
Egipte	26-12-2000	
Emirats Àrabs Units	27-11-2000	
Eritrea	7-10-1998	
Eslovàquia	23-12-1998	11- 4-2002 R
Eslovènia	7-10-1998	31-12-2001 R
Espanya (*)	18- 7-1998	24-10-2000 R
Estats Units	31-12-2000	
Estònia (*)	27-12-1999	30- 1-2002 R
Fiji	29-11-1999	29-11-1999 R
Filipines	28-12-2000	
Finlàndia (*)	7-10-1998	29-12-2000 R
França (*)	18- 7-1998	9- 6-2000 R
Gabon	22-12-1998	20- 9-2000 R
Gàmbia	4-12-1998	
Geòrgia	18- 7-1998	
Ghana	18- 7-1998	20-12-1999 R
Grècia	18- 7-1998	
Guinea	7- 9-2000	
Guinea Bissau	12- 9-2000	
Guaiana	28-12-2000	
Haití	26- 2-1999	
Hondures	7-10-1998	
Hongria (*)	15- 1-1999	30-11-2001 R
Iemen	28-12-2000	
Illes Marshall	6- 9-2000	7-12-2000 R
Illes Salomó	3-12-1998	
Iran	31-12-2000	
Irlanda	7-10-1998	11- 4-2002 R
Islàndia	26- 8-1998	25- 5-2000 R
Israel	31-12-2000	
Itàlia	18- 7-1998	26- 7-1999 R
Iugoslàvia	19-12-2000	6- 9-2001 R
Jamaica	8- 9-2000	
Jordània	7-10-1998	11- 4-2002 R
Kenya	11- 8-1999	
Kirguizistan	8-12-1998	
Kuwait	8- 9-2000	
Lesotho	30-11-1998	6- 9-2000 R
Letònia	22- 4-1999	
Libèria	17- 7-1998	
Liechtenstein (*)	18- 7-1998	2-10-2001 R
Lituània	10-12-1998	
Luxemburg	13-10-1998	8- 9-2000 R
Macedònia, ex República Iugoslava de	7-10-1998	6- 3-2002 R
Madagascar	18- 7-1998	
Malawi	2- 3-1999	
Mali	17- 7-1998	16- 8-2000 R
Malta	17- 7-1998	
Marroc	8- 9-2000	
Maurici	11-11-1998	5- 3-2002 R
Mèxic	7- 9-2000	
Mònaco	18- 7-1998	
Mongòlia	29-12-2000	11- 4-2002 R
Moçambic	28-12-2000	
Namíbia	27-10-1998	
Nauru	13-12-2000	12-11-2001 R

	Signatura	Data dipòsit Instrument
Níger	17- 7-1998	11- 4-2002 R
Nigèria	1- 6-2000	27- 9-2001 R
Noruega (*)	28- 8-1998	16- 2-2000 R
Nova Zelanda (*)	7-10-1998	7- 9-2000 R
D. territorial: No aplicable a Tokelau.		
Oman	20-12-2000	
Països Baixos	18- 7-1998	17- 7-2001 AC
D. territorial: Pel Regne a Europa, Antilles Neerlandeses i Aruba.		
Panamà	18- 7-1998	21- 3-2002 R
Paraguai	7-10-1998	14- 5-2001 R
Perú	7-12-2000	10-11-2001 R
Polònia (*)	9- 4-1999	12-11-2001 R
Portugal (*)	7-10-1998	5- 2-2002 R
Regne Unit (*)	30-11-1998	4-10-2001 R
República Àrab Síria	29-11-2000	
República Centrafricana	7-12-1999	3-10-2001 R
República Txeca	13- 4-1999	
República de Corea	8- 3-2000	
República Dominicana	8- 9-2000	
República de Moldàvia	8- 9-2000	
República Unida de Tanzània	29-12-2000	
Romania	7- 7-1999	11- 4-2002 R
Rússia, Federació de	13- 9-2000	
Samoa	17- 7-1998	
San Marino	18- 7-1998	13- 5-1999 R
Saint Lucia	27- 8-1999	
Saò Tomé i Príncepe	28-12-2000	
Senegal	18- 7-1998	2- 2-1999 R
Seychelles	28-12-2000	
Sierra Leone	17-10-1998	15- 9-2000 R
Sud-àfrica	17- 7-1998	27-11-2000 R
Sudan	8- 9-2000	
Suècia (*)	7-10-1998	28- 6-2001 R
Suïssa (*)	18- 7-1998	12-10-2001 R
Tailàndia	2-10-2000	
Tadjikistan	30-11-1998	5- 5-2000 R
Trinitat i Tobago	23- 3-1999	6- 4-1999 R
Txad	20-10-1999	
Ucraïna	20- 1-2000	
Uganda	17- 3-1999	
Uruguai	19-12-2000	
Uzbekistan	29-12-2000	
Veneçuela	14-10-1998	7- 6-2000 R
Xile	11- 9-1998	
Xipre (*)	15-10-1998	7- 3-2002 R
Zàmbia	17- 7-1998	
Zimbabwe	17- 7-1998	

R: ratificació; AC: acceptació; AD: adhesió.

(*) Reserves i declaracions.

ALEMANYA

Declaracions:

«La República Federal d'Alemanya declara, en virtut de l'article 87.1 de l'Estatut de Roma, que les sol·licituds del Tribunal es poden transmetre també directament al Ministeri Federal de Justícia o a l'organisme designat pel Ministeri Federal de Justícia en casos concrets. Les sol·licituds adreçades al Tribunal les pot transmetre directament el Ministeri Federal de Justícia o, amb la con-

formitat del Ministeri, un altre organisme competent, al Tribunal.

La República Federal d'Alemanya declara, així mateix, en virtut de l'article 87.2 de l'Estatut de Roma, que les sol·licituds de cooperació adreçades a Alemanya i els documents que les justifiquin han d'anar acompanyats d'una traducció a l'alemany.»

ANDORRA

Declaracions:

«Respecte a l'article 87.1 de l'Estatut de Roma del Tribunal Penal Internacional, el Principat d'Andorra declara que totes les sol·licituds de cooperació formulades pel Tribunal es transmeten per via diplomàtica.

Respecte a l'article 87.2 de l'Estatut de Roma del Tribunal Penal Internacional, el Principat d'Andorra declara que, de conformitat amb l'article 50 de l'Estatut, en què es declaren llengües oficials del Tribunal l'àrab, el xinès, l'espanyol, el francès, l'anglès i el rus, totes les sol·licituds de cooperació i els documents justificatius que rebí del Tribunal han d'estar redactats en espanyol o francès o anar acompanyats, en cas necessari, d'una traducció a una d'aquestes llengües.

Respecte a l'article 103.1.a) i b) de l'Estatut de Roma del Tribunal Penal Internacional, el Principat d'Andorra declara que, en cas necessari, està disposat a rebre persones de nacionalitat andorrana condemnades pel Tribunal, sempre que la pena imposada pel Tribunal es compleixi d'acord amb la legislació d'Andorra sobre dura-màxima de les penes.»

ARGENTINA

Declaració:

«Respecte a l'article 87.2 de l'Estatut, la República Argentina declara que les sol·licituds de cooperació procedents del Tribunal, així com tota la documentació justificativa, han d'estar redactades en espanyol o acompanyades per una traducció a aquest idioma.»

ÀUSTRIA

Declaració:

«En virtut de l'article 87.2 de l'Estatut de Roma, la República d'Àustria declara que les sol·licituds de cooperació, així com els documents que les justifiquin, han d'estar redactats en alemany o acompanyats d'una traducció a aquest idioma.»

BÈLGICA

Declaració relativa a l'article 31.1.c):

«En virtut de l'article 21.1.b) de l'Estatut, i tenint en compte les regles del dret humanitari internacional que no admeten excepció, el Govern belga considera que l'article 31.1.c) de l'Estatut únicament es pot aplicar i interpretar de conformitat amb aquestes normes.»

Declaració relativa a l'article 87.1:

«Amb referència a l'article 87.1 de l'Estatut, el Regne de Bèlgica declara que el Ministeri de Justícia és l'autoritat competent per rebre sol·licituds de cooperació.»

Declaració relativa a l'article 87.2:

«Amb referència a l'article 87.2, el Regne de Bèlgica declara que les sol·licituds de cooperació del Tribunal

i els documents que les justifiquin estan redactats en un idioma oficial del Regne.»

BELIZE

Declaració:

«En virtut de l'article 87.1.a) de l'Estatut del Tribunal Penal Internacional, Belize declara que totes les sol·licituds formulades de conformitat amb el capítol 9 es transmeten per via diplomàtica.»

DINAMARCA

Declaracions:

«Respecte a l'article 87.1 de l'Estatut, Dinamarca declara que les sol·licituds formulades pel Tribunal es transmeten per via diplomàtica o directament al Ministeri de Justícia, que és l'autoritat competent per rebre aquestes sol·licituds.

Respecte a l'article 87.2 de l'Estatut, Dinamarca declara que les sol·licituds de cooperació formulades pel Tribunal, així com els documents justificatius de les esmentades sol·licituds, han d'estar redactats en danès, que és la llengua oficial de Dinamarca, o en anglès, que és una de les llengües de treball del Tribunal.»

ESTÒNIA

Declaració:

«De conformitat amb l'article 87.1 de l'Estatut, la República d'Estònia declara que les sol·licituds del Tribunal Penal Internacional es transmeten per via diplomàtica o directament a la Fiscalia General, que és l'autoritat facultada per rebre aquestes sol·licituds.

De conformitat amb l'article 87.2 de l'Estatut, la República d'Estònia declara que les sol·licituds del Tribunal Penal Internacional i els documents que les justifiquin es presenten en estonià, que és la llengua oficial de la República d'Estònia, o en anglès, que és una de les llengües de treball del Tribunal Penal Internacional.»

FINLÀNDIA

Declaracions:

«En virtut de l'article 87.1 de l'Estatut, la República de Finlàndia declara que les sol·licituds de cooperació s'han de transmetre, bé per via diplomàtica o bé directament al Ministeri de Justícia, que és l'autoritat competent per rebre aquestes sol·licituds. El Tribunal, així mateix, en cas necessari, es pot posar en contacte directe amb altres autoritats competents de Finlàndia. En assumptes relatius a les sol·licituds de lliurament, el Ministeri de Justícia és l'única autoritat competent.

En virtut de l'article 87.2 de l'Estatut, la República de Finlàndia declara que les sol·licituds del Tribunal i els documents que les justifiquin han d'estar redactats en finès o en suec, que són els idiomes oficials de Finlàndia, o en anglès, que és un dels idiomes de treball del Tribunal.»

FRANÇA

I. Declaracions interpretatives:

«1. Les disposicions de l'Estatut del Tribunal Penal Internacional no impedeixen a França l'exercici del seu dret immanent de legítima defensa de conformitat amb l'article 51 de la Carta.

2. Les disposicions de l'article 8 de l'Estatut, en particular del paràgraf 2.b), únicament es refereixen a les armes convencionals i no poden regular ni prohibir el possible ús d'armes nuclears ni afectar les altres regles del dret internacional aplicables a altres armes necessàries per a l'exercici per França del seu dret immanent de legítima defensa, llevat que les armes nuclears o les altres a què aquí es fa referència quedin subjectes en el futur a una prohibició general i s'expressin en un annex a l'Estatut mitjançant una esmena adoptada de conformitat amb el que disposen els articles 121 i 123.

3. El Govern de la República Francesa considera que l'expressió "conflicte armat" que figura en l'article 8.2.b) i c), en si mateixa i en el seu context, es refereix a una situació de tal naturalesa que no inclou la comissió de crims ordinaris, inclosos els actes de terrorisme, tant col·lectius com aïllats.

4. La situació a què es refereix l'article 8.2.b) xxiii) de l'Estatut no impedeix a França adreçar atacs contra objectius considerats militars en virtut del dret humanitari internacional.

5. El Govern de la República Francesa declara que l'expressió "avantatge militar" que figura a l'article 8.2.b) iv) es refereix a l'avantatge que es preveu de l'atac en el seu conjunt i no d'elements aïllats o concrets de l'atac.

6. El Govern de la República Francesa declara que una àrea concreta es pot considerar "objectiu militar", segons s'utilitza aquesta expressió en l'article 8.2.b) en el seu conjunt, si ofereix un avantatge militar decisiu, ateses les circumstàncies del moment, per raó de la seva situació, naturalesa, ús, localització, destrucció total o parcial, captura o neutralització.

El Govern de la República Francesa considera que el que disposa l'article 8.2.b) ii) i v) no es refereix als possibles danys col·laterals resultants d'atacs adreçats contra objectius militars.

7. El Govern de la República Francesa declara que el risc de danys al medi ambient com a conseqüència de la utilització de mètodes i mitjans bèl·lics, segons el que preveu l'article 8.2.b) iv), s'ha de sospesar objectivament sobre la base de la informació disponible en el moment de la seva valoració.»

II. Declaració en virtut de l'article 87.2:

«En virtut de l'article 87.2 de l'Estatut, la República Francesa declara que les sol·licituds de cooperació i els documents que les justifiquin que li adreçà el Tribunal han d'estar redactats en francès.»

III. Declaració en virtut de l'article 124:

«En virtut de l'article 124 de l'Estatut del Tribunal Penal Internacional, la República Francesa declara que no accepta la competència del Tribunal sobre la categoria de crims als quals fa referència l'article 8 quan es denunciï la comissió d'un d'aquests crims pels seus nacionals o al seu territori.»

HONGRIA

Declaració:

«... el Govern de la República d'Hongria fa la declaració següent en relació amb l'article 87 de l'Estatut del Tribunal Penal Internacional (Roma, 17 de juliol de 1998):

Les sol·licituds de cooperació del Tribunal són transmeses al Govern de la República d'Hongria per via diplomàtica. Aquestes sol·licituds de cooperació i els documents que les justifiquin es fan en anglès.»

LIECHTENSTEIN

Declaracions:

«Declaració en virtut de l'article 87.1.a) de l'Estatut, relativa a l'autoritat central:

Les sol·licituds del Tribunal formulades de conformitat amb l'article 87.1.a) de l'Estatut es transmeten a l'autoritat central per a la cooperació amb el Tribunal Penal Internacional, a saber, el Ministeri de Justícia del Govern del Principat de Liechtenstein.

Declaració en virtut de l'article 87.1.a) de l'Estatut, relativa a la notificació directa de documents:

En virtut de l'article 87.1.a) de l'Estatut, el Tribunal pot notificar decisions i altres actes o documents directament per correu als seus destinataris al Principat de Liechtenstein. Qualsevol citació de compareixença davant del Tribunal com a testimoni o expert s'ha d'acompanyar del Reglament de procediment i prova del Tribunal en matèria d'autoincrimació; aquest Reglament es lliura a la persona afectada en una llengua que la dita persona compregui.

Declaració en virtut de l'article 87.2 de l'Estatut, relativa a la llengua oficial:

La llengua oficial, en el sentit de l'article 87.2, és l'alemany. Les sol·licituds i la documentació justificatives es lliuren en la llengua oficial del Principat de Liechtenstein, l'alemany, o traduïdes a l'alemany.

Declaració en virtut de l'apartat 1 de l'article 103 de l'Estatut:

De conformitat amb l'article 103.1 de l'Estatut, el Principat de Liechtenstein declara que està disposat a admetre persones condemnades a penes privatives de llibertat pel Tribunal, als efectes del compliment de la condemna, si les persones són ciutadans de Liechtenstein o tenen el seu lloc de residència habitual al Principat de Liechtenstein.»

NORUEGA

Declaracions:

«1. Amb referència a l'article 87.1.a), el Regne de Noruega declara que es designa el Reial Ministeri de Justícia com a via per a la transmissió de les sol·licituds procedents del Tribunal.

2. Amb referència a l'article 87.2, el Regne de Noruega declara que les sol·licituds del Tribunal i els documents que les justifiquin s'han de presentar en anglès, que és una de les llengües de treball del Tribunal.»

NOVA ZELANDA

Declaració:

«1. El Govern de Nova Zelanda assenyala que la majoria dels crims de guerra que expressa l'article 8 de l'Estatut de Roma, en particular el 8.2.b) i)-v) i 8.2.e) i)-iv) (que es refereixen a diferents classes d'atacs contra objectius civils), no fan cap referència al tipus d'armes fetes servir per cometre el crim en qüestió. El Govern de Nova Zelanda recorda que el principi fonamental en què es basa el dret humanitari internacional és mitigar i circumscriure la crueltat de la guerra per raons humanitàries i que, en lloc d'estar limitada a l'armament d'èpoques passades, aquesta branca del dret ha evolucionat i continua evolucionant per respondre a les circumstàn-

cies actuals. En conseqüència, és opinió del Govern de Nova Zelanda que seria incompatible amb els principis del dret humanitari internacional pretendre limitar l'abast de l'article 8, i en particular de 8.2.b), a esdeveniments en els quals únicament s'utilitzin armes convencionals.

2. El Govern de Nova Zelanda sosté la seva opinió en el Dictamen Consultiu del Tribunal Internacional de Justícia sobre "Legalitat de l'amenaça o de l'ús de les armes nuclears" (1996) i crida l'atenció, en particular, sobre l'apartat 86, on el Tribunal manifestava que la conclusió que el dret humanitari internacional no era aplicable a les esmentades armes seria incompatible amb el caràcter intrínsecament humanitari dels principis jurídics en qüestió que és present en tot el dret dels conflictes armats i és aplicable a totes les formes de guerra i a totes les classes d'armes, les del passat, les del present i les del futur.

3. El Govern de Nova Zelanda assenyala així mateix que el dret internacional humanitari és aplicable tant als estats agressors com defensors i la seva aplicació en un context determinat no depèn de la determinació de si un Estat està actuant o no en legítima defensa. Referent a això, es remet als apartats 40-42 del Dictamen Consultiu en el "Cas de les armes nuclears".»

POLÒNIA

Declaració:

«...amb la declaració següent:

De conformitat amb l'article 87.2 de l'Estatut, la República de Polònia declara que les sol·licituds de cooperació formulades pel Tribunal i els documents que les acompanyin estan redactats en llengua polonesa.»

PORTUGAL

Declaracions:

«...amb les declaracions següents:

La República Portuguesa declara la seva intenció d'exercir la seva competència sobre qualsevol persona que es trobi en territori portuguès i a la qual es persegueixi pels crims que expressa l'article 5.1 de l'Estatut de Roma del Tribunal Penal Internacional, dins del respecte a la legislació penal portuguesa.

Respecte a l'article 87.2 de l'Estatut de Roma del Tribunal Penal Internacional, la República Portuguesa declara que totes les sol·licituds de cooperació i els documents que les justifiquin que rebí del Tribunal han d'estar redactats en portuguès o acompanyats d'una traducció al portuguès.»

REGNE UNIT DE LA GRAN BRETANYA I IRLANDA DEL NORD: RATIFICACIÓ

Declaracions:

«El Regne Unit entén que l'expressió "el marc establert de dret internacional", que utilitza l'article 8.2.b) i e), inclou el dret internacional consuetudinari establert per la pràctica d'Estat i l'"opinio juris". En aquest context, el Regne Unit confirma i crida l'atenció del Tribunal respecte de les seves opinions expressades "inter alia", en les seves declaracions formulades en el moment de la ratificació de diversos instruments de dret internacional significatius, com el protocol addicional als convenis de Ginebra de 12 d'agost de 1949 i en relació amb la Protecció de Víctimes dels Conflictes Armats Internacionals (Protocol I) de 8 de juny de 1997.

El Regne Unit declara, en relació amb l'article 87.2 de l'Estatut, que les sol·licituds de cooperació i els documents justificatius de la sol·licitud han d'estar redactats en llengua anglesa.»

SUÈCIA

Declaració:

«En relació amb el dipòsit del seu instrument de ratificació de l'Estatut de Roma del Tribunal Penal Internacional i pel que respecta als crims que especifica l'article 8 de l'Estatut, relatiu als mètodes de guerra, el Govern del Regne de Suècia vol recordar l'Opinió Consultiva expressada pel Tribunal Internacional de Justícia el 8 de juliol de 1996 en relació amb la Legalitat de l'Amenaça o la Utilització d'Armes Nuclears i, en especial, els seus apartats 85 a 87, en què el Tribunal considera que no hi pot haver cap dubte quant a l'aplicabilitat del dret humanitari a les armes nuclears.»

Declaracions:

«Respecte a l'article 87.1 de l'Estatut de Roma del Tribunal Penal Internacional, el Regne de Suècia declara que totes les sol·licituds de cooperació formulades pel Tribunal en virtut de la part IX de l'Estatut es transmeten mitjançant el Ministeri de Justícia suec.

Respecte al 87.2 de l'Estatut de Roma del Tribunal Penal Internacional, el Regne de Suècia declara que totes les sol·licituds de cooperació i els documents justificatius que rebí del Tribunal han d'anar redactats en anglès o suec, o anar acompanyats, en cas necessari, d'una traducció a un d'aquests idiomes.»

SUÏSSA

Declaració:

«Les sol·licituds de cooperació formulades pel Tribunal en virtut de l'article 87.1.a) de l'Estatut es trameten al Servei Central de Cooperació amb el Tribunal Penal Internacional de l'Oficina Federal de Justícia.

Les llengües oficials en el sentit de l'article 87.2 de l'Estatut són l'alemany, el francès i l'italià.

El Tribunal pot notificar les seves decisions i altres actes de procediments o documents directament al seu destinatari a Suïssa per via postal. La citació de compareixença davant del Tribunal, en qualitat de testimoni o expert, s'ha d'acompanyar del Reglament de procediment i prova del Tribunal en matèria d'autoincriminació; aquest Reglament es lliura a la persona afectada en una llengua que aquesta persona compregui.

De conformitat amb l'article 103.1 de l'Estatut, Suïssa declara que està disposada a fer-se càrrec de l'execució de les penes privatives de llibertat imposades pel Tribunal a ciutadans de Suïssa o a persones que tinguin el seu lloc de residència habitual a Suïssa.»

XIPRE

Declaracions:

«1. De conformitat amb l'article 87.1 de l'Estatut de Roma del Tribunal (Penal) Internacional, la República de Xipre declara que les sol·licituds del Tribunal també es poden transmetre directament al Ministeri de Justícia i Ordre Públic.

2. De conformitat amb l'article 87.2 de l'Estatut de Roma del Tribunal Penal Internacional, la República de Xipre declara que les sol·licituds de cooperació del Tri-

bunal i els documents que les justifiquin es transmeten també en anglès, que és una de les llengües de treball del Tribunal.»

Aquest Estatut entra en vigor de forma general i per a Espanya l'1 de juliol de 2002, de conformitat amb el que estableix l'article 126.1.

Es fa públic per a coneixement general.

Madrid, 7 de maig de 2002.—El secretari general tècnic del Ministeri d'Afers Exteriors, Julio Núñez Montesinos.

MINISTERI D'AGRICULTURA, PESCA I ALIMENTACIÓ

10182 *ORDRE APA/1172/2002, de 24 de maig, per la qual s'estableixen els corredors per a la tramesa d'animals de l'espècie porcina destinats a sacrifici als escorxadors autoritzats mitjançant la Decisió 2002/33/CE. («BOE» 127, de 28-5-2002.)*

La Decisió 2002/33/CE, de la Comissió, de 14 de gener, sobre la utilització de dos escorxadors per part d'Espanya, de conformitat amb el que disposa la lletra b) de l'apartat 1 de l'article 10 de la Directiva 2001/89/CE del Consell, autoritza Espanya a utilitzar els escorxadors «Le Porc Gourmet» i «L'Escorxador Frigorífic d'Osona (Esfosa)» situats a la zona de protecció establerta el desembre de 2001 al voltant dels focus de pesta porcina clàssica declarats a la província de Barcelona, en certes condicions.

La Decisió acaba de ser modificada, i es permet que els animals destinats als escorxadors esmentats puguin procedir d'explotacions situades a tot Espanya, i no únicament de les ubicades a la província de Barcelona i les comarques del Ripollès, la Garrotxa i la Selva de la província de Girona.

L'apartat 1 de l'article 1 d'aquesta Decisió estableix les condicions sanitàries per a l'accés dels porcs d'abastament als escorxadors, i disposa que l'accés s'ha d'efectuar a través de corredors els detalls dels quals s'estableixen en la legislació espanyola. Es fa necessari, per tant, una vegada els animals poden procedir de tot Espanya, establir els corredors.

Aquesta Ordre es dicta a l'empara de l'habilitació que conté la disposició final primera del Reial decret 2159/1993, de 13 de desembre, pel qual s'estableixen mesures relacionades amb la pesta porcina clàssica, que faculta el Ministeri d'Agricultura, Pesca i Alimentació per dictar, en l'àmbit de les seves competències, les disposicions necessàries per a l'aplicació i el desplegament del que disposa la norma esmentada.

En virtut d'això, dispo:

Article 1. *Objecte.*

L'objecte d'aquesta Ordre és establir els corredors que preveu l'apartat 1 de l'article 1 de la Decisió 2002/33/CE, de la Comissió, de 14 de gener, sobre la utilització de dos escorxadors per part d'Espanya, de conformitat amb el que disposa la lletra b) de l'apartat 1 de l'article 10 de la Directiva 2001/89/CE, del Consell, a fi de permetre l'accés als esmentats escorxadors d'animals de l'espècie porcina procedents d'explotacions ubicades en tot el territori nacional.

Article 2. *Definicions.*

Als efectes d'aquesta Ordre s'entén per:

- a) Autoritat competent: els òrgans competents de les comunitats autònomes.
- b) Escorxadors autoritzats: els escorxadors «Le Porc Gourmet» i «L'Escorxador Frigorífic d'Osona (Esfosa)».

Article 3. *Corredors.*

1. Per al transport d'animals de l'espècie porcina des de qualsevol explotació situada al territori nacional cap als escorxadors autoritzats, els vehicles de transport han de transitar obligatòriament pels corredors següents:

- a) Corredor de l'escorxador «L'Escorxador Frigorífic d'Osona (Esfosa)»:

Arribada a l'escorxador: per la carretera C-25 (Eix Transversal) fins a l'encreuament amb la carretera C-153 en direcció a Vic fins a l'entrada a l'escorxador.

Sortida de l'escorxador: a la carretera C-153, direcció Roda de Ter, fins a la carretera C-25 (Eix Transversal) (500 metres). Continuació per la carretera C-25 direcció Barcelona-Lleida fins a la sortida 182, de Manlleu (2.500 metres).

- b) Corredor de l'escorxador «Le Porc Gourmet»:

Arribada a l'escorxador: per la carretera N-152, sortida de Malla. Continuació per la carretera BV-5306 fins a Taradell, i posteriorment en direcció a Santa Eugènia de Berga per la carretera B-520 fins a l'entrada a la zona de l'escorxador.

Sortida de l'escorxador: en direcció a Santa Eugènia de Berga, per la carretera B-520 fins a Taradell. Continuació en direcció a Malla per la carretera BV-5306.

2. Els punts de desinfecció annexos als escorxadors han d'estar sota supervisió contínua de l'autoritat competent.

3. El sacrifici en els escorxadors autoritzats d'animals procedents d'explotacions ubicades a les zones que estableix l'annex de la Decisió 2001/925/CE, de la Comissió, de 20 de desembre, relativa a determinades mesures de protecció contra la pesta porcina clàssica a Espanya i per la qual es deroga la Decisió 2001/863/CE, s'ha de dur a terme en dies diferents a aquells en què es realitzi el sacrifici d'animals procedents d'explotacions ubicades fora de les zones esmentades.

Article 4. *Règim sancionador.*

L'incompliment del que disposa aquesta Ordre se sanciona d'acord amb el que disposen el Reglament d'epizoòties, aprovat mitjançant el Decret de 4 de febrer de 1955, el Reial decret 1945/1983, de 22 de juny, pel qual es regulen les infraccions i sancions en matèria de defensa del consumidor i de la producció agroalimentària, i l'article 103 de la Llei 50/1998, de 30 de desembre, de mesures fiscals, administratives i de l'ordre social, en matèria de trasllat, desplaçament, transport i moviment pecuari dins del territori nacional, sense perjudici de les possibles responsabilitats penals, civils o d'un altre ordre que en puguin derivar.

Disposició final única. *Entrada en vigor.*

Aquesta Ordre entra en vigor l'endemà de la publicació en el «Butlletí Oficial de l'Estat».

Madrid, 24 de maig de 2002.

ARIAS CAÑETE